Ἑβδομάς

ΣΗΜΕΡΑ:
Ὁ ἀποδιδόμενος φάντασμα

ΕΤΟΣ 12ΟΝ
ΑΡΙΘ. 667

ΕΚΤΥΠ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

Μεταξύ μας

Μ. Ε. Μ. Τὸ πεζό σας εἶνε καλλογραμμένο, ἀλλὰ τὸ θέμα πολὺ κοινό. Στείλτε μας κάτι ἄλλο.— Μ. Ι. Μπ. Καὶ τὸ δικό σας πεζὸ στρωτὰ γραμμένο, ἀλλὰ φλύαρο καὶ κοινότυπο.— Λ. Λαμπίρην, Ἐνταῦθα. Θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειράν του.— Χ. Σ. Παπ. Πολὺ προσωπικὰ ἀλλὰ καὶ πολὺ κοινότυπα αὐτὰ ποὺ μᾶς στείλατε. Διαλέξτε ἕνα θέμα λιγώτερο ἐξαντλημένο.— Κώσταν Θρόην, Πειραιά. Ἐπαναλαμβάνομε καὶ σὲ σᾶς ὅ,τι ἀνωτέρω στὸν κ. Χ. Σ. Παπ.— Τάσον Ἐρβάντην, Ἐνταῦθα. Τὸ γράψιμό σας εἶναι στρωτὸ καὶ γοργό, ἀλλὰ τὸ θέμα κοινὸ καὶ χωρὶς οὐσία: ἕνα ἁπλὸ στιγμιότυπο. Διαλέξτε κάτι πιὸ ἐνδιαφέρον.— Γεώργιον Πρωτοψάλτην, Ἐνταῦθα. Μολονότι τὸ πεζό σας ἔχει ἀρκετὰ σφάλματα, ἔχετε ὡς τόσο κάτι τὸ πηγαῖο καὶ τὸ εἰλικρινές. Θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του.— Τραπεζιτικὸν Πειραιᾶ. Θὰ δημοσιευθῇ λίγο συντομευμένο. Ἀπὸ σᾶς δικαιούμεθα νὰ περιμένωμε κάτι καλλίτερο, ὑπὸ ἔποψιν ἐκλογῆς θέματος.— Ἀθ. Π. Λαγογιάννην Ἀράχωβα Λεβαδείας. Δυστυχῶς, τὸ ποίημά σας φαίνεται ὅτι εἶναι πρωτόλειο. Τὸ μόνο ποὺ σᾶς συνιστῶμεν εἶναι ὅτι πρέπει πρὶν ξαναγράψετε, νὰ δουλέψετε πολὺ μὲ διάβασμα Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ μελέτη.— Π. Κ. Βρουλιά. Λίγο εἰλικρινὲς, θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του.— Στέφ. Μυρσίνην, Κέρκυραν. Καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ.— Μαρκούβ, Ἐνταῦθα. Τὸ γράψιμό σας εἶνε στρωτὸ καὶ χωρὶς ἀθῆ, ἀλλὰ τὸ θέμα φριχτὰ κοινότυπο. Στείλτε μας κάτι ἄλλο.— Νίκον Κρήνην. Δυστυχῶς τὰ ποιήματα ποὺ μᾶς στείλατε ἔχουν πολλὰ σφάλματα, μετρικὰ καὶ ἄλλα. Τώρα, πρέπει νἀγαπᾶτε περισσότερες ἀξιώσεις ἀπ' τὸν ἑαυτό σας.— Τάκην Πομόνην. Τραγάκι Ζακύνθου. Δυστυχῶς, καὶ τὸ δικό σας ποίημα δὲν εἶναι καλό. Κάθε στιχούργημα δὲν εἶνε καὶ ποίημα. Σᾶς συνιστῶμεν νὰ διαβάσετε Ἕλληνας ποιητάς.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
— ΡΙΖΙΚΗ ΑΝΩΔΥΝΟΣ ΚΑΙ ΑΝΕΥ ΟΥΛΗΣ —
ΔΝΙΣ ΕΤΑ ΠΛΟΤΚΙΝ
Βαλαωρίτου 12 — ΑΘΗΝΑΙ — Τηλ. 27-079

ΚΑΤΑΠΛΗΞΙΣ
10.000
ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ἀπὸ μιὰ νέα δοκιμὴ τῶν προτερημάτων
ΤΗΣ ΠΟΥΔΡΑΣ ΤΟΚΑΛΟΝ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΟΤΙ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΦΑΙΝΕΣΘΕ ΠΕΙΟ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΙΟ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ.

ΚΑΝΕΤΕ ΑΥΤΗ ΤΗ ΔΟΚΙΜΗ ΣΗΜΕΡΑ ΑΜΕΣΩΣ

Μία νέα πρόσφατος καὶ ἐκπληκτικὴ ἀνακάλυψις ἔγινε μὲ τὴν πούδρα ἀπὸ ρύζι... Ἕνα στοιχεῖο θαυμάσιο, ποὺ ὁμορφαίνει τὸ δέρμα ἀναμιγνύεται προσεκτικὰ μὲ τὴν πιὸ λεπτὴ πούδρα, περασμένη ἀπὸ μετάξινο κόσκινο, πρᾶγμα ποὺ δίδει μιὰ νέα ζωὴ καὶ λάμψη τὸ δέρμα. Ἕνα χρῶμα ὠχρὸ καὶ μαυρειδερὸ στολίζεται μὲ τὰ φυσικὰ χρώματα τῆς νεότητος. Ἐπὶ πλέον ἡ πούδρα βαστᾶ δυὸ φορὰς περισσότερο. Αὐτὸ τὸ νέο στοιχεῖο λέγεται MOUSSE DE CREME καὶ μόνον ἡ πούδρα Τοκαλὸν ἔχει μέσα ἀπὸ αὐτό.

Μία προσφορὰ πραγματικῶς ἐκπληκτική.

Πουδράρατε τὸ ἕνα μέρος τοῦ προσώπου σας μὲ τὴν πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ περιέχουσαν MOUSSE DE CREME. Πουδράρατε ὕστερα τὸ ἄλλο μέρος τοῦ προσώπου σας μὲ μιὰ οἱαδήποτε ἄλλη πούδρα ρυζιοῦ.

Ἂν ἡ πλευρὰ ποὺ ἔχει πουδραρισθῇ μὲ MOUSSE DE CREME δὲν φανῇ περισσότερο φρέσκη, πιὸ νέα καὶ πιὸ γοητευτικὴ ἀπὸ τὴν ἄλλην θὰ σᾶς ἐπιστρέψουμε εἰς τὸ ἀκέραιον τὴν ἀξίαν ἀγορᾶς τῆς πούδρας ΤΟΚΑΛΟΝ. Ἡ πούδρα Τοκαλὸν εὑρίσκεται εἰς τὰς δέκα νέας ἀποχρώσεις ποὺ εἶναι τῆς μόδας στὴν σημερινὴ σαιζόν.

Νὰ 'δῆ, τί ὡραῖο μελαχροινὸ χρῶμα ποὺ θὰ ἀποκτήσῃ τώρα!

Τρίβεσθε καλὰ μὲ NIVEA κρεμα καὶ ἀρχίζετε τὴν ἡλιοθεραπεία ἀπὸ ὀλίγα λεπτὰ καὶ αὐξάνετε καθημερινῶς. Ὅποιος, ὅμως, θέλει νὰ μένῃ πολὺ στὸν ἥλιο καὶ νὰ μαυρίζῃ γρήγορα, πρέπει νὰ μεταχειρίζεται τὸ NIVEA-NUSS - λάδι μὲ τὴν ἰσχυρὰ προστατευτική του ἐνέργεια.

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙ ΝΑ ΗΣΥΧΑΣΗ....

Μ'αὐτὴ τὴ φράση χαρακτηρίζουν τὸ Ἰνστιτοῦτο τῆς Mme KETTY ὅλοι ὅσοι ἔρχονται σ'ἐπαφὴ μ' αὐτό. Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο! Γιατί, πραγματικά, τὸ Ἰνστιτοῦτο τῆς Mme KETTY (Ἑρμοῦ 42 Τηλ. 22-0-88) δὲν ἐννοεῖ νὰ ἡσυχάσῃ, οὔτε νὰ ἐπαναπαυθῇ στὶς ἐπιτυχίες του. Διαρκῶς μελετᾶ, διαρκῶς παρακολουθεῖ τὶς προόδους τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ διαρκῶς βελτιώνει τὰ προϊόντα καὶ τὰς μεθόδους του.

Καὶ τώρα πάλι ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάσῃ νέες ἐκπλήξεις. Νέα προϊόντα τοῦ 1940. Νέες λοσιόν, νέες κρέμες, νέες μάσκες. Ὅλα σὲ νέες βιταμινοῦχες συνθέσεις, που ἀποτελοῦν τὴν τελευταία λέξη τῆς ἐπιστήμης.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΒ'. ΤΕΤΑΡΤΗ, 10 Ἰουλίου 1940 Ἀριθ. 667

Ἀθηναϊκὰ περίεργα

ΤΑ ΧΟΡΟΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΑ ΚΛΕΙΝΟΥΝ

Τὰ λαϊκὰ χοροδιδασκαλεῖα βρίσκονται σὲ πλήρη μαρασμό. Οἱ χορευταί των εἶναι τρεῖς κι' ὁ κοῦκος. Τὸ καλοκαῖρι τὰ ἔθεσεν ἐν διωγμῷ. Μάτην προσμένει ὁ μπουφετζῆς νὰ ποιήσῃ καμμίαν ὑπόπτου γλυκύτητος πάστα ἢ καμμιὰ ὑπόπτου χρωματισμοῦ πορτοκαλλάδα. Ματαίως τσουγκρανίζει ἡ ὑποτυπώδης «ὀρχήστρα». Κέφι δὲν ὑπάρχει, κόσμος δὲν ὑπάρχει, συνωστισμὸς δὲν ὑπάρχει καὶ ἄνευ πονηροῦ συνωστισμοῦ οἱ χορευταὶ δὲν βρίσκουν θέλγητρα στὴς Τερψιχόρης τὴν θείαν τέχνην.

❁

Δειλὰ - δειλὰ σηκώνεται ἀπὸ τὸν ἐφθαρμένο θελοῦδινο καναπέ, ὁ ἐπαρχιώτης φοιτητάκος. Ράβει μ[illegible] ἀποσιάζει τὸ μοδιστράκι [illegible] ποὺ πρ[illegible] σὲ ἄλ[illegible] ἐξ ἴσου ἐφθαρμένον, [illegible] καναπέ.

Ὑγιεινὸ εἶναι τὸ χοροδιδασκαλεῖο — σωστὸ ἀντιαεροπορικὸ καταφύγιο! — καὶ ἡ ζέστη δημιουργεῖ καταθλιπτικὴ ἀτμοσφαῖρα.

— Ἀεροπλάνο....

— Κύριε;

— Θὲ νὰ χορέψωμε;

Τρεῖς θρόμβοι ἱδρῶτος καὶ στῶ[illegible] τὰ μέτωπα. Ἡ ὀρχήστρα ἀγωνιζόταν ἢ μᾶλλον «περιπαίζουσα» λάμπεθ — οὐκ. Ἀ[illegible] εἰς καιρὸν ἀκούγεται τὸ ὅτι τοῦ μαέστρου πιανίστα, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ μόνος ποὺ ἔνθουσ ἄζεται γιατὶ [illegible] τὸ μεροκάματό του σὲ κονιάκ.

— Θὰ χορέψουμε;

— Λάμπεθ; Μ' αὐ ἡ τὴ ζέστη;

— Τί νὰ γίνῃ; Μιὰ κι' ἐπλήρωσε τὸ εἰσιτήριο.

❁

Τὸ μεδιοτρόνι δὲν ἔχει πληρώσει εἰσιτήριο καὶ δὲν νοιάζεται. Ἐδῶ ἰσχύει ἀκόμη τὸ ἔθιμον «αἱ κυρίαι δωρεὰν...» διὰ τὸν λόγον τῆς προσελκύσεως τοῦ θήλεως.

Τέλος πάντων πείθεται τὸ μοδιστρόνι καὶ ἀποδίδεται μέσα εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ φοιτητάκου χορευτοῦ εἰς ἕνα θλακῶδες λάμπεθ!

Ἀγάλλεται ὁ χοροδιδάσκαλος καὶ ἐπιχειρηματίας.

— Ἡ ἀρχὴ νὰ γίνῃ, λέγει συνήθως. Ἔπειτα ὅποιος μπαίνει μέσα καὶ θλέπει γὰ χορεύουν, τὸ πληρώνει τὸ εἰσιτήριο! Χορεύουν ἐν ἱδρῶτι. Ἐν ἱδρῶτι πνευστιᾷ καὶ ἡ ὀρχήστρα.

Εἰς τὸ ἕβδομο κονιὰκ ὁ μαέστρος ἐν ἱδρῶτι ξεφωνίζει καὶ αὐτὸς ἕνα ἀπεξηραμένον καὶ λαρυγγῶδες:

— Ὄι... ὄϊ!...

Τὸ λάμπεθ τέλος σταματᾷ. Παραδίδει τὴν θέσιν του εἰς ἕνα πένθιμο ταγκό. Ἀργὰ σηκώνεται ἀπὸ τὴν θέσι του ὁ χοροδιδάσκαλος — ἐπιχειρηματίας καὶ πηγαίνει στὸ ἠλεκτρικὸ ταμπλὼ ὅπου χαμηλώνει τὰ φῶτα.

Κόκκινα καὶ μπλὲ λαμπόνια φωτίζουν τώρα τὴν αἴθουσα. Εἶναι τὸ ἔθιμον τοῦ καταστήματος. Ἡ παράδοσις. Τὴν ὥρα τοῦ ταγκὸ ὁ ὑποβλητικὸς φωτισμὸς ὑποβοηθεῖ τὴν ἐμψυχώσεις.

Ὁ μπουφετζῆς μόλις τὸν εἶδε νὰ σηκώνεται, τοῦ εἶπε:

— Δὲν βαρυέσαι τώρα....

— Ἀ! ὄχι. Ἀπήντησεν ὁ θεράπων τῆς Τερψιχόρης. Ὅλα κι' ὅλα! Τὸ μαγαζὶ εἶναι μαγαζὶ καὶ ἡ δουλειὰ — δουλειά. Τὸ τκὸς χορεύει μόνο ἕνας, πρέπει νὰ γαλάσωμε τὴν παράδοσι; Τκνὸ χορεύουνε.

Εἴπαμε: εἶναι σεβαστὴ ἡ παράδοσις ὅπως καὶ στὴν ἀγγλικὴ ἀριστοκρατία.

❁

Χορεύουν ταγκό. Νὰ κι' ἄλλος χορευτής. Ἕνας νεαρὸς φοιτητάκος σηκώνεται. Ἀπέναντί του μιὰ κοπέλλα ἀσθενική, προσινοκίτρινη κάθεται. Αἰνιγματικὴ Σίβυλλα. Καὶ ὅμως τοῦ ἐχτύπησε στὸ μάτι.

Χαίρεται ὁ χοροδιδάσκαλος. Θὰ χορέψῃ κι' ἄλλο ζευγάρι. Ἀλλὰ ὄχι... ἅτι λένε... Κάτι ψιθυρίζουν. Καὶ ἐκεῖνοι, ἡ πρασινοκίτρινη, ἀσθενικὴ πάμα φεύγει μὲ τὸν φοιτητάκο κοβελλιέρο.

Κατεβάζει τὰ μοῦτρα του ὁ χοροδιδάσκαλος. Κάτι νὰ πῇ.

Τοὐλάχιστον, τὸ σκέπτεται:

— Τοῦ χρόνου δὲν σὲ ξαναμπάζω τὸ μαγαζί μου, [illegible] κατσίκα! Ἀφοῦ τὸ σκᾶς τὴν ὥρα τοῦ χροῦ!

Τὸ σκέπτεται ὁ χορευοδιδάσκαλος ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ κάνῃ. Τοῦ χρόνου θὰ τὴν χρειασθῇ πάλι τὴν πρασινοκίτρινη χορεύτρια γιὰ νὰ ἑλκύσῃ ἄλλους φοιτητάκους.

Καὶ ὁ Σεπτέμβριος ποὺ θ' ἀνοιξῇ πάλι τὰ «μαγαζιά», δὲν εἶναι μακρά.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Προσεχῶς

Μιὰ εἰκόνα

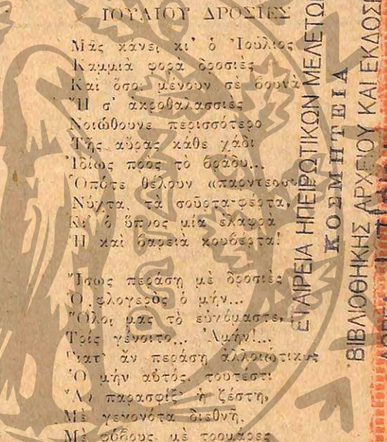

Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν εἶναι παρμένη ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Γάλλου Ντυπρέ, τὸ ὁποῖο ἐξεδόθη στὸ 1807, δηλαδὴ πρὸ 133 ἐτῶν! Καὶ παρουσιάζει μιὰ φανταστικὴ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐναέριο ἐπίθεση. Εἶναι ἄξιο παρατηρήσεως ὅτι ὑπάρχουν ὅλα σχεδὸν τὰ σύγχρονα ὅπλα: σειρῆνες συναγερμοῦ, τηλεσκόπια καὶ προβολεῖς, ἀεροπλάνα καὶ τσέπελιν διαφόρων σχημάτων, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει σήμερα μὲ τὰ πολύμορφα βομβαρδιστικά, ναταλιωκτικὰ καθὼς ἐφορμήσεως κ. ἄ ἀεροπλάνα.

❁

Ἕνα στίχο

ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΡΟΣΙΕΣ

Μᾶς κάνει κι' ὁ Ἰούλιος
Κάμμιὰ φορὰ δροσιές
Καὶ ὅσοι μένουν σὲ δρυμὰ
Ἢ σ' ἀκροθαλασσιές
Νοιώθουνε περισσότερο
Τῆς αὔρας κάθε χάδι
Ἰδίως ποὸς τὸ σούρουπο...
Ὁπότε θέλουν «παντρευτῆ».
Νύχτα, τὰ σοῦρα-σοῦρα,
Καὶ ὁ ὕπνος μὲ ἀλλάφα
Ἢ καὶ ὁλοφτὰ κουβέντα!

Ἴσως περάσῃ μὲ δροσιές
Ὁ φλογερὸς ὁ μήν...
Ὅλοι μας τὸ εὐτυχάστε,
Τρὶς γένοιτο... Ἀμήν!...
Ἐκεῖνο ἂν περάσῃ ἀλλιώτικα
Ὁ μήν αὐτός, τοῦτος...
Ἀλλ' παρασεῖς ἡ ζέστη,
Μὲ γεννόσα διψνή,
Μὲ σβέρκους μὲ τσουμάρες
Καὶ ἄλλες ἀσεμάρες.
Καὶ μὲ μιὰ κάψα δυνατή,
Δὲν ἔχομ ἄλλη ἐλπίδα:
Μᾶς ἄστοιμεν ἡ ὀδία!

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΚΟΩΜΗΤΕΙΑ
ΔΩΡΕΑ 16.8.85
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

ΝΕΑ ἀπό παντοῦ

Ο ΚΛΕΙΔΟΚΡΑΤΩΡ

Πρωτοῦ σᾶς πληροφορήσωμε ὅτι ὁ κ. Τζὰκ Λάϊονς, Ἀμερικανὸς φυσικά, εἶναι κάτοχος 6.000 κλειδιῶν, θὰ ἦταν ἴσως καλὸ νὰ σᾶς ἐξηγήσωμε ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς ἔχει μιὰ μανία: τὴν μανία τῶν κλειδιῶν!

Γιὰ τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του κατεσκεύασε μιὰ κλειδαριὰ τὴν ὁποία θεωρεῖ ὁ ἴδιος ὡς τὸ ἀριστούργημά του (καὶ εἶναι πραγματικὸ ἀριστούργημα ἡ κλειδαριὰ αὐτή). Τὸ κλειδὶ ποὺ τὴν ἀνοίγει εἶναι μικροσκοπικὸ καὶ μοιάζει σὰν κόσμημα. Δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο σύστημα κλειδαριᾶς τὸ ὁποῖον νὰ ἀγνοῇ ὁ κύριος Λάϊονς καὶ πολλὲς ἀπὸ τὶς καλλίτερες κλειδαριὲς ἀσφαλείας ἔχουν κατασκευασθῇ ἢ τελειοποιηθῇ ἀπὸ τὸν ἴδιον.

Κατὰ τὸν Τζὰκ Λάϊονς, οἱ κλειδαριὲς ἀνοίγουν με διαφόρους τρόπους, διότι οἱ κατασκευασταί των εἶναι ἀνίκανοι, ἐὰν ὅμως ἤθελαν νὰ δώσουν στὴν ἐργασία τους τὴν ἀπαιτούμενη προσοχή, τότε θὰ ἦταν ἀδύνατο ν' ἀνοίξουν χωρὶς τὸ εἰδικὸ κλειδὶ τὸ κατασκευασμένο γιὰ τὴν κάθε μιά. Ὅταν θὰ ἐχάνετο τὸ κλειδί, τότε θὰ ἔπρεπε νὰ σπάσουν τὴν κλειδαριὰ διότι δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ βροῦν ἄλλο πρόμοιο γιὰ νὰ τὸ ἀντικαταστήσουν.

Εἶναι συνεπῶς πολὺ φυσικὸ ὅτι ὁ κ. Τζὰκ Λάϊονς προώδευσε στὴν ζωή του καὶ ἀπὸ τὴν μιὰ κλειδαριὰ στὴν ἄλλη, ἔφθασε νὰ διορισθῇ ἀρχιφύλαξ τῶν Στούντιο τῆς Ἑταιρίας Οὐάρνερ Μπρόδερς. Ἀρχιφύλαξ μὲ μισθὸ ἀνάλογο μὲ τὸν μισθὸ τῶν μεγαλυτέρων ἀστέρων καὶ μὲ ἀνάλογη ἐκτίμηση.

Ὁ Λάϊονς ἔχει ἕνα ντουλάπι τὸ ὁποῖον θὰ ἔπρεπε νὰ ὀνομασθῇ ἀρχεῖον. Ἐκεῖ κρύβει τὰ διάφορα κλειδιὰ τῆς ὑπηρεσίας του. Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι κατορθώνει νὰ θυμᾶται καὶ τοὺς εἰδικοὺς ἀριθμητικοὺς συνδυασμοὺς ποὺ ἀνοίγουν τὰ διάφορα χρηματοκιβώτια ὅπου φυλάσσονται οἱ ταινίες. Ἔχει φυσικὰ στὴν κατοχήν του κι' ἕνα βιβλίο ὅπου σημειώνει μερικὲς λεπτομέρειες ἀλλὰ σπανιώτατα τὸ συμβουλεύεται.

Ὁ Λάϊονς βεβαιώνει ὅτι οἱ ἄνδρες χάνουν εὐκολώτερα τὰ κλειδιὰ ἀπ' τὶς γυναῖκες. Ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ στατιστικὴ φανερώνει ὅτι σὲ κάθε 26 κλειδιὰ χάνεται καθημερινῶς τὸ ἕνα. Ὅταν ὑποψιασθῇ ὅτι πρόκειται νὰ γίνῃ κλοπὴ στὸ Στούντιο τότε ὁ Λάϊονς ἀλλάζει ὅλες τὶς κλειδαριές! Κάθε βράδυ κλειδώνει ὅλες τὶς πόρτες, ἀφοῦ προηγουμένως ἐξετάσῃ τὰ διάφορα διαμερίσματα μὲ τὴν βοήθεια εἰδικῶν πόλισμαν. Μὲ ἄλλους λόγους ἀνοιγοκλείνει καθημερινῶς περίπου 4.500 πόρτες!

Ὁ κ. Λάϊονς ἄρχισε τὴν ὑπηρεσία του ἔχοντας τὴν ἐπίδλεψη 150 κλειδιῶν. Ὅταν τοῦ τὰ παρέδωσαν, νόμισε πὼς θὰ τρελλενόταν. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἀγάπησε τὸ περίεργο ἐπάγγελμά του, ἄρχισε ὁ ἴδιος νὰ κατασκευάζῃ κλειδιά, ἐμελέτησε τὰ διάφορα συστήματα τῶν κλειδαριῶν καὶ τὰ τελειοποίησε. Τὸ τελειότερο κλειδί του ἔχει τὸ σχῆμα ἄστρου μὲ πολλὲς ἀκτῖνες καὶ ἡ ἄκρη του μοιάζει σὰν κομήτης.

ΝΕΟΠΛΟΥΤΟ!

Ὁ γιατρός: Ὁ γυιός σας εἶναι λίγο ἀδύνατος. Σᾶς συνιστῶ νὰ κάμῃ λίγη γυμναστικὴ δωματίου.

Ἡ κ. Νεοπλούτου: Δωτίου; Τί λέτε γιατρέ; Ἐμεῖς ἔχομε μέγαρο μὲ σαλόνια καὶ κόντρα σαλόνια... Ὁ γυιός μου θὰ κάμῃ γυμναστικὴ σαλονιοῦ...

ΗΡΘΕ ΣΤΗΝ ΩΡΑ ΤΗΣ

Ἐκείνη: Μὲ τέτοια γένεια ἦλθες στὸ ραντεβοῦ μας;

Ἐκεῖνος: Μὰ ὅταν ἦλθα, δὲν εἶχα βγάλει ἀκόμη γένεια, ἀνάσσα!

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ

— Πόσων χρονῶν εἶναι ὅσοι γεννήθηκαν τὸ 1897;

— Ἐξαρτᾶται: ἄνδρες εἶναι ἢ γυναῖκες;

ΓΝΩΣΤΑ ΚΑΙ ΑΓΝΩΣΤΑ

— Γνωρίζετε τὸ μυθιστόρημα «Οἱ ἐπιθυμίες μιᾶς γυναίκας;»

— Τὸ μυθιστόρημα τὸ ἀγνοῶ, τὶς ἐπιθυμίες ὅμως τὶς γνωρίζω πολὺ καλά...

ΜΕΤΑΞΥ ΣΥΖΥΓΩΝ

— Πές μου καμμιὰ φορὰ καὶ μιὰ γλυκειὰ κουβέντα!

— Μέλι!

Η ΕΞΑΙΡΕΣΙΣ

— Ὅλα τὰ ὑπάρχοντά σας τὰ ἔχετε ἐξ ἡμισείας μὲ τὴν γυναῖκα σας;

— Ὅλα ἐκτὸς τοῦ κλειδιοῦ τοῦ σπιτιοῦ μας!

ΠΕΙΡΑ

Ντόρα.— Αὐτὸ τὸ μαργαριτάρι μοῦ τὸ χάρισε ὁ Γουσταῦος.

Νόρα.— Δὲν πιστεύω νὰ φαντάζεσαι πὼς εἶναι ἀληθινό;

Ντόρα.— Γνωρίζεις λοιπὸν καλὰ τὰ μαργαριτάρια;

Νόρα.— Ὄχι, ἀλλὰ γνωρίζω καλὸ τὸν Γουσταῦο.

ΕΜΠΕΙΡΟΣ

— Εἶσαι ἡ πρώτη γυναῖκα τὴν ὁποία φιλῶ....

— Ἀλήθεια; Τότε θὰ ἔχῃς πάρει φαίνεται μαθήματα δι' ἀλληλογραφίας.

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

Ὁ καθηγητὴς κ. Α. εἶναι ὁ πιὸ ἀφηρημένος μεταξὺ τῶν ἀφηρημένων καθηγητῶν.

Μιὰ μέρα πηγαίνει νὰ ἐπισκεφθῇ κάποια γνωστή του:

— Ἀγαπητ μου κυρία, τῆς λέγει. Καλημέρα σα Πῶς εἶναι ὁ σύζυγός σας;

— Μὰ κ. καθηγητά, διαμαρτύρεται ἐκείνη. δὲν εἶμαι παντρεμένη!

— Ἄ! ναί, ἀλήθεια! Ὥστε ὁ σύζυγί; σας εἶναι ἀκόμα ἀνύπανδρος;

ΚΟΣΜΙΚΑ

— Ἡ ἀνεψιά μου εἶναι ἡ πιὸ κοσμικὴ κυρία ποὺ ὑπάρχει. Ἀλλάζει φορέματα ἕξη φορὲς τὴν ἡμέρα.

— Ὁ ἀνεψιός μου εἶναι ἀκόμη καλλίτερος. Ἀλλάζει ροῦχα δέκα φορὲς τὴ μέρα.

— Ἀδύνατον! Καὶ πόσων ἐτῶν εἶναι;

— Τριῶν μηνῶν!

ΟΡΘΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ὁ δάσκαλος: Πῶς ὀνομάζεται ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ μιλᾷ ἂν καὶ θ' ἀπῇ ὅτι δὲν προσέχει κανεὶς τὰ λεγόμενά του;

Ὁ μαθητής: Δάσκαλος, κύριε δάσκαλε.

Ὁ Σαράβαλος

Ἕνα πρωτότυπο διήγημα τοῦ κ. ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

ΜΗΝ ΠΗΤΕ πὼς δὲ βαραίνει ὅσο νάναι στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ ὄνομά του. Ὅλα βαραίνουν, ὅλα. Ἄλλο λίγο κι' ἄλλο πολύ. Ἀκόμα καὶ τὸ ὄνομα. Ἄλλο νὰ σὲ λένε Κολοκοτρώνη, νὰ ποῦμε, κι' ἄλλο... Σαράβαλο. Τοῦ Δημητροῦ, ὅ,τι καὶ νὰ πῇς τοῦ κόστισε πολὺ τὸ ὄνομά του. Σ' ὅλη του τὴ ζωή.

— Ἔβγα σύ, Σαράβαλε, νὰ μᾶς πῇς τί ξέρεις...

Τὸν φώναζε ὁ δάσκαλος σὰν ἦταν ἀκόμα μικρὸ παιδὶ στὸ σκολειὸ ὁ Δημητρός.

Σηκωνόταν, λοιπόν, ὁ Δημητρὸς δειλάδειλὰ ἀπὸ τὸ θρανίο του καὶ προχωροῦσε στὸν πίνακα. Πάντα σκιαγμένος. Κὶ ζοπίσω του ἀτιθιοοῦσε ἡ τάξη ὅλη:

— Ἄντε, Σαράβαλε, κουνήσου...

Δὲν ἤθελε κι' ἄλλο γιὰ νὰ χάσῃ τὸ κουράγιο του ὁ Δημητρός. Μπέρδευε τὰ λόγια του. κοκκίνιζε, τοῦ φώναζε ὁ δάσκαλος ἀπὸ τὴν ἕδρα, χαχάνιζε ἡ τάξη ὁλόκληρη, ὥσπου ὁ καλός σου ὁ Δημητρὸς πελάγωνε στὰ γερὰ καὶ πρεχᾶτε νὰ τὸν γλυτῶστε. Ἀπομακρυνόταν σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὴν ἕδρα καὶ ξαναγύριζε στὸ θρανίο του. Κι' ὅλη ἡ τάξη τὸν ὑποδεχότανε μὲ τὸ δουητό της:

— Μούσκεμα, Σαράβαλε...

Ἤτανε καὶ λίγο ἄγαρμπος ὁ κακομοίρης. Ψηλὸς-ψηλός, ἀδύνατος κι' ἔσκυβε κιόλας γιὰ νὰ μὴ δείχνῃ τὸ μπόι του κοντὰ στ' ἄλλα παιδιὰ τῆς ἡλικίας του ποὺ τὰ περνοῦσε ἕνα κεφάλι, χέρια καὶ πόδια μακρυά, ἀτέλειωτα, μακρομούρης, μακροσάγονος, σουλοῦπι τῆς κακιᾶς ὥρας μὲ ἄλλα λόγια. Λίγο χαλδούπης στὴν περπατησιὰ κι' ἄτσαλος στὸ φέρειμό του ὅσο δὲ λέγεται. Καὶ κοντὰ σ' αὐτὰ νάχῃ κι' αὐτὸ τὸ ἀναθεματισμένο τὸ ὄνομα. Σαράβαλος...

Δὲν τἄλλαξε σ' ὅλη του τὴ ζωή. Κι' κυτό, πιστὸ σὰ σκυλί, τὸν ἀκολούθαγε σὲ κάθε λογῆς ἀναποδιὰ καὶ ζαβουάρα ποὺ τὸν εὕρισκε. Παράτησε τὸ σκολειὸ στὰ μισά, μπῆκε σὲ λογιῶ-λογιῶ δουλειές, πουθενὰ δὲν πρόκοψε ὁ δύστυχος. Στὸ στρατὸ ἔγινε—τί ἄλλο;—νούμερο. Στὰ γυμνάσια τὸν κάνανε γοῦστο ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ συμμαζέψῃ χέρια καὶ πόδια. Ἔτσι τὸν παράτησαν γιὰ τὶς γυμνοδουλειές. Κι' ὁ Σαράβαλος πῆρε ἐμπονὲ τὴ σκούπα καὶ τὴν «Καλλιόπη».

— Πῶς ὀνομάζεσαι, στρατιῶτα,

— Σαράβαλος Δημήτριος τοῦ Ἰωάννου.

Κι' ἔσπαζε κέφι ὁ λόχος μὲ τὸ σουλοῦπι του καὶ μὲ τὴ σαστισμάρα του

❁

— Γιατὶ δὲν τ' ἄλλαξες, βρέ Δημητρὸ τὸ ὄνομά σου;...

— Δὲ βαρυέσαι, δὲ βαρυέσαι... Ὅπως τὸ πάρει κανένας κι' ὅπως σοῦ τυχῇ ἡ ζωή...

Φιλοσοφία τοῦ Δημητροῦ, φτηνὴ κι' ἁπλῆ, ποὺ ἔσταζε ὅμως, στάλα-στάλα πονεμένη ἀπὸ τὸ στενόχειλο, πικραμένο στόμα του.

Αὐτὸν ἡ ζωὴ τὸν πῆρε τὸν κατόπι.

— Τί φταίνε τὰ ὀνόματα ἄμα δὲν τὸ θέλει ἡ μοῖρα σου...

Ἀπολογιότανε. Γιατὶ παράπονο δὲν ἔβγαινε οὔτε μιὰ φορὰ ἀπὸ τὰ χείλια του. Καθένας γεννιέται μὲ τὴ μοῖρα του. Ἄμα δὲν τοῦ κάνει, ὅσο καὶ νὰ τὴν κλωτσάῃ, αὐτὴ δὲ φεύγει. Σοῦ γινεται κολλιτσίδα. Καλύτερα, λοιπόν, νὰ τῆς παραδοθῇς κι' ἐσὺ κι' ὅπου σὲ πάῃ κι' ὅπου σὲ φέρῃ.

Ἔτσι ἴδια, τῆς εἶχε παραδοθῆ κι' ὁ Δημητρός. Κι' αὐτὴ τὸν εἶχε φέρει, τώρα, στὰ γεράματα, ἄσπρα μαλλιά, σκαμμένα μάγουλα, σκυφτὸ τὸ κεφάλι, ἔτσι ποὺ ν' ἀκουμπᾷ κοντὰ τὸ σαγόνι στὸ στῆθος, τὸν εἶχε καταντήσει, λοιπόν, νὰ σέρνεται στὴν ἀγορὰ καὶ νὰ πουλᾷ λεμόνια μὲ τὴν κόφα.

— Λεμόνια καλά, λεμόνια ζουμερά, πάρτε λεμόνια ἀπ' τὸ Σαράβαλο...

Τὸ ὄνομά του τὸ μνημόνευε ἔτσι νὰ ποῦμε γιὰ ρεκλάμα. Ὁ κόσμος τὸν ἔβλεπε, γελοῦσε κι' ἀγόραζε κάνα λεμόνι. «Λεμόνια καλὰ καὶ ζουμερά». Ὅσο αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦταν στραγγισμένος πιά, σωστὴ στιμμένη λεμονόκουπα.

❁

Χρόνια ὁλόκληρα δούλευε στὴν ἀγορά. Κέρδιζε τὸ ψωμάκι του κουτσάστραβά. Λέγαν ἀκόμα πὼς βοήθαγε καὶ κάποιον ἄρωστο κι' ἀνάπηρο ποὺ μένανε μαζὶ στὴν ἴδια κάμαρα. Ὁ ἴδιος, δὲν τὄλεγε ποτέ.

— Δὲ βαρυέσαι, ἀστεῖα πράγματα. Οἱ ἄνθρωποι εἶμαστε γιὰ νὰ βοηθᾷ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Ἀπὸ μιὰ τέτοια «βοήθεια» τὸ βρῆκε στὸ τέλος γιὰ καλὰ κι' ὁ Δημητρός.

Ἦταν ἕνα μεσημεράκι στὴν ἀγορά. Ὁ Δημητρὸς ἑτοιμαζόταν νὰ κλείσῃ τὸ «μαγαζί» του, νὰ σκεπάσῃ δηλαδὴ τὸ κοφίνι του καὶ ν' ἀποτραβηχτῇ κάπου γιὰ νὰ φάῃ μιὰ μπουκιὰ ψωμί. Ἐκείνη τὴν ὥρα ἔγινε τὸ μεγάλο κακό. Ἄκουσε φωνὲς καὶ σαματᾶ ὁ Δημητρὸς κι' ἄξαφνα βλέπει νὰ τρέχῃ μιὰ κοπέλλα καὶ ξοπίσω της ἕνας νέος μ' ἕνα πιστόλι στὸ χέρι. Ἡ κοπέλλα εἶχε φτάσει πιὰ κοντά του, μὰ κι' ὁ ἄλλος μὲ τὸ πιστόλι δὲν ἤτανε μακρυά. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ κοπέλλα παραπάτησε, γονάτισε, σωριάστηκε στὸ τέλος μπρὸς στὰ πόδια του. Ὁ ἄλλος τὴν ἔφτανε.

Ὅ,τι ἔγινε ἐκείνη τὴν ὥρα, λίγοι προφτάσαν νὰ τὸ ἰδοῦν. Μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ εἶδαν ἕνα μακρὺ ἀσουλούπωτο κορμὶ νὰ πέφτῃ ἐπάνω ἀπὸ τὸ σωριασμένο σῶμα τῆς κοπέλλας, ν' ἁπλώνῃ τὰ χέρια του ἀπὸ πάνω της, καθὼς ἁπλώνει τὶς φτερούγες της ἡ κλώσσα πάνω ἀπὸ τὰ κλωσσοπούλια της. Ἀμέσως ἀκούστηκαν μιά, δυό, τρεῖς πιστολιές. Δὲν ἄγγιξε καμμιὰ τὴν κοπέλλα. Τὶς δέχτηκε ὅλες καταπάνω του ὁ φτωχὸς ὁ Σαράβαλος.

Δράμα ἐρωτικό—οὔτε τὸ πρῶτο, οὔτε

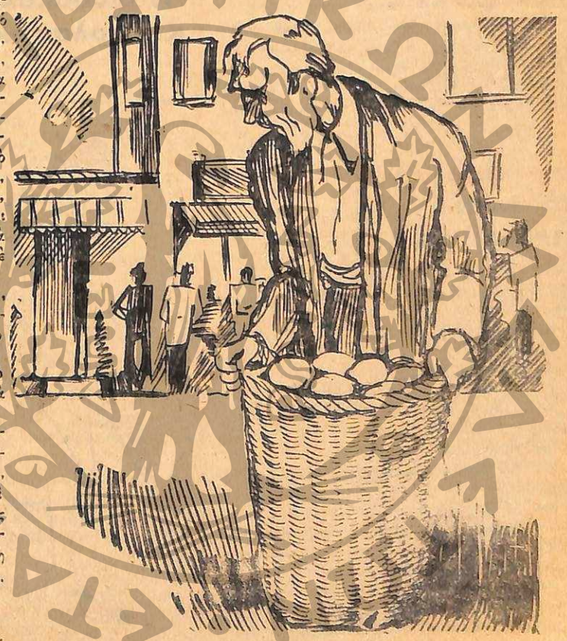

τὸ τελευταῖο. Ποὺ εἶχε πληρώσει, ὅμως τὰ σπασμένα του ἕνας τρίτος. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ φαίνεται γιὰ καλά. Φέραν ἕνα φορεῖο στὰ γρήγορα νὰ τὸν κουβαλήσουν στὸ σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν. Μάταιος κόπος. Φαίνεται πὼς ὁ Σαράβαλος ἄφηνε γειές γιὰ πάντα. Ἀπὸ τὸ στόμα του ἔτρεχε αἷμα πηχτὸ καὶ ἡ ματιά του βασίλευε.

— Βρέ τὸν κακόμοιρο, αὐτὸς τὴν πλήρωσε τὴ νύφη... Ἔλεγε ὁ κόσμος γύρω του. Μὰ ὁ Σαράβαλος δὲν καλάκουγε. Μόνο κάποια στιγμὴ φάνηκε πὼς ἄκουσε τὸν ἀστυφύλακα ποὺ εἶχε φτάσει στὸν τόπο τοῦ δράματος καὶ ρωτοῦσε τοὺς διαφόρους ποὺ εἶχαν παρασταθῆ ἐκεῖ τὴν ὥρα ποὺ ἔγινε. Ζήτησε νὰ μάθῃ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πληγωμένου. Τότε, πετάχτηκε ἕνας ψαρᾶς ἀπὸ τὴν ἀγορὰ καὶ μίλησε:

— Σαράβαλο τὸν λέγανε. Μὰ θαρρῶ πὼς ἤτανε τὸ παρατσοῦκλι του...

Τὴν ἴδια ὥρα, ἄνοιξε τὰ μάτια του κι' ὁ πληγωμένος. Ὅπου νὰ ἤταν κι' «ἔφευγε». Τὰ χείλια του ἀνάδεψαν, φάνηκε πὼς κάτι ἤθελε νὰ πῆ. Ὁ ἀστυφύλακας ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του.

— Ἡ κοπέλλα; τὸν ρώτησε μὲ μισὴ φωνὴ ὁ Δημητρός.

— Αὐτή, δὲν ἔπαθε τίποτα, ἐσὺ νὰ δοῦμε...

Ὁ Δημητρὸς ἔκανε ἕνα κούνημα τοῦ κεφαλιοῦ ἀδιάφορο. Σὰ νἄλεγε: Δὲ βαρυέσαι! Ἕνας λευκᾶς λιγώτερο.

Ξαν.ἀσκυψε πάλι ἀπὸ πάνω του ὁ ἀστυφύλακας.

—Πῶς σὲ λένε; τὸν ρώτησε. Μπορεῖς νὰ μᾶς πῆς τὸ ὄνομά σου;

Ὁ Δημητρὸς ἄνοιξε ξανὰ μάτια καὶ στόμα. Στήλωσε θολὰ τὰ πρῶτα στὸν ἀστυφύλακα, σάλεψε ἀργὰ καὶ ξέβγαλε τὸ δεύτερο.

— Σαράβαλος, εἶπε. Σαράβαλος Δημήτριος τοῦ Ἰωάννου...

Τὸ ἄκουσε ὁ ἀστυφύλακας καὶ τὸ σημείωσε στὰ χαρτιά του. Τὸ ἄκουσαν κι' ἄλλοι γύρω, πολλοί. Καὶ — παράξενο πράγμα!—δὲ βρέθηκε νὰ γελάσῃ κανένας ἀπ' ὅσους τὸ ἄκουγαν. Γιὰ πρώτη φορά.

ΛΑΚΗΣ Κ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

ΤΟ ΚΑΚΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Ὁ ὑποψήφιος γαμβρὸς ἐκθέτει στὸν μέλλοντα πεθερό του τὰ πλεονεκτήματά του :

— Δὲν πίνω ποτέ μου...
— Ἄ !
— Δὲν καπνίζω...
— Ἄ !
— Χαρτιὰ δὲν ἔχω πιάσει στὸ χέρι μου....
— Μπά ;...
— Τὸ βράδυ δεν βγαίνω ποτὲ ἀπὸ τὸ σπίτι....
— Ἄ !
— Λοιπόν ; Θὰ μοῦ δώσετε τὴν κόρη σας ;
— Ποτέ !
— Καὶ γιατί;
— Δὲν ἔχω καμμιὰν ὄρεξη γ' ἀκούω τὴ γυναίκα μου γυναῖκα γὰ σὲ παρουσιάζη διαρκῶς ὡς ὑπόδειγμα συζύγου.

Χορεύοντας μὲ τὸν ρομπὸτ

Ἡ Ἰταλὶς δημοσιογράφος Ρίνα Μπαλλάριο ἐκθέτει τὶς ἐντυπώσεις της ἀπὸ τὴν Ἔκθεσή Ροκφέλλερ:

Κόσμος πολύς, πρὸ παντὸς γυναῖκες καὶ παιδιά, εἶχαν συγκεντρωθῆ στὴν αἴθουσα Ροκφέλλερ γιὰ νὰ θαυμάσουν τὸν «μηχανικὸ ἄνθρωπο». Ὅλοι τὸν περίμεναν μὲ κομμένη ἀναπνοή. Ἡ φίλη μου ἡ Ἔθελ, μιὰ ὡραία καὶ γερὴ κοπέλλα, μὲ πύρινα μαλλιὰ καὶ κόκκινα μάγουλα, φαινόταν πιὸ ἀνήσυχη ἀπ' ὅλους : Κάθε τόσο γύριζε τὸ βλέμμα της πρὸς ἐμένα, μοῦ ἔσφιγγε τὸ χέρι καὶ φώναζε:

— Τί θαυμάσιος! Τί θαυμάσιος!

Κι' ἦταν πραγματικὰ θαυμάσιος ὁ Νάντις, ὁ «μηχανικὸς ἄνθρωπος», ποὺ παρήλασε μποστά μας ἐπὶ ¾ τῆς ὥρας. Ἡ ἔκθεσις ἄνοιξε μ' ἕναν λόγο τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἐκθέσεως ποὺ παρουσίασε τὸν Νάντις: Περπατοῦσε, κάπνιζε, ἔκανε ὑποκλίσεις στὶς κυρίες, τοὺς ἔλεγε μὲ τὸ φωνοφὸν κομπλιμέντα τὰ ὁποῖα φαινόντουσαν σὰν νὰ ἦσαν γεννήματα τοῦ μηχανικοῦ μυαλλοῦ του.Τέλος ὁ Νάντις χόρεψε γιὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ρούμπα ἢ φὸξ τρὸτ μὲ ὅσες κυρίες θέλησαν νὰ χορέψουν μαζί του!

Θέλησα νὰ κάνω κι' ἐγὼ τὸ πείραμα αὐτό, ἀλλὰ μοῦ ἦλθε νὰ βγάλω ἄγριες φωνὲς ἀπὸ τὸν φόβο μου ὅταν εἰσθάνθηκα τὰ σιδερένια χέρια του νὰ μὲ σφίγγουν στὴν ἀγκαλιά του κι' ὅταν ἀντίκρυσα τὰ περίεργα ἀκίνητα μάτια του μέσα ἀπὸ τὶς μηχανικὲς βλεφαρίδες τους. Πολλὲς ἄλλες ὅμως γυναῖκες περίμεναν ἀνυπόμονες τὴν σειρά τους γιὰ νὰ ἀφεθοῦν, εὐτυχισμένες, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ «μηχανικοῦ ἀνθρώπου», τοῦ ρομπότ.

Τὸ πρόσωπο τῆς Ἔθελ προπαντὸς ἔδειχνε μιὰν ἀπέραντη εὐτυχία. Στὴν ἀρχὴ σκέφθηκα: «Εἶναι φοιτήτρια στὸ ἠλεκτρομαγνητικὸ τμῆμα τοῦ Πολυτεχνείου, καὶ χαίρεται γιὰ τὶς τελειοποιήσεις τῆς ἐπιστήμης της». Ἀλλὰ ἀναγκάσθηκα ἔπειτα νὰ παραδεχθῶ ὅτι ὁ ἐνθουσιασμός της προήρχετο ἀπὸ τελείως διαφορετικὴ αἰτία: Ἦταν ἁπλούστατα ἐρωτευμένη μὲ τὸν σιδερένιο ἄνθρωπο! Μοῦ τὸ ὡμολόγησε, ἄλλως τε, ἡ ἴδια τὴν ἡμέρα ποὺ μεριοὶ γιάγκστερς τὸν ἀφήρσαν ἀπὸ τὴν ἔκθεση γὰ νὰ τὸν χρησιμοποιήσουν σὲ κλοπὲς Τραπεζῶν.

Ἀγάπησε τὸν σιδερένιο ἄνθρωπο ἐπειδὴ ἦταν σιδερένιος, μὲ σιδερένια θέληση καὶ κατώρθωνε πάντοτε ὅσα ἀποφάσιζε νὰ κατορθώση. Τὸν ἀγάπησε ἴσως κι' ἀπὸ ἀντίδραση πρὸς τοὺς μαλακοὺς καὶ ψεύτικους ἄνδρας τῆς σημερινῆς ἐποχῆς.

ΡΙΝΑ ΜΠΑΛΛΑΡΙΟ

ΓΙΑ ΤΗ ΛΑΙΜΑΡΓΙΑ

★ Οἱ λαίμαργοι φοβοῦνται τὸν θάνατον ἐπειδὴ δὲν θέλουν νὰ παύσουν νὰ τρῶνε.

Ἀριστοφάνης

★ Ὁ καλοφαγᾶς μπορεῖ νὰ εὐχαριστηθῆ, ὁ λαίμαργος ποτέ.

Μαντὰμ Μονμαρσὸν

★ Ἡ ὑπερβολὴ εἶναι πάντοτε κακή. Ἀλλὰ ἡ χειρότερη ὑπερβολὴ εἶναι ἡ τοῦ φαγητοῦ.

Πλίνιος ὁ πρεσβύτερος

Ἡ διδασκαλία τοῦ κ. Σχολαστικοῦ — Μάθημα 6ον

Ἠγαπημένοι μοι μαθηταί...

Σκέψεως λογικῆς
Πρῶ' αἴονης πῶς δραξάμενος, σοφοί τε καὶ ἀγροῖκοι..

Ἐνδιαιτέρον μέγιστον πρὸς Θεσσαλονικεῖς
Ἐπιδεικνοῦν, ὁμιλῶ περὶ Θεσσαλονίκης!
Θεσσαλονίκη βέλτιστοι!... Ἡ λόγῳ περινοίας
Πανευκλεὴς πρωτεύουσα πάσης Μακεδονίας.
Θεσσαλονίκη, κράτιστοι, ἡ τρισευτυχισμένη
Ἐν κόλπῳ τῷ Θερμαϊκῷ, ὡς ἀρα περιάγεται.
Θεσσαλονίκη βέλτιστοι... Τί ἄραγε σημαίνει
Καὶ πῶς καὶ πόθεν τοῦνομα τῆς πόλεως παράγεται;

Ἐκθύπλακον τὸ ζήτημα, ὦ κράτιστοι. Καὶ μόνον
Χάριν πολλῶν μοι μαθητῶν, λαμπρῶν τε κ' ἀδημόνων
Τὴν λέξιν ἀναλύσασθαι βούλομαι ὡς εἰκὸς
Πραγματικῶς, ἱστορικῶς κι' ἐτυμολογικῶς!..
Θεσσαλονίκη, ἔκπαλαι, πόλις γνωστὴ εὐρέως
Ὡς δέ μοι ἐπεξήγησε καθηγητὴς Ἑβραίος,
Ἑβραῖοι πλῆθη κατοικοῦν, ἀνέσει Θεσπεσίᾳ
Καὶ τούτων οἱ πλειότεροι, μεστῇ περιουσίᾳ
Ὑπερηφάνως γαῶμενοι, ἑβραϊκῇ τῇ φήμῃ
Ἰδιοκτῆται οἰκιῶν ἁπλῶς γεγόνασί μοι!...

Τοῦτο, οὖν ἄρα βέλτιστοι, ποιήσαντες τὸ πρῶτον
Ἐξεύρισκον καὶ ἀνεθωτῶ οἵτινες τοὺς ἡρώτων:
— Φίλατε κύριε Λευί ...μήπως θές ἄλλο νοῖκ
Ἐξ οὗ ἡ πόλις κέκληται καὶ νῦν: Θεσσαλονίκη!

Ο κ. ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΣ

Ἡ ἀπειλὴ τῆς Κικῆς

— Θὰ λείψω ἀπὸ τὴν ζωή ! εἶπε ἡ Κική.

Ἀθηναϊκὸ εὐθυμογράφημα τοῦ κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

— Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, Λάκη ἀπαντοῦσε πνιγμένη στὰ δάκρυα ἡ Κική. Δὲν θὰ μπορῶ νὰ ὑποφέρω τὴ ζωὴ χωρὶς ἐσένα. Ἡ ἡμέρα ποὺ θὰ χωρίσουμε θὰ εἶναι κι' ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς ζωῆς μου.

— Μά, ἄσε με νὰ σοῦ ἐξηγήσω...

— Νὰ μή μοῦ ἐξηγήσης τίποτα! Δὲν καταλαβαίνεις, λοιπόν, πὼς μονάχα γιὰ σένα ζῶ στὸν κόσμο;...

Ἀναγκαζόμουν τότε νὰ παίρνω τὸ λόγο μου πίσω καὶ ν' ἀναβάλλω τὴ διακοπή γιὰ ἀργότερα. Κλείνοντας τὰ μάτια μου ἔλεπα τὴν Κική νεκρή, μὲ μιὰ σφαίρα στὸν κρόταφο ἢ μὲ δυὸ σωληνάρια κινίνο στὴν κοιλιά, κι' αὐτὸ τὸ φανταστικὸ θέαμα μ' ἔκανε νὰ συναισθάνομαι βαρεῖα τὴν εὐθύνη μου. Κατὰ βάθος μάλιστα μὲ κολάκευε καὶ ἡ ἰδέα πὼς ἀπὸ ἕνα ναί ἢ ἕνα ὄχι μου, κρεμόταν ἡ ζωὴ μιᾶς κοπέλλας.

Πέρασε ἔτσι κάμποσος καιρὸς ἀκόμα. Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ ἔρως μὲ τὴν Κική μ' ἔκανε νὰ βρεθοῦμε ἀφάνταστα καὶ νὰ πλήττω φοβερά. Οἱ ὧρες ποὺ περίμενα τὴν Κική στὸ ραντεβοῦ μας ἤταν ὧρες δυσάρεστες γιὰ μένα καὶ μοῦφερναν ζωηρὰ στὸ νοῦ τὶς ὧρες ποὺ, μικρὸ παιδί, περίμενα νὰ πάω τὸ μουρουνόλαδό μου. Κι' αὐτὴ ἡ πληκτικὴ ἱστορία ποιὸς ξέρει πόσο θὰ τραβοῦσε ἀκόμα, ἂν δὲν εἶχα τὴν τύχη ν' ἀκούσω κάποιο φίλο μου νὰ λέῃ ἕνα ἀπόγευμα:

— Ὁ ἄντρας πρέπει νὰ εἶναι σκληρός!

Αὐτὴ ἡ φράση μ' ἔκανε καὶ μένα νὰ γίνω σκληρός, μονομιᾶς. Ἀποφάσισα νὰ διακόψω, κι' ὅ,τι ἤθελε ἂς γίνῃ. Ὅταν εἶδα τὴν Κική τῆς τῶπα:

— Σήμερα εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ τελειώνουμε, Κική.

— Εἶσαι τόσο ἄσπλαχνος, λοιπόν; μοῦ ἀπάντησε ἐκείνη.

— Εἶμαι. Κι' ἔπειτα δὲν ἔχουμε κάνει κανένα συμβόλαιο ἰσόβιου ἔρωτος μαζί.

— Κι' ὅμως τότε μοῦλεγες πὼς θὰ μ' ἀγαπᾶς γιὰ πάντα.

— Ναί. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ «πάντα» τελείωσε!

Ἡ Κική ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς:

— Γιὰ μένα ἡ ζωὴ δὲν ἔχει πιὰ κανένα λίγο... Θ' αὐτοκτονήσω.

— Αὐτοκτόνησε, Κική!

— Δὲν σὲ νοιάζει;

— Ἀφοῦ δὲν σὲ νοιάζει ἐσένα!

Ἡ Κική δυνάμωσε τὰ κλάματά της καὶ μὲ ρώτησε μὲ φωνὴ τόσο συγκινημένη, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ καὶ πέτρες ἀκόμη νὰ δακρύσουν:

— Θἄρθῃς στὴν κηδεία μου;

— Ἂν μοῦ στείλῃς πρόσκλησι!

— Θἄρχεσαι νὰ μοῦ φέρνῃς λουλούδια στὸν τάφο μου;

— Θἄρχωμαι. Αὐτὸ σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

— Ἂς φιληθοῦμε γιὰ τελευταία φορά, λοιπόν!

Ἐδώσαμε τὸν τελευταῖον ἀσπασμό. Ἤτανε μιὰ στιγμὴ γεμάτη τραγικότητα. Λίγο ἔλειψε ν' ἀλλάξω τὴν ἀπόφασή μου, μπροστὰ στὴν τρομακτικὴ εὐθύνη ποὺ ἔπαιρνα. Ἀλλὰ στὸ νοῦ μου ἤρθε ἡ φράση τοῦ φίλου μου: «ὁ ἄντρας πρέπει νὰ εἶναι σκληρός» καὶ συγκρατήθηκα στὴ σκληρή μου ἀπόφαση. Κι' ἔτσι χωρίσαμε.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσω πὼς ἐκείνη τὴ νύχτα δὲν μπόρεσα νὰ κλείσω μάτι. Κάθε τόσο ἔβλεπα τὴν Κική πεθαμένη ν' ἀνοίγῃ τὸ στόμα της καὶ νὰ μοῦ λέῃ: «Ἐγὼ εἶσαι ὁ αἴτιος».

Πρωΐ πρωΐ ἔπιασα τὶς ἐφημερίδες. Ἐκύτταξα τὴ στήλη τῶν αὐτοκτονιῶν. Εὐτυχῶς πουθενὰ δὲν εἶδα τ' ὄνομά της. Ἀναστέναξα μὲ ἀνακούφισι.

— Μπορεῖ ν' ἀνέβαλε, λυδιστά....

Καὶ περίμενα νὰ βγοῦν οἱ ἀπογευματινὲς ἐφημερίδες. Ἀλλὰ οὔτε καὶ σ' αὐτὲς εἶδα τ' ὄνομα τῆς Κικῆς στὴν καθημερινὴ στήλη τῶν αὐτοχειριῶν. Δὲν μποροῦσα ὅμως νὰ ἡσυχάσω. Ἂν ἔκανε κάμμιὰ ἀπόπειρα καὶ δὲν πέτυχε; Ἂν οἱ δικοί της ἀποκρύψανε μὲ κάποιο λόγο ἀξιοπαρατήρητα τὴν αὐτοκτονία της; Ἀργιὰ, λοιπόν, νὰ ψάχνω στὶς κηδεῖες καὶ στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Λιγιαγείου. Εὐτυχῶς οὔτε ἐκεῖ φαινόταν τ' ὄνομά της. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ ἐκράτησε δέκα πέντε ὁλόκληρες μέρες! Σ' αὐτὸ

Θέλετε νὰ μάθετε!

Πότε ἐφευρέθη ἡ πρώτη ἀριθμητικὴ μηχανή;

★ Πρὸ τριάντα περίπου ἐτῶν ὁ Γάλλος Μπολὲ ἐφεῦρε τὸν ἀριθμογράφο του, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀσφαλῶς ἡ πρώτη ἀριθμητικὴ μηχανή.

Ἀλλὰ προτοῦ κατασκευάσῃ ὁ Μπολὲ τὴν πρώτη του μηχανή, τὴν εἶχε ἤδη σκεφθῆ καὶ διατυπώσει ὁ Γερμανὸς Ρόθ. Ὁ ἐπιστήμων αὐτὸς κατεσκεύασε 15 περίπου μοντέλα. Ἡ κατασκευή τους στοίχισε περὶ τὸ 1.000.000 δραχμῶν!

Ἀλλὰ καὶ ἡ μηχανὴ τοῦ Ρὸθ δὲν ἦταν ἡ πρώτη ποὺ εἶχε ἐμφανισθῆ. Πρὸ αὐτῆς, ὁ Λάϊμεντς τὸ 1673 εἶχε παρουσιάσει μιὰ μηχανὴ τοῦ εἴδους αὐτοῦ σ' ἕναν κύκλο ἐπιστημόνων τοῦ Λονδίνου. Ἡ μηχανὴ κατώρθωνε νὰ κάνῃ τὶς 4 ἀριθμητικὲς πράξεις.

Πότε ἐνεφανίσθη τὸ μολύβι;

★ Τὸ πρῶτο μολύβι ἔκανε τὴν ἐμφάνισή του τὸ 1664, τὴν ἐπομένην τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ γραφίτου ποὺ εἶχε γίνει στὸ Μπροσουντὰλ τοῦ Κούμπερλαντ, στὴν Ἀγγλία. Ὅλοι γνωρίζομε ὅτι τὸ μολύβι εἶναι μιὰ λεπτὴ βεργίτσα γραφίτου προφυλαγμένη σὲ μιὰ ξύλινη θήκη.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ μολυβιοῦ (τὸ μεταχειρίσθηκαν ἀμέσως μὲ ἐνθουσιασμὸ οἱ γραφιάδες οἱ ὁποῖοι μὲ αὐτὸ ἀπηλλάγησαν ἀπὸ τὴν πέννα καὶ τὸ καλαμάρι), ὑπῆρξε τόσο μεγάλη, ὥστε ἀπεφασίσθη νὰ μὴ τὸ μεταχειρίζωνται περισσότερο ἀπὸ ἓξ ἑβδομάδες τὸν χρόνο γιὰ νὰ μὴ τὸ ἐξαντλήσουν! Ἡ τιμὴ τοῦ γραφίτου ὡρίσθη σὲ 40 φράγκα χρυσὰ τὸ κιλό.

Γιὰ πολλὰ χρόνια ἡ κατασκευὴ τῶν μολυβιῶν ἦταν ἀγγλικὸ μονοπώλιο. Κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα ἐπεξετάθη στὴν Γαλλία καὶ Γερμανία. Σήμερα ὑπάρχουν ἀρκετὰ ἐργοστάσια μολυβιῶν καὶ στὴν Ἰταλία.

Ὁ Ναπολέων ὠνόμαζε τὸ μολύβι «Ἡ γραμματεὺς τοῦ μυαλοῦ», θὰ μποροῦσε ὅμως νὰ πῇ καὶ «τῆς καρδιᾶς», διότι ἐξωμολογήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ἔρωτά του στὴν Ἰωσηφίνα μὲ μολύβι!!

Πῶς ἔκαναν πρόταση γάμου στὴν Νότιο Ἰσπανία;

★ Στὴν Νότιο Ἰσπανία οἱ νέοι ποὺ ἤθελαν νὰ παντρευτοῦν ἕνα κορίτσι, εἶχαν ἕναν πολὺ περίεργο τρόπο γιὰ νὰ ἐκδηλώσουν τὴν ἐπιθυμία τους αὐτή.

Ὁ νέος πήγαινε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν οἰκογένεια τῆς νέας τρεῖς φορὲς συνεχῶς. Τὴν τρίτη φορὰ ξεχνοῦσε ἐπίτηδες τὸ μπαστοῦνι του σπίτι της. Ἐὰν τὸ μπαστοῦνι τοῦ ἐπεστρέφετο ἀμέσως, ἦταν ἔνδειξις ὅτι δὲν ἦταν τῆς ἀρεσκείας τῶν γονέων, καὶ συνεπῶς ἔχανε τὶς ἐλπίδες του. Ἂν ὅμως δὲν τοῦ ἐπεστρέφετο, τότε τὴν ἐπομένη παρουσιαζόταν πάλι στὸ σπίτι τῆς νύμφης γιὰ νὰ τὴ ζητήσῃ, βέβαιος ὅμως ὅτι ἡ πρᾶξις αὐτὴ ἦταν μιὰ σιωπηλὴ ἀποδοχή του.

Ὑπάρχει μουσικὴ γιὰ τὰ ἄλογα;

★ Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὰ ἄλογα ἀγαποῦν τὴν μουσικὴ καὶ μαθαίνουν εὔκολα χορό. Γι' αὐτὰ μάλιστα γράφηκε εἰδικὴ μουσικὴ σὲ θεατρικὰ ἔργα. Ὁ πρῶτος ποὺ ἔγραψε μουσικὴ γιὰ ἄλογα ἦταν ὁ Ἰταλὸς Μπερτάλι, καθηγητὴς τοῦ Λεοπόλδου 1ου στὴν Βιέννη (1665—1705). Ἔγραψε καὶ μπαλέττο γιὰ ἄλογα. Ἡ συνήθεια αὐτὴ διήρκεσε καιρό, διότι μέσα στὰ γράμματα τοῦ Μπετόβεν βρίσκουμε ἕνα σημείωμα ποὺ στέλνει στὸν Ἀρχιδοῦκα Ροδόλφο μὲ τὸ ἑξῆς κείμενο:

«Θὰ γράψω κι' ἐγὼ μουσικὴ γιὰ ἄλογα, θὰ τοὺς γράψω μάλιστα καὶ γκαλόπ!».

Ὁ Μπετόβεν ἔκανε χιοῦμορ.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ ποὺ κερδίζουν ἑκατομμύρια!

Μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ περιέργων ἐπαγγελμάτων μὲ τὰ ὁποῖα μπορεῖ κανεὶς νὰ κερδίσῃ πολλὰ χρήματα στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς, εἶναι καὶ τὸ ἐπάγγελμα τῶν ἰδιαιτέρων γραμματέων.

Γιὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ ἀπαιτοῦνται πολλὰ προσόντα. Μεταξὺ τῶν διαφόρων καθηκόντων ἑνὸς «ἰδιαιτέρου» εἶναι καὶ ἡ διοργάνωσις μεγάλων δεξιώσεων χάριν τῶν θυγατέρων τῶν πλουσιοκατομμυριούχων, δεξιώσεων αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ τὴν εἴσοδον εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ καταλλήλου γαμβροῦ, ἑνὸς πλουσιοκόριτσου.

Οἱ «ἰδιαίτεροι» ὅμως δὲν εἶναι μόνον ἄνδρες ἀλλὰ καὶ γυναῖκες, νέα κορίτσια κατὰ τὸ πλεῖστον.

Οἱ Ἀμερικανίδες ποὺ ἐξασκοῦν τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ εἶναι πολυάριθμες. Πολλὲς ἀπὸ αὐτὲς παίρνουν μισθοὺς ποὺ μποροῦν νὰ παραβληθοῦν μὲ τὸν μισθὸ τῆς Γκρέτα Γκάρμπο.

Ἀρκεῖ νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι οἱ ἀτολαυές των γιὰ τὴν διοργάνωση μιᾶς δεξιώσεως φθάνουν τὰ 25 — 50 καὶ κάποτε τὰ 80—90% τοῦ ποσοῦ ποὺ ἀπαιτεῖται γιὰ τὴν διοργάνωση μιᾶς ἑορτῆς. Ἐσημειώθη δὲ καὶ τὸ καταπληκτικὸν γεγονὸς νὰ πάρουν μερικὲς ὡς ἀμοιβὴ τόσα, ὅσα ἦσαν ὅλα μαζὶ τὰ ἔξοδα τῆς ἑορτῆς!

Σήμερα, μιὰ καὶ ἡ αὐτὴ «γραμματεὺς» διοργανώνει δυὸ καὶ τρεῖς γιορτὲς ταυτοχρόνως. Μιὰ ἀπὸ αὐτές, κάποια μὶς Κάττιγκ, διοργάνωσε τρεῖς τέτοιες γιορτὲς μέσα σὲ μιὰ μέρα, εἰσπράξασα μονοκοπανιᾶς ἕνα ἑκατομμύριο δραχμὰς, εἰς δολλάρια φυσικά!...

Τὸ ποσὸν αὐτὸ εἶναι καθαρὸν κέρδος, γιατὶ τὸ σύνολον τῆς ἀμοιβῆς εἶναι κατὰ πολὺ μεγαλύτερον... ἐμειώθη δὲ εἰς ἕνα ἑκατομμύριον γιατὶ ἔχουν ἀφαιρεθῆ οἱ ἀμοιβὲς τῶν βοηθῶν καὶ κάτι ἄλλα ἔξοδα ποὺ εἶναι εἰς βάρος τῆς διοργανωτρίας.

Ἐν τούτοις, οἱ «ἰδιαίτεροι γραμματεῖς» δὲν θεωροῦν ὑπερβολικὰ τὰ κέρδη τους αὐτά, τὰ θεωροῦν ὡς τὴν δικαίαν καὶ λογικὴν ἀνταμοιβὴν τῶν κόπων καὶ τῆς τεραστίας ἐργασίας των γιὰ τὴν διοργάνωσιν τῶν ἐν λόγῳ ἑορτῶν.

Πραγματικά, οἱ γιορτὲς αὐτὲς προετοιμάζονται συνήθως δυὸ χρόνια νωρίτερα. Ἡ ἐκλογὴ τῆς ἡμερομηνίας δὲν εἶναι εὔκολη ὑπόθεσις καθ' ὅσον τὰ πλουσιοκόριτσα τῆς Ἀμερικῆς ὀφείλουν νὰ κάνουν τὴν κοσμική τους ἐμφάνιση τὸν Δεκέμβριον ἢ τὸν Ἰανουάριον. Παρουσιάσεις δὲν γίνονται τοὺς ἄλλους μῆνες.

Οἱ ἑορτὲς πρέπει τότε νὰ διοργανώνωνται στὶς κοσμοπολιτικὲς πολιτεῖες τῆς Φλωρίδος, τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Εὐρώπης. Σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσιν ἡ «γραμματεὺς» ποὺ τὶς διοργανώνει παίρνει μεγαλύτερα ποσοστά. Σ' αὐτὰ θὰ προστεθοῦν φυσικὰ καὶ τὰ ἄλλα ἔξοδα ποὺ ἐπιβάλλει ἡ μεταμόμισις, τὸ ταξίδι μὲ πρώτη θέση στὰ μεγαλύτερα ὑπερωκεάνεια κλπ. κλπ.

τὸ διάστημα δὲν εἶχα οὔτε στιγμὴ ἡσυχία. Πάντα περίμενα πὼς ἡ Κικὴ θὰ ἐκτελοῦσε τὴν ἀπόφασή της.

Καὶ δὲν ξέρω πῶς ἕνα πρωΐ, καθὼς ἐδιαβαζα τὴ στήλη τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀφήνουν τὸν μάταιο αὐτὸ κόσμο γιὰ νὰ πάνε στὸν καλύτερο, τὰ μάτια μου πέσανε σ ἕναν τίτλο ποὺ μοῦ κίνησε τὸ ἐνδιαφερον:

«Ἐρωτικὴ ἀπαγωγή».

Καὶ διάβασα:

«Εἰς τὸ 89ον ἀστυνομικὸν τμῆμα προσῆλθε χθὲς ὁ κ. Χαρίλαος Πανωχέρης καὶ κατήγγειλεν ὅτι ἡ 19ετὶς κόρη του Κική, ἀπήχθη ὑπὸ τοῦ 25ετοῦς νέου Τάκη Χαρίδη. Ἡ ἀστυνομία κατώρθωσε ν' ἀνεύρῃ τὸ ζεῦγος τῶν ἀπαχθέντων καὶ νὰ διαπιστώσῃ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ εἰδυλλίου χρονολογουμένου ἀπὸ διετίας. Ὁ πατὴρ ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ὡς γαμβρὸν τὸν ἀνωτέρω νέον, ἠναγκάσθη νὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσή του, πρὸ τῆς κατηγορηματικῆς δηλώσεως τῆς κόρης του ὅτι, ἐὰν δὲν τὸν ἔπαιρνε θ' αὐτοκτονοῦσε. Οἱ γάμοι τοῦ ἀλληλοαπαχθέντος ζεύγους θὰ τελεσθοῦν σήμερον».

Αὐτὴ ἡ πρᾶξις τῆς Κικῆς μοῦ κακοφάνηκε. Καταλαβαίνετε βέβαια πὼς ἔθιξε τὸν ἐγωϊσμό μου. Κι' ἀνεκάλυψα μὲ φρίκη πὼς θὰ προτιμοῦσα ν' αὐτοκτονοῦσε ἡ Κική, παρὰ νὰ κάνῃ αὐτὸ ποὺ διάβασα... Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἄφησα τὸ πρᾶγμα χωρὶς ἀπάντηση... Τὴν ἄλλη μέρα, σ' ὅλες τὶς ἐφημερίδες τῆς Ἀθήνας δημοσιεύοταν αὐτὸ τὸ σύντομο ἀνακοινωθὲν στὴ στήλη τῶν Κοινωνικῶν:

«Εἰς τοὺς τελέσαντας γθὲς τοὺς γάμους των Κικὴν Πανωχέρη καὶ Τάκην Χαρίδην, εὔχομαι τὸν βίον ἀνθόσπαρτον, ἀνέφελον καὶ αἰώνιον.

Λάκης Κορόμηλος»

Ἐλπίζω ἐκεῖνη νὰ κατάλαβε τὴν εἰρωνεία μου!... Τὸ παληοκόριτσο! Ἔπρεπε ν' αὐτοκτονήσῃ...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Τὰ εὔθυμα τοῦ Δικαστηρίου

Δ. ΨΑΘΑ

Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ

-ΚΑΛΗΜΕΡΑ σας, κύριε!

— Καλημέρα σας. Ὁ κύριος;

— Ἀλέκος Μούζας.

— Τί ἐπιθυμεῖτε;

— Κύριε, ἔγραψα ἕνα θεατρικὸ ἔργον. Καὶ ἐπειδὴ σᾶς παρακολουθῶ καὶ διαβάζω τὰς κριτικάς σας εἰς τὴν ἐφημερίδα καὶ σᾶς ἐκτιμῶ πολὺ καὶ ἔχω πλήρη πεποίθησιν εἰς τὸ γοῦστο καὶ τὰς θεατρικάς σας γνώσεις, γι' αὐτὸ ἔλαβα τὸ θάρρος νὰ σᾶς τὸ φέρω.

— Ἔτσι;

— Μάλιστα κύριε. Εἶναι ἕνα δρᾶμα σὲ τρεῖς πράξεις καὶ ἑπτὰ εἰκόνες μὲ πολὺ σοβαρὸ κοινωνικὸ περιεχόμενο καὶ πολὺ δραματικὴ θέση.

— Ἔτσι;

— Μάλιστα. Θὰ σᾶς παρακαλέσω, λοιπόν, νὰ τὸ διαβάσετε μὲ προσοχὴ καὶ ὅταν ἔχετε καιρὸ, καὶ νὰ περάσω ὁποιαμέρα μοῦ πῆτε, μετὰ μιὰ - δυὸ ἑβδομάδες, νὰ μοῦ ὑποδείξετε τὰ λάθη μου, ἂν ὑπάρχουν, φυσικά, καὶ γενικῶς νὰ μοῦ πῆτε τὴ γνώμη σας.

— Ἔτσι;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἀφῆστε το.

— Πότε νὰ περάσω;

— Σὲ δεκαπέντε μέρες

— Εὐχαριστῶ πολύ.

— Παρακαλῶ.

— Μὲ καθυποχρεώνετε.

— Ἀντίο.

— Χαίρετε, κύριε. Εὐχαριστῶ καὶ πάλιν. Εἶμαι ὑποχρεωμένος. Μὲ συγχωρῆτε. Μερσί. Χαίρετε.

Δὲν ἦταν πολὺ νέος. Ἀντιθέτως: Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος σοβαρός. Ἀφησε τὸ ἔργον του — «Τὸ ὁλοκαύτωμα» — ἐπάνω στὸ γραφεῖο τοῦ κριτικοῦ, ὑπεκλίθη δυὸ - τρεῖς φορὲς καὶ ἔφυγε.

Ἐπέρασαν ὅμως οἱ δεκαπέντε μέρες καὶ ἐπέστρεψε:

— Καλημέρα σας.

— Καλημέρα σας.

— Μήπως ἐδιαβάσατε...

— Τὸ «Ὁλοκαύτωμα»;

— Μάλιστα. Τὸ δρᾶμα ποὺ σᾶς ἔφερα. Μήπως εὑρήκατε καιρὸ νὰ τοῦ ρίξετε καμμιὰ ματιά;

Ὁ κριτικὸς ὄχι μόνον δὲν τοῦ ἔρριξε καμμιὰ ματιὰ ἀλλὰ καὶ τὸ εἶχε ξεχάσει ἐντελῶς — συνηθισμένα πράγματα. Ἀλλὰ ὅπως γίνεται συνήθως στὰ συνηθισμένα πράγματα, δὲν ἔχασε καθόλου τὴν ψυχραιμίαν του. Τὸ νὰ κάνῃ κανένας κριτικὴ — διάβολε — δὲν εἶναι καὶ τόσο δύσκολο πρᾶγμα, οὔτε καὶ συνεπάγεται κυρώσεις ὁποιασδήποτε φύσεως. Ἐφ' ᾧ καὶ ὁ κριτικὸς ἔδωσε θαυμασίαν ἀπάντησιν ποὺ θὰ ἐτίμα τὸ ἐντιμον συνάφι τῆς κριτικῆς:

— Ἐδιάβασα τὴν πρώτη πράξη, εἶναι... καλή. Εἶναι... Δηλαδή... πῶς, βέβαια. Εἶναι τεχνικὰ γραμμένη, ἂν καὶ σὲ ἕνα - δυὸ σημεῖα ὁ διάλογος τραινάρει λιγάκι, ἀλλὰ δὲν σημαίνει... ἔχετε τὸ δίκιο... Ἀφῆστε ὅμως νὰ διαβάσω ὁλόκληρο τὸ ἔργο πρῶτα καὶ... θὰ σᾶς πῶ συνολικῶς τὴν γνώμη μου.

Ἐπέρασαν μερικὲς μέρες καὶ ὁ δραματικὸς συγγραφεὺς ξαναῆλθε. Ὁ κριτικὸς δὲν εἶχε πιάσει τὰ χειρόγραφα στὰ χέρια του. Ἀλλὰ, αὐτό, φυσικά, δὲν τὸν ἐμπόδισε καθόλου νὰ ἀναπτύξῃ τὰς γνώμας του ὅπως καὶ τὴν προηγούμενη φορὰ, μὲ περισσότερον ἐνθουσιασμόν. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μετὰ μίαν ἑβδομάδα, ὅταν ξαναῆλθεν ὁ συγγραφεύς, ὁπότε ὁ

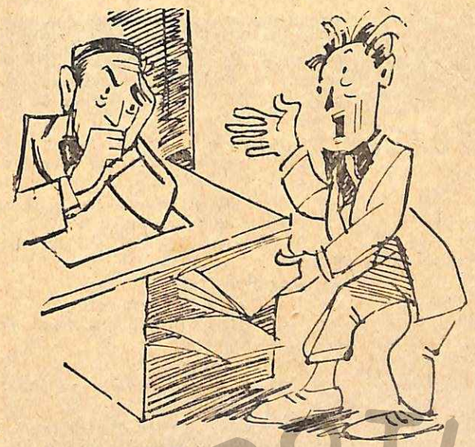

— Κύριε, ἔγραψα ἕνα θεατρικὸν ἔργο!

κριτικὸς γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ εἶπε ἀκόμη ἐνθουσιωδέστερα πράγματα.

— Πολὺ καλό. Πολὺ καλό... Βέβαια σὲ ὡρισμένα σημεῖα θέλει λιγάκι διόρθωμα ἀλλὰ... δὲν ἔχει σημασία, καὶ ἔτσι ἂν τὸ δώσετε σὲ θίασο θὰ τὸ πάρουν. Ἄλλως τε... πῶς, βέβαια! Ἂν χρειασθῇ, θὰ σᾶς ποῦν αὐτοὶ τὶ διορθώσεις χρειάζονται....

— Εὐχαριστῶ πολύ, κύριε.

— Παρακαλῶ.

— Μὲ ἐσκλαβώσατε.

— Τίποτε, ἀδελφέ.

— Εἶμαι ὑπόχρεως.

— Δὲν εἶναι τίποτε.

Ἔφυγε ὁ συγγραφεὺς κατασυγκινημένος. Κατενθουσιασμένος. Ἐπῆρε τὰ χειρόγραφά του ὑπὸ μάλης καὶ ἐπήδησε πέντε - πέντε τὶς σκάλες τοῦ γραφείου.

Ὁ κριτικὸς ἔτριβε τὰ χέρια του διότι χωρὶς κἂν νὰ ἀνοίξῃ τὰ χειρόγραφα ἐξεμπέρδεψε τόσον εὔκολα μὲ τὸν συγγραφέα. Ἀλλὰ ποιὰ ἦταν ἡ ἐκπλήξις του ὅταν σὲ μισὴ ὥρα τὸν εἶδε νὰ ἐπιστρέφῃ ἔξαλλος:

— Πω πω ἀνθρωπε!

— Πῶς;

— Γαϊδοῦρι!

— Τί συμβαίνει κύριε;

— Γουροῦνι!

Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἡ εἰκὼν τῆς ἀγριότητος. Τὰ μάτια του ἐπετοῦσαν σπίθες. Καὶ τὸ μαγκουροφόρο χέρι του ἐσηκώθη μὲ μανίαν καὶ κατέπεσεν ἐπὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀτυχοῦς κριτικοῦ:

— Νά!

— Ὤχ!

— Κι' ἄλλη μιά!

— Βοήθεια!

— Αἰσχρέ!

❁

— Σ' ἔδειρε;

— Μ' ἐσκότωσε, κ. πρόεδρε! Χωρὶς νὰ μοῦ πῇ τίποτε. Χωρὶς νὰ μοῦ δώσῃ καμμίαν ἐξήγησιν. Ἔβαλα τὶς φωνές, ἦλθαν μερικοὶ συνάδελφοι ἀπὸ τὸ γραφεῖο, καὶ διὰ τῆς βίας τὸν ἀπέσπασαν ἀπὸ πάνω μου. Θὰ μὲ σκότωνε!

Εἶναι δεμένος ὁ δυστυχής. Ὁλόκληρο τὸ κεφάλι του. Καὶ τὸ χέρι του. Τὰ ἴχνη τῆς ἀγρίας ἐπιθέσεως τοῦ συγγραφέως καὶ τὰ ἀποτελέσματά της ἦταν ὑπερεμφανῆ. Δυὸ βήματα πάρα πέρα εἶναι ὁ συγγραφεύς. Τρέμει ἀκόμη ἀπὸ ἀγανάκτηση. Εἶναι κατακόκκινος καὶ κρατᾷ ἀκόμη ὑπὸ μάλης τὸ ἔργον.

— Ἔλα ἐδῶ!

Πλησιάζει.

— Τί συνέβη; Γιατὶ τοῦ ἐπετέθης τοῦ ἀνθρώπου; Τί σοῦ ἔκανε;

Ἀπολογεῖται:

— Τί μοῦ ἔκανε; Ἰδοὺ τί μοῦ ἔκανε, κ. πρόεδρε! (Ἀνοίγει τὸ θεατρικόν του ἔργον) Τοῦ τὸ ἔδωσα νὰ τὸ διαβάσῃ. Κι' αὐτὸς τὸ ἔρμισε μὲ εἰρωνικὰ σχόλια! Ἰδού. Διαβάστε ἐδῶ. Τί λέει τὸ κείμενον; «Μαρία: —Δὲν μ' ἀγαπᾶς λοιπόν;» «Ἰωσήφ: —Ὤ, πῶς δὲν μὲ καταλαβαίνεις!... Σὲ ἀγαπῶ Μαρία, σὲ ἀγαπῶ πολύ». «Μαρία: —Ἡ ψυχή μου εἶνε γεμάτη ἀμφιβολίες». Αὐτὸ εἶναι τὸ κείμενον τοῦ σημείου αὐτοῦ. Ξέρετε πῶς τὸ διώρθωσε αὐτὸς κ. πρόεδρε; Ἀκοῦστε νὰ δῆτε: «Μαρία: —Δὲν μ' ἀγαπᾶς λοιπὸν γαϊδοῦρι;» «Ἰωσήφ: —Ὤ, πῶς δὲν μὲ καταλαβαίνεις φορτάδα μου! Θέλεις νὰ σοῦ προσφέρω λίγο σανό;» «Μαρία: —Ἡ ψυχή μου εἶναι γεμάτη ἀμφιβολίες καὶ τὸ στόμα μου γεμάτο φασουλάδα. Θὰ προτιμοῦσα λίγη φάβα!» Τέτοιου εἴδους διορθώσεις ἔχει κάνει σ' ὅλο τὸ ἔργον! Μοῦ τὸ κατέστρεψε. Καὶ μ' ἐκορόϊδεψε κι' ὅλας λέγοντάς μου πὼς εἶναι καλό. Μὰ, πάρτε τὸ κείμενο νὰ δῆτε ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ, τὶς αἰσχρολογίες μὲ τὶς ὁποῖες τὸ ἐγέμισε.

Ὁ πρόεδρος παίρνει τὸ θεατρικὸν ἔργον καὶ ὁ κριτικὸς εἶναι ἐμβρόντητος μὲ ὅσα ἀκούει.

—Κύριε πρόεδρε, ἐξηγεῖ, οὔτε τὸ ἀνοιξα. Σᾶς ὄμνυω ἀγούρα. Τὸ συντάρι ὅπου τὸ εἶχα πῆραν ἀνοιγμένο. Καὶ φαίνεται πὼς τὶς ἀποσθήκες αὐτὲς τὶς ἔκαναν κακοήθεις συνάδελφοί μου ποὺ τὸ ἀνεκάλυψαν στὸ συντάρι μου...

Ἔκπληκτοι ἐξηγοῦνται ὅλα. Μικρὸ πρωινὸ ἐπιβάλλεται εἰς τὸν συγγραφέα διὰ τὸ ἔργο. Καὶ ὁ κριτικὸς τὸ φυσᾷ ἀνόμη καὶ δὲν κρυώνει....

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΧΡΥΣΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ 18 γαρατζιῶν

Ἕνα μοντέρνο ἀθηναϊκό μυθιστόρημα γραμμένο ἀπό τόν κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

(Ἡ Ἐρμίνα, μιά μικροῦλα δέκα ὀχτώ ἐτῶν, μὲ κατάξανθες μπούκλες, τόσο ξανθές, ὥστε ὁ πατέρας της, ὁ γνωστότατος Ἀθηναῖος τραπεζίτης Μπαρκῆς, ἔλεγε γι' αὐτές πὼς ἦταν «χρυσάφι δέκα ὀχτὼ καρατιῶν», μαθαίνει ἕνα πρωΐ στὸ Κολλέγιο, ὅπου ἐσπούδαζε, ὅτι ὁ πατέρας της εἶχε ἐξαφανισθῆ ἀφήνοντας πίσω του τὰ ταμεῖα κενά. Ἡ Ἐρμίνα ἀναστατώνεται καὶ φεύγει ἀπὸ τὸ σχολεῖο κρυφά. Ἕνας νέος, ὁ κ. Σταυρίδης, τῆς προσφέρει μέσα στὸ λεωφορεῖο τὸ εἰσιτήριο καὶ τὴν συνοδεύει ὡς τὸ σπίτι της. Ἀργότερα ἡ Ἐρμίνια μαθαίνει ἀπὸ τὴν ἐξαδέλφη της Πόπη, ἕνα παρδαλὸ κορίτσι, ὅτι ὁ Σταυρίδης εἶναι φίλος της. Σὲ λίγο φθάνει στὸ σπίτι ἡ μητέρα της).

6ον

Ἡ ΝΕΝΑ τὴν κύτταξε ἔκπληκτη.

—Τί ἔπαθες; τὴ ρώτησε.

— Τίποτα!... Ἔσι ἀφηρημένη, ἀκούμπησα τὰ χέρια μου πάνω στὸ πιάνο καὶ σιγά-σιγά παρασύρθηκα!

Ἐνῶ μιλοῦσε πρόσεχε τὴ μητέρα της πόσο ἦταν φρέσκια, ζωηρὴ καὶ κοκκέτικα ντυμένη. Ἡ καταστροφὴ τοῦ Μπαρκῆ δὲν τὴν εἶχε καθόλου ἐπηρεάσει· οὔτε μιὰ τρίχα δὲν ξέφευγε ἀπ' τὴν αὐστηρὴ πειθαρχία τῆς «ὀντυλασιόν» ποὺ ἦταν ὑγιὴ καὶ στιλπνή, προδίδοντας ἔτσι τὸ πόσφατο ἔργο τοῦ «κουαφέρ». Σίγουρα, μόλις εἶχε βγῆ ἀπ' τὸ κομμωτήριο.

Μ' αὐτὴ τὴ σκέψη, ἡ Ἐρμίνα αἰσθάνθηκε τὴ διάθεση νὰ τῆς δώση ἕνα μπάτσο! Τόση ἀπάθεια δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἀνεχτῆ!

— Γιατί, λοιπόν, ἔφυγες ἀπ' τὸ σχολεῖο ἔτσι ξαφνικά; Ρώτησε ἐκείνη ψύχραιμα, ἐνῶ καθόταν σ' ἕναν καναπὲ κι' ἄναβε τὸ τσιγάρο της μὲ κινήσεις ἥσυχες καὶ μᾶλλον εὐχαριστημένες.

— Ἔπληξα καὶ θέλησα λίγο νὰ ξεσκάσω! Τῆς ἀπάντησε εἰρωνικά.

— Ἔκανες ἄσχημα! Ἂν ἤθελες νὰ φύγης, μποροῦσες νὰ μὲ εἰδοποιήσης καὶ νὰ συνεννοηθοῦμε. Ὄχι νὰ τὸ σκάσης μέσα ἀπὸ τὸ μάθημα! Τηλεφώνησα στὴ μίς Μπέσσυ πὼς τὸ μεσημέρι θὰ ξαναπᾶς καὶ νὰ μήν ἀνησυχοῦν.

Τῆς ἔριξε ἕνα ἐγκρικὸ βλέμμα καὶ φώναξε μὲ θυμό:

— Δὲν πρόκειται νὰ ξαναπάω!

— Γιατί;

—Ἔσι! Δὲ θέλω!... Δικαίωμά μου δὲν εἶναι;

— Δὲ νομίζω.

— Τὸ νομίζω ἐγώ!

— Κι' ἀπὸ πότε μπορεῖς ἐσύ νὰ κάνης ὅ,τι νομίζεις;

—Ἀπὸ σήμερα τὸ πρωΐ...Ἐφ' ὅσον ὁ πατέρας μου δὲν εἶναι πιὰ σὲ θέση νὰ κανονίζη τὴ ζωή μου θὰ τὴν κανονίζω μόνη μου.

— Ἔχεις ὅμως καὶ μητέρα.

—Ἀμφιβάλλω. Δὲν κατωρθώσατε νὰ μὲ πείσετε γι' αὐτό!

Ἡ Νένα χαμογέλασε.

— Δὲ μὲ χωνεύεις καθόλου ἔ; εἶπε χωρὶς καμμιὰ ὑποψία κακίας.

Ἡ ἄλλη δὲν εἶχε λόγο νὰ τ' ἀρνηθῆ.

— Καλὰ ποὺ τὸ καταλάβατε!

— Ναί, ἀλλά...γιατί;...Σοῦκαν ποτὲ τίποτα; Μήπως δὲ σοῦχω φερθῆ καλά; Τὰ νεῦρα τῆς Ἐρμίνας εἶχαν ἀπελπιστικὰ τεντωθῆ. Δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρη τὴν ἀταραξία της!

— Ἀφῆστε με, σᾶς παρακαλῶ, φώναξε. Δὲν εἶναι ὥρα τώρα γιὰ τέτοιες ἐξηγήσεις.

— Ὅπως θέλεις, συμφώνησε ἡ ἄλλη. Κι' ὕστερ' ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιγή:

— Δὲ θὰ γυρίσης λοιπόν, στὸ σχολεῖο; ρώτησε.

— Σᾶς εἶπα ὄχι!

— Πολὺ καλά. Μή γυρίσης.

— Ἀδιαφορεῖτε βέβαια γιὰ τὸ τί θὰ κάνω! Δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ἐσὺ τὸ θέλεις!

— Δὲν τὸ θέλω. Ἁπλῶς τὸ διαπιστώνω.

— Εἶσαι πολὺ νευρικὴ σήμερα.

— Δικαιολογημένα, μοῦ φαίνεται.

— Αἰγάκι, ναί.

— Αἰγάκι;

— Φυσικά! Δὲν πιστεύω νὰ νομίζης πὼς πρέπει ν' αὐτοκτονήσουμε, ἐπειδὴ ὁ πατέρας σου δὲν εἶχε μυαλό! Τὸ κακὸ εἶναι βέβαια μεγάλο, ἀλλὰ δὲ θὰ χαθοῦμε.

—Ἐκεῖνος, ὅμως, θὰ χαθῆ!

— Ἀπ' τὸ κεφάλι του!

— Μιλᾶς γιὰ τὸν πατέρα σὰ νἆναι κάποιος γνωστός μας.

— Ἔχω ὡστόσο γιὰ κεῖνον πολλὴ ἐπιείκεια! Μ' ὅλο ποὺ μᾶς κατέστρεψε καὶ μᾶς ρεζίλεψε κιόλας, ἔχασα σήμερα ὅλο μου τὸ πρωΐ γιὰ νὰ τρέχω στοὺς δικηγόρους!

Αὐτὸ τὸ «ἔχασα σήμερα ὅλο μου τὸ πρωΐ» τὴν ἄφησε ἐμβρόντητη τὴν Ἐρμίνα!... Καὶ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ:

— Εἴσαστε σκληρὴ κι' ἀναίσθητη, τῆς εἶπε.

Ἡ Νένα τὸ δέχτηκε μ' ἀπάθεια.

—Αἰγώτερο ἀπ' ὅ,τι πρέπει, ψιθύρισε. Πέσασαν εἴκοσι δευτερόλεπτα.

— Ποῦ εἶναι τώρα ὁ πατέρας· τὴ ρώτησε.

— Κρύβεται μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ συγκεντρώση ἕνα μέρος τοῦ ποσοῦ...

— Ναί, αὐτὸ μοῦ τῶπε ἡ Πόπη.

— Ἀλλὰ φυσικὰ δὲ θὰ τὸ συγκεντρώση καὶ ἡ θὰ παραδοθῆ ἢ θὰ ἐξακολουθήση νὰ κρύβεται ὥσπου νὰ τὸν πιάνουν

— Κι' ἐσεῖς;...

— Ἐγώ, τί;

— Τί σκέπτεσθε νὰ κάνετε;

— Νὰ φροντίσω γιὰ τὴ ζωή μας, βέβαια.

—Μένει κανένα ὑπόλοιπο περιουσίας;

— Οὔτε δραχμή.

— Τότε λοιπόν;... Θὰ ἐργαστοῦμε;

Ἡ Νένα σούφρωσε τὰ φρύδια της:

— Ἄ, ὄχι βέβαια, εἶπε μειδιώντας. Δὲν σκέπτομαι νὰ βάλω «ἀνόνς» στὴν ἐφημερίδα... «κυρία ἀτυχήσασα ζητεῖ ἀνάλογον θέσιν»!... Οὔτε νὰ σὲ διορίσω «δακτυλό» φυσικά!...

— Καὶ τότε τί θὰ κάνετε;

— Θὰ βρῶ ἕναν τρόπο ποὺ νὰ μας ἐπιτρέψη νὰ συνεχίσουμε τὴ ζωή μας.

— Τί εἴδους τρόπο; ρώτησε ἡ Ἐρμίνα τονίζοντας τὴ φράση.

— Ὁποιουδήποτε!

— Θὰ γίνετε...

Καὶ σταμάτησε, μὴ τολμώντας νὰ προφέρη τὴν λέξη.

Ἡ κυρία Μπαρκῆ ἀγανάκτησε τούτη τὴ φορά:

— Μέχρις ἑνὸς ὁρίου οἱ αὐθάδειες, φώναξε ὠργισμένη.

— Ὅταν σᾶς ρωτῶ «τί τρόπον καὶ μοῦ λέτε «ὁποιονδήποτε» τί θέλετε νὰ σᾶς πῶ;

— Ἐν πάση περιπτώσει θὰ κάνω ἐκεῖνο ποὺ νομίζω ἐγώ! Ἡ γνώμη σου μοῦ εἶναι ἐντελῶς περιττή!...

— Κι' ἂν ἐγὼ δὲ θελήσω νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴ νέα ζωή σας;

—Κάνε ὅ,τι θέλεις!... Ἀδιαφορῶ!

Κι' ἡ συζήτησις σταμάτησε ὥς ἐδῶ.

❁

Ἡ Νένα πῆγε στὴν κάμαρά της νὰ γδυθῆ κι' ἡ Ἐρμίνα ἔμεινε μόνη μὲ τὰ μάγουλα πυρωμένα καὶ τὸ κεφάλι βαρύ. Στὰ μηνίγγια της σφυροκοποῦσε ἡ ὀργὴ καὶ τὸ στῆθος της φούσκωνε ἀπ' τὸ λαχάνασμα τῆς ταραχῆς. Ὥστε ἔτσι λοιπόν; Ἡ μητέρα της εἶχε κιόλας λύσει τὸ πρόβλημα! Κι' ἀσφαλῶς μὲ κάποιο «φίλο» ποὺ θὰ προθυμοποιήθηκε νὰ πάρη τὴ θέση τοῦ ἀνεπισήμου συζύγου, μέσ' στὸ σπίτι!... Ἄ, ὄχι! Αὐτὸ δὲν ἐπρόκειτο ποτὲ νὰ τ' ἀνεχθῆ αὐτή! Ποτέ! Ποτέ!..

Θἀπρεπε νὰ ψάξη γιὰ δουλειὰ πολὺ γρήγορα. Ἂν ἦταν δυνατὸν καὶ σήμερα τ' ἀπόγευμα.

Κείνη τὴ στιγμὴ χτύπησε τὸ τηλέφωνο.

— Ἀλλό...

— Ἡ δεσποινὶς Μπαρκῆ;

— Ναί. Ποιός ἐκεῖ;

— Σταυρίδης. Σᾶς σκεπτόμουνα διαρκῶς.

— Εὐχαριστῶ.

— Ἠσυχάσατε λίγο τώρα;

— Ἔ, ὅσο εἶναι δυνατόν...

Μιὰ καθυστέρησις δέκα δευτερολέπτων ἐπρόδωσε τὴν ἀμηχανία του.

— Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ σᾶς δῶ, εἶπε ἐπὶ τέλους. Ἂν δὲ σᾶς εἶναι δύσκολο...

— Καθόλου! Πολὺ εὐχαριστως.... τοῦ ἀπάντησε χωρὶς δισταγμό.

— Θὰ βγῆτε τ' ἀπόγευμα;

— Ναί, θὰ βγῶ.

— Νὰ περάσω νὰ σᾶς πάρω στὶς ἕξη;

— Σύμφωνοι. Θὰ σᾶς περιμένω.

Ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο μὲ μεγάλη ἀνακούφιση! Δὲν ἤθελε νὰ ἐξετάση ἂν αὐτὸ ἦταν κόρτε ἢ ὄχι. Κόρτε ἦταν μᾶλλον. Μὰ τί ρόλο ἔπαιζε; Αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ μιλήση σὲ κάποιον μ' ἐμπιστοσύνη. Κι' αὐτὸς ὁ κάποιος δὲν ὑπῆρχε γύρω της πουθενά. Ἔπρεπε νὰ τὸν ἀνακαλύψη ἀνάμεσα στοὺς ἀγνώστους!

Ὁ Σταυρίδης τῆς εἶχε φερθῆ μὲ μεγάλη λεπτότητα καὶ φαινόταν σοβαρὸς κι' εὐγενικὸς ἀληθινά... Θυμήθηκε τὰ λόγια τῆς Πόπης: «Ρωμαντικὸς κι' ἀδέκαρος δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμεύση παρὰ μονο γιὰ περιπέτεια». Αὐτὸ τὸ «ρωμαντικός» τῆς ἄρεσε πολὺ τῆς Ἐρμίνας. Ὅσο γιὰ τ' ἄλλο, δὲν τὴν ἔνοιαζε καθόλου.

Πῶς θἀρχόταν ὅμως μαζί της τ' ἀπόγευμα; Δὲν εἶχε ραντεβοῦ μὲ τὴν Πόπη;...

Σὲ λίγο, ἡ ξαδέρφη της τὴν πῆρε στὸ τηλέφωνο καὶ τῆς ἱκανοποίησε τὴν ἀπορία. Ὁ Σταυρίδης τὴν εἶχε εἰδοποιήσει πὼς «κάτι σοβαρὸ τοῦτυχε» κι' ἔτσι ἦταν ἐλεύθερη ὥς τὶς ἑννιὰ τὸ βράδυ κι' ἂν ἤθελε μποροῦσε νὰ πάη στῆς Ἐρμίνας νὰ τῆς κρατήση συντροφιά.

Ἡ Ἐρμίνα δὲν ἦταν ἀκόμα ἱκανὴ νὰ κρύψη τίποτα! Καὶ τῆς εἶπε ἀμέσως τὴν ἀλήθεια! Ὅτι ὁ Σταυρίδης τῆς τηλεφώνησε νὰ βγοῦνε τ' ἀπόγευμα μαζί, ὅτι ἐκείνη δέχτηκε κι' ὅτι δώσανε ραντεβοῦ στὶς ἕξη.

Ἡ Πόπη τῆς ἀπάντησε κάπως ἀπότομα:

— Ἄ, ἔτσι; Καλά! Τότε δὲ σοῦ χρειάζεται ἡ δική μου ἡ παρέα, φυσικά! Ὠρβουάρ! Κι' «ἔκλεισε» πρὶν ἡ ἄλλη προφτάση νὰ τῆς πῆ λέξη.

Κείνη τὴ στιγμὴ ἐμφανίστηκε κι' ἡ κυρία Μπαρκῆ μ' ἕνα φυστικ! πενιουάρ καὶ μὲ τὸ τσιγάρο στὰ χείλια ὄμορφη, ἀμέριμνη καὶ γεμάτη αὐτοπεποίθηση.

— Θέλω νὰ μοῦ πῆτε ποῦ εἶναι ὁ πατέρας. Θέλω νὰ τὸ δῶ. Τῆς εἶπε ἡ Ἐρμίνα.

— Δὲ στὸ συμβουλεύω γιατὶ θέλει νὰ τὸν δῆ κι' ἡ Ἀστυνομία κι' ἀσφαλῶς θὰ σὲ παρακολουθήσουν μόλις βγῆς ἀπὸ τὴν πόρτα.

Κατάλαβε πὼς ἡ μητέρα της εἶχε δίκηο. Μὲ πόση ἀφέλεια λοιπὸν σκεπτόταν αὐτή! Ἦταν ἕτοιμη νὰ πάη ἐκεῖ ποὺ κουβόταν ὁ πατέρας της γωρὶς καθόλου νὰ σκεφτῆ σὲ τί κίνδυνο θὰ τὸν ἔβαζε. Πόσο λίγο ἤξερε τὴ ζωή!... Καὶ δικαιολογημένα. Ἀπὸ ποῦ νὰ τὴ μάθαινε; Ἀπ' τὴ μίς Μπέσσυ;

Κάτσανε στὸ τραπέζι.

Ἡ κυρία Μπαρκῆ ἔτρωγε ἀνόρεχτα τὸ λιτὸ κι' ἄνοστο γεῦμα της—μιὰ φουγανιά, χόρτα, κομπόστα μ' ἐλάχιστη ζάχαρη—ποὺ μ' ὅλη της τὴ λαιμαργία εἶχε ἀναγκαστῆ νὰ τὸ δεχτῆ γιὰ νὰ διατηρήση τὴ σιλουέττα της.

Ἡ Ἐρμίνα δὲν ἔβαλε στὸ στόμα της παρὰ ἕνα μικοὸ κομματάκι μπιφτέκι.

— Δὲν πεινᾶς; τὴ ρώτησε ἀδιάφορα ἡ Νένα.

— Ὄχι. Καθόλου.

—Προσπάθησε νὰ φᾶς λίγο.

Τί ψυχρὰ ποῦ τῆς τὸ εἶπε!... Ἂν εἶχε μιὰ ἄλλη, λιγώτερο κοκέττα καὶ περισσότερο τρυφερὴ μαμᾶ, θἄτρωγε τώρα μὲ τὸ στανιὸ γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήση! Κι' ἴσως τότε νὰ μποροῦσε καὶ νὰ καταπιῆ, γιατὶ θἄχε κλάψει στὴν ἀγκαλιά της κι' αὐτὸς ὁ τυραννικὸς σφιχτοδεμένος κόμπος ποὺ τῆς ἔφραζε τὸ λαιμὸ καὶ τὴν ἔπνιγε, δὲ θὰ ὑπῆρχε πιά.

Μὰ τώρα ποιός ὁ λόγος νἄκανε προσπάθεια γιὰ νὰ φάη;... Ἔσπρωξε τὸ πιάτο νευρικὰ καὶ πῆρε ἕνα φρουτο. Οἱ σκέψεις μέσα στὸ κεφάλι της εἶχαν ἀνακατευτῆ φοβερὰ μ' ὅλο ποὺ ἦταν ἀρκετὰ λίγες: Ὥστε ἔτσι; Δὲ θὰ μποροῦσε νὰ δῆ τὸν πατέρα της... Κι' ἔπρεπε νὰ βρῆ δουλειά! Ἡ Πόπη πάλι γιατὶ θυμώσε ποῦδωσε ραντεβοῦ μὲ τὸ Σταυρίδη; Μόνη

Ὅταν ξύπνησε ἄκουσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾶ πολὺ δυνατά....

της δὲν εἶχε πῆ πὼς δὲν τὴν νοιάζει;... Τί νἄλεγαν τάχα στὸ σχολεῖο;... Τώρα τὰ τἄχαν μάθει ὅλα, φυσικά. Θἄταν τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας στὸ μεσημεριανὸ τραπέζι. Σκεπτόταν μιὰ-μιὰ τὴ Λένα, τὴ Φανή, τὴ Σούζη, τὴ Μπεάτα... Ἂν μποροῦσε νὰ τὶς ἄκουγε τούτη τὴ στιγμή!...

—Μαμᾶ, μπορῶ νὰ στείλω γράμμα στὸν πατέρα; ρώτησε ἄξαφνα.

— Τώρα εἶναι δύσκολο, εἶπε ἐκείνη. Ἀλλὰ σὲ λίγες μέρες ποὺ θὰ συλληφθῆ θὰ μπορῆς ἀκὶ νὰ τὸν δῆς.

Καὶ τώλεγε αὐτὸ μὲ τόση ἀδιαφορία, λές καὶ μέσα της ἔνοιωθε κάποια κρυφὴ ἱκανοποίηση!

Τὰ μάτια τῆς Ἐρμίνας θάμπωσαν ἀπότομα κι' ἔνοιωσε στὶς βλεφαρίδες νὰ λαμπυρίζουν δυὸ δάκρυα. Ἦταν φοβερὸ νὰ μήν ἔχη τὴν ἀνακούφιση οὔτε νὰ κλάψη ἐδῶ μέσα. Ἴσως νἆταν ποστμόστερο νἄμενε στὸ Κολλέγιο. Ἐκεῖ, μέσ' στὶς ἀπάθειες καὶ τὶς φθονερὲς ψευτοσυμπάθιες θἄβρισκε καὶ λίγη ἀγνή, λίγη ἀληθινὴ ψυχικίνηση.

Τῆς ἔκανε τόσο κακὸ ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὴν μητέρα της! Ντρεπόταν ποὺ τὴ μισοῦσε, μὰ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ κάνη ἀλλοιῶς.

—Κλαῖς; τῆς εἶπε ἡ κυρία Μπαρκῆ γδυθῆ κι' ἐκεῖ ἄφησε τὰν πόνο της νὰ ξεχειλίση ἀπ' τὰ μάτια.

Ἔκλαψε πολύ. Κι' αἰσθάνθηκε ἀπότομα μιὰ ἰσχυρὴ κούραση γιὰ τῆς βαραίνη τὰ βλέφαρα καὶ τὸ κεφάλι. Ἔνοιωσε τὴν ἀνάγκη τοῦ ὕπνου. Πέταξε μὲ κόπο τὰ ροῦχα της σὲ μιὰ καρέκλα καὶ ξαπλώσε σὰν λιπόψυχη. Ὅταν ξύπνησε, πετάχτηκε ἀγριεμένη ἀπάνω κι' ἄκουσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾶ πολὺ δυνατὰ σὰν νἄθελε νὰ τῆς σπάση τὸ στῆθος. Ἦταν μούσκεμμα στὸν ἱδρῶτα. Πῆρε μιὰ ἀνάσα βαθειὰ καὶ συνῆλθε. Εἶχε δῆ ἕνα ὄνειρο φρικτό, ἐφιαλτικό. Τὸν πατέρα της, λέει, τὸν εἶχαν καταδικάσει σὲ θάνατο καὶ τὸν πήγαιναν νὰ τὸν ἐκτελέσουν. Ἡ μητέρα της ἦταν ἐκεῖ σκασμένη στὰ γέλια. Κι' ἡ Ἐρμίνα σπάραζε ἀπ' τὸ κλάμα γιατὶ δὲν ἤξερε ποιὸν νὰ παρακαλέση νὰ τοῦ χαρίση τὴ ζωή... «Ἀφῆστε μου τὸ μπαμπᾶ μου νὰ ζήση», τοὺς φώναζε. Μὰ δὲν ἔβλεπε μπροστὰ της παρὰ φάτσες ἄγνωστες καὶ πανηγερὲς ποὺ τῆς ρίχνανε μιὰ ἀδιάφορη ματιὰ καὶ προσπερνοῦσαν!...

Τί ὄνειρο, Θεέ μου!... Πόσο νὰ κοιμήθηκε ἄραγε;...Κύτταξε τὸ ρολόϊ. Τέσσερες καὶ μισή. Οὔτ' ἕνα τέταρτο δὲ θἄταν ποὺ τὴν πῆρε ὁ ὕπνος!

(Στὸ ἑπόμενο: Ἡ συνέχεια)

Τονεμένη ιστορία ενός ΤΡΕΛΛΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

6ον

Ὁ Φιλύρας ὡς θεατρικός κριτικός.-Πῶς ἐδάρη ἀντ' αὐτοῦ κατά λάθος ὁ μακαρίτης Τίμος Παπαμιχαήλ.-Ἡ τραγική αὐτοβιογραφία τοῦ ποιητοῦ.

ΕΠΕΙΤ' ἀπό τούς πολέμους τοῦ 1912 καὶ 1913 ἄρχισε στὴν Ἀθήνα μιὰ νέα ζωηρὴ περίοδος τοῦ θεάτρου μας. Οἱ δυὸ μεγάλοι μας θίασοι: τῆς Κας Μαρίκας Κοτοπούλη καὶ τῆς Κας Κυβέλης Θεοδωρίδη, ἐρρίχτηκαν σ' ἕνα εὐγενικὸ καλλιτεχνικὸ συναγωνισμό. Ἔπαιζαν συχνὰ ἔργα ἀριστουργηματικὰ καὶ ἄλλοτε πάλιν τὰ τελευταῖα ἔργα τῆς ξένης παραγωγῆς. Ἔτσι συναγωνίζονταν ποιός θίασος θὰ παίξη πρῶτος τὰ νεώτερα καὶ τὰ καλύτερα ἔργα. Γι' αὐτὸ πολλὲς φορὲς συνέβη νὰ δώσουν κι' οἱ δυὸ θίασοι τὴν πρώτη παράσταση τοῦ ἴδιου ἔργου τὸ ἴδιο βράδυ. Ὁ πιὸ ἐκλεκτὸς καὶ μορφωμένος κόσμος τῆς Ἀθήνας παρακολουθοῦσε αὐτὴ τὴν ἄμιλλα.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὁ Ρῶμος Φιλύρας, ποὺ ἀγαποῦσε πολὺ τὸ θέατρο καὶ ὁ ὁποῖος μάλιστα εἶχε γράψει καὶ δυὸ θεατρικὰ ἔργα, ἀποφάσισε νὰ μπῆ στὴν θεατρικὴ κίνηση. Ἐπήγανε σ' ὅλες τὶς πρεμιέρες τῶν ἔργων, ἐσχολίαζε τὶς παραστάσεις κι' ἐζήτησε νὰ γράφη κριτικὲς σὲ περιοδικὰ ἢ ἐφημερίδες. Καὶ κατάφερε γρήγορα νὰ ἀναλάβη τὴν κριτικὴ τῶν θεάτρων στὸ ἑβδομαδιαῖο περιοδικὸ «Παρνασσός» τοῦ μακαρίτη Ξένου. Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτό, ἔγραφε ἀραιὰ καὶ ποὺ κριτικὲς θεατρικῶν παραστάσεων καὶ στὴν «Ἐσπερινή» καὶ σ' ἄλλες ἐφημερίδες.

Οἱ κριτικὲς τοῦ Φιλύρα ἦταν ζωηρές, νευρώδεις καὶ λεπτομερειακές. Παρετήρησαν ὅμως ὅτι συστηματικὰ ὁ ποιητής μας ἔγραφεν ὑπὲρ τοῦ θιάσου τῆς Κας Κυβέλης καὶ κατὰ τοῦ θιάσου τῆς Κας Μαρίκας. Οἱ θίασοι ἦταν καλοὶ καὶ οἱ δύο καὶ ὁ κόσμος εἶχε διαιρεθῆ στὶς προτιμήσεις του. Ὁ Φιλύρας ἦταν φανατικὸς Κυβελικός. Ἔγραφε μὲ πεῖσμα ὑπὲρ τοῦ θιάσου Κυβέλης καὶ κατὰ τοῦ θιάσου Κοτοπούλη. Ἂν καὶ ὁ Φιλύρας ἦταν ἀγαπητὸς στὴν Ἀθηναϊκὴ κοινωνία, αὐτὸ τὸ πεῖσμα τῶν κριτικῶν του, ἐδημιούργησε κι' ἕνα θλιβερὸ ἐπεισόδιο, ποὺ θὰ τὸ διηγηθοῦμε ἐδῶ.

❁

Ἐζοῦσε τότε ὁ δημοσιογράφος Τίμος Παπαμιχαήλ κι' ἔγραφε χρονογραφήματα στὸ «Χρόνο» τοῦ Κωστῆ Χαιροπούλου. Ὁ Παπαμιχαήλ ἦταν ὁ σωσίας τοῦ Φιλύρα. Ὡμοίαζε πολὺ στὸ πρόσωπο, στὸ ἀνάστημα, σὲ ὅλα. Ἀκόμη ἐφοροῦσε καὶ ὅμοια γυαλιά. Ἕνα βράδυ λοιπὸν ποὺ ὁ μακαρίτης Παπαμιχαήλ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ θέατρο τῆς Κας Κοτοπούλη ἔφαγε μιὰ γερὴ μαγκουριὰ στὸ κεφάλι καὶ ἔπεσε λιπόθυμος κατὰ γῆς! Μετὰ ἀρκετὲς περιποιήσεις συνῆλθε...

Τί εἶχε συμβῆ; Φανατικός, ἀλλὰ ἐπικίνδυνος φίλος τοῦ θιάσου Κοτοπούλη ἐχτύπησε τὸν Παπαμιχαήλ γιατὶ τὸν ἐπῆρε κατὰ λάθος γιὰ τὸν Φιλύρα... Αὐτὸ ἔγινε γνωστὸ στοὺς κύκλους τῶν θεατρικῶν παρασκηνίων... Καὶ τότε ὁ Φιλύρας ἀπειλοῦσε, ὅτι θὰ καταγγείλη τὸν θίασο τῆς Κας Κοτοπούλη γιά... ἀπόπειρα φόνου. Στὸ μεταξὺ ὁ Παπαμιχαήλ μεγαλόκαρδα ἐσυγχώρησε τὸν θεατρόφιλον μπράβο, ἀφοῦ τὸν ἐκτύπησε κατὰ λάθος...

Ἡ ἀπόπειρα αὐτὴ ἔκαμε περισσότερο γνωστὸ τὸν Φιλύρα. Καὶ οἱ κριτικές του ἐδιαβάζοντο ἀπὸ μεγαλείτερο κοινόν... Στὸ μεταξὺ ὅμως ὁ ποιητὴς ξαναρχισε νὰ συχνάζη στὰ κοσμικὰ κέντρα καὶ νὰ συχνάζη στὰ κοσμικὰ κέντρα καὶ «Ἐσπερινή».

❁

Ἡ ἀγάπη τοῦ Φιλύρα γιὰ τὸ θέατρο ὁλοένα αὐξάνει. Καὶ τὸ 1915 ὁ ποιητής μας ὑποβάλλει στὸν διαγωνισμὸ τῶν μονοπράκτων ἔργων τῆς Ἑταιρίας Θεατρικῶν Συγγραφέων τὸ θεατρικό του μονόπρακτο «Τὸ πορτραῖτο», (λυρικὸ δρᾶμα σὲ μιὰ πράξη). Μὰ τὸ ἔργο του δὲν βραβεύεται. Ὡστόσο, ἐπειδὴ στὸν διαγωνισμὸν ἐκεῖνο ἔγιναν κάτι παρατυπίες, ἔγινε ἀρκετὸς θόρυβος καὶ γύρω στὸ «Πορτραῖτο» τοῦ Φιλύρα.

Νέος θόρυβος γύρω στὸ ὄνομα τοῦ Φιλύρα ἔγινε πάλι σὲ λίγους μῆνες. Ὁ ποιητής μας ἐδημοσίευσε στὸ περιοδικὸ «Ἁρμονία» ποὺ ἐξέδιδε τότε ὁ κ. Ν. Γιοκαρίνης ἕνα ποίημα μὲ τίτλο. «Φαληρικὸ Βράδυ». Σ' αὐτὸ περιέγραφε μιὰ βραδυνή του ἐντύπωση ἀπὸ τὸ Νέο Φάληρο, ἐκεῖ ποὺ πλέχτηκε τὸ πρῶτο του ἐρωτικὸ εἰδύλλιο... Ἐκεῖ «στὸν δειλινόν, γαληνόν, μυρωμένον ἀέρα, ἡ ἀντιλαλιὰ τοῦ σημάντρου ἠχάει στὸν αἰθέρα». Ἐκεῖ, ὅπως γράφει ὁ Φιλύρας στὸ ποίημά του:

Τὴν μαγική, κρεμαστή, φαντασμένη Κα-
(στέλλα
ἀπὸ τὶς βίλλες της ὥς τὴ στερνὴ χαμο-
(κέλλα,
τὸ χιλιοχρώματο δεῖλι ροδίζει καὶ βάφει
καὶ μὲ χυτὸ τὴ στολίζει, καθάριο χρυ-
(σάφι.

Καὶ προχωρεῖ:
Καὶ στὸ δρομάκι ποὺ κάτω στὴν πόλι
(κυλάει
σὰν φωτεινὸ μετέωρο πάει τὸ τραμβάϊ.

Αὐτὴ ἡ εἰκόνα τοῦ τράμ τῆς Καστέλλας ποὺ σὰν φωτεινὸ μετέωρο πάει μέσα στὴν νύχτα ἐθεωρήθη τότε πολὺ τολμηρή. Δὲν ὑπῆρχε τὸ στὴν ποίησή μας «σουρρεαλισμός», ἴσως οὔτε «φουτουρισμός». Καὶ ἔτσι ὁ Φιλύρας εθεωρήθη ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους φουτουριστάς. Καὶ ἀφορμὴ στάθηκε τὸ τράμ τῆς Καστέλλας, ποὺ σήμερα δὲν ὑπάρχει πιά...

❁

Τὴν ἴδια ἐποχὴ ποὺ φάνηκε στὴν «Ἁρμονία» τὸ τραμβάϊ τοῦ Φιλύρα, ἐκυκλοφόρησε καὶ τὸ μικρό του βιβλίο: «Ὁ θεατρίνος τῆς ζωῆς». Ἦταν κατὰ τὴν ἄνοιξη τοῦ 1916. Στὸ πεζογραφικὸ αὐτὸ δημιούργημά του ὁ Φιλύρας ἐπιχειρεῖ μιὰ ψυχογραφικὴ ἀνάλυση τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἡ περιγραφή του κυμαίνεται μεταξὺ χιοῦμορ καὶ σαρκασμοῦ...

Στὸ βιβλιαράκι αὐτὸ μὲ παράδοξο τρόπο ὁ Φιλύρας ξεγυμνώνει τὴν ψυχή του. Περιγράφει τὴν στενοχωρία καὶ τὴν ἀνία ποὺ τοῦ γεννᾶ ἡ ψευτιὰ καὶ ἡ συμβατικότης τῆς ζωῆς. Εἰρωνεύεται τὶς κονωνικὲς συνήθειες, τὴν ψευτιὰ τῶν σαλονιῶν, τὴν προσποίηση μέσα στὴν κοινωνία, ἀλλὰ περιγράφει καὶ τὴν παλιὰ ἐκείνη φάρσα τῆς αὐτοκτονίας του.

Ἀπὸ τὸ βιβλίο αὐτὸ φαίνεται ἡ ἐσωτερικὴ τραγωδία τοῦ Φιλύρα, ποὺ ὁλοένα μεγαλώνει. Φαίνεται ὅτι ὁ ποιητής μας εἶναι ὁ ἀπροσάρμοστος. Ζῆ μέσα στὴν κοινωνικὴ ζωὴ τῆς Ἀθήνας, συγνάζει στὰ σαλόνια, φλερτάρει μὲ τὶς ὡραῖες Ἀτθίδες. Ἀλλὰ συχαίνεται καὶ εἰρωνεύεται τὴν ζωὴ αὐτή, γιατὶ δὲν τὴν βρίσκει νάγχη λυρισμὸ καὶ ποίηση, μὰ μόνο πεζότητα καὶ ψέμμα. Κοροϊδεύει τὰ σαλόνια καὶ τοὺς τύπους των καὶ πικρὰ λόγια σκορπίζει γιὰ τὶς ὄμορφες καὶ κενὲς σὲ πνευματικὸ περιεχόμενο...

Καὶ ὅμως ζῆ ὁ Φιλύρας— ἀπογοητευμένος καὶ ἀπροσάρμοστος— μέσα στὰ γεγονότα τῆς κοσμικῆς ζωῆς καὶ τὰ περιγράφει. Φορεῖ κάθε βράδυ τὸ σμόκιν του καὶ συγνάζει πάντα στὸ «Καπρίς», στὰ ἄλλα ντάνσιγκ, στὰ σαλόνια τῶν πλουσίων. Κι' ἔπειτα συντάσσει τὴν «κοσμικήν» του στήλη. Ἐξ ἄλλου φαίνεται στοῦ Ζαχαράτου σὲ κύκλους λογίων, στὰ ζαχαροπλαστεῖα τῶν «Δαρδανελλίων» μὲ συντροφιὲς πλουσίων, στὸ Φάληρο μὲ γλεντζέδες...Ζῆ ἔντονα, μὰ στὸ βάθος ἡ ψυχή του γεμίζει πίκρα. Λύτος ζητεῖ τὴν εὐτυχία μόνο στὰ σύννεφα...

Φλέρτ καὶ κόρτε θυησιγενῆ καὶ διαβατικὰ ποικίλλουν αὐτὴ τὴ ζωή του..."Ολα βυθίζονται στὸ χάος μιᾶς πλήξης... Τέλος ὅμως λάμπει τὸ μεγάλο φῶς! Ὁ Φιλύρας ἐρωτεύεται ξανικὰ μὲ πάθος, μὲ θέρμη, μὲ μανία. Μπλέκει σ' ἕνα ἰσχυρότατο ἐρωτικὸ αἴσθημα. Γίνεται σκλάβος μιᾶς ὡραίας Ἀθηναίας. Σέρνεται ἡ καοδιά του στὰ πόδια της... Νοιώθει πιὰ ὁ Φιλύρας τὴν μεγάλη Ἀγάπη!

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Ἡ ὑπεράνθρωπη ἀγάπη τοῦ Φιλύρα στὴν ξανθὴ Θάλεια.— Ὁ παράδεισος καὶ ἡ κόλασίς του κλπ.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΩΝ

Τὰ Κατορθώματα τῆς ΚΟΝΑ ΠΡΟΦΥΡΙΑΣ

ΣΤΟ ΚΑΛΑΜΑΚΙ

Η ΧΡΥΣΟΥΛΑ τοῦ Καδῆ, μιὰ φιλενάδα τῆς Προφυρίας, ἤρθε νὰ τὴ δῆ.

— Καλὲ Χρουσώ μου, τὶ γένηκες; Σ' ἀποθυμήσαμε.

— Ἠκάτσαμε στὸ Καλαμάκι Προφυρία μου, γιὰ νὰ πάρουνε κομμάτι θαλασσινὸ ἀγέρα τὰ κορίτσια μου.

— Ἄ! γι' αὐτὸ δὲ σέδαμε τόσον καιρό!

— Βέβαια. Ἠνοικιάσαμε μιὰ καμαροῦλα μέσα σὲ πρεβολάκι καὶ κάνουνε καὶ τὰ μπάνια τως τὰ δυὸ κορίτσια.

— Μὰ δὲ δουλεύουνε;

— Ποιὸς εἶπε ὄχι; Ἡ Εὐθυμία μου εἶναι στὸ Ταχυδρομεῖο. Πουλάει γραμματόσημα, ἡ Σωσὼ καπελλοῦ. Ἡ μιὰ ἠπῆρε ἄδεια, ἡ ἄλλη κουτσοδουλεύει κι' ἐκεῖ. Νὰ μᾶς ἔρθης τὴν Κυριακὴ Προφυρία μου, νὰ πάρης τὸ μπάνιο σου ν' ἀνεσάνης κομμάτι. Ἄφησε πιὰ τὸ σπιτικό σου, ποὺ κατάντησες σὰν τὸ φῶλι!

— Θὰ σοῦρθω χωρὶς ἄλλο.

Τὴν Κυριακὴ ἡ Προφυρία, ἑτοιμάσθηκε, πῆρε μαζί της ἕνα δέμα μὲ λουτρικὰ γιὰ τὸ μπάνιο, κι' εἶπε στὴ Σουλτάνα τὴν κόρη της:

— Ἄκου με Σουλτάνα, ἐγὼ δὲ θ' ἀργήσω τὸ βράδυ, γιατὶ ξέρεις πὼς μέσα στὸ μάλε - βράσε τοῦ τραμβάγιου δὲν τὰ καταφέρνω. Θὰ γυρίσω νωρίς.

Κατέβηκε μὲ τὸ λεωφορεῖο στὸ Ζάππειο κι' ἀπὸ κεῖ πῆρε τὸ ἄλλο ποὺ πηγαίνει στὴ Γλυφάδα. Φώναξε στὸν εἰσπράκτορα μόλις μπῆκε:

— Νὰ μὲ κατεβάσης στὸ Καλαμάκι, τ' ἀκοῦς;

— Καλά, νὰ μοῦ τὸ θυμήσης, κυρά μου.

— Ἀμὲ σὰ σοῦ τὸ θυμήσω ἐγὼ, σπολλάτη! Ἐγὼ γυιέ μου δὲ τὰ γνωρίζω αὐτὰ τὰ μέρη, ἐσὺ θὰ μοῦ κάνης τὸν κοβαοῦζο!

Σὲ κάθε στάση τοῦ Φαλήρου σηκωνόταν ὁλόρθη μέσα στὸ λεωφορεῖο καὶ φώναζε:

— Καλὲ παλληκάρι! Μπᾶς εἶναι ἐδῶ τὸ Καλαμάκι;

— Ὄχι, παρακάτω!

Ἐξαλίστηκε πιὰ καὶ στὸ Ἔντεν βυθίστηκε κουρασμένη σὲ ὕπνο.

Ἐν τῷ μεταξὺ μιὰ παρέα μπῆκε γιὰ τὴ Γλυφάδα κι' ὁ ὁδηγὸς ὅπως καὶ ὁ εἰσπράκτορας ὅταν σταμάτησε στὸ Καλαμάκι ξέχασαν τὴ γρηά.

Τὸ λεωφορεῖο προχώρησε πρὸς τὸ Ἑλληνικὸ καὶ ἔφθασε στὴν πρώτη στάση τῆς Γλυφάδας, ὅταν στάθηκε ἀπότομα γιὰ ν' ἀποφύγη νὰ χτυπήση ἕναν μικρὸ μὲ ποδήλατο. Ἡ ἀπότομη στάση ἔφερε ἕνα κλονισμὸ μεγάλο. Ἡ Προφυρία ξύπνησε κατατρομαγμένη:

— Παναῖα μου σῶσε! φώναξε Καλὲ τ' εἶναι; Κουτουλήσαμε;

Τὴν καθησυχάσανε.

— Ἀκόμα καλὲ αὐτό τὸ Καλαμάκι; ρώτησε.

— Ποιὸ Καλαμάκι κυρά μου! Τὸ Καλαμάκι πέρασε τώρα τρεῖς στάσεις πίσω, εἶπε ὁ εἰσπράκτορας.

Ἐξαγριωμένη ἡ Προφυρία σηκώθηκε σὰν μέγαιρα:

— Καὶ γιατὶ δὲν μοῦ τόπες μωρέ; Μοῦ τόκανες ξεπίτηδες; Πῶς θὰ γυρίσω τώρα ποὺ εἶμαι ἄρρωστη γυναῖκα;

— Θὰ σὲ βγάλωμε στὸ γυρισμό. Θὰ πληρώσης κι' ἄλλο εἰσιτήριο.

— Τόκανες τὸ λοιπὸν γιὰ νὰ μοῦ φᾶς τὸν παρᾶ χαραμγετζῆ, ἔ; Δὲ σοῦ πλερώνω, ποὺ νὰ σὲ δῶ κρεμασμένο, γιατὶ ἐγὼ στὸ φώναξα ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ

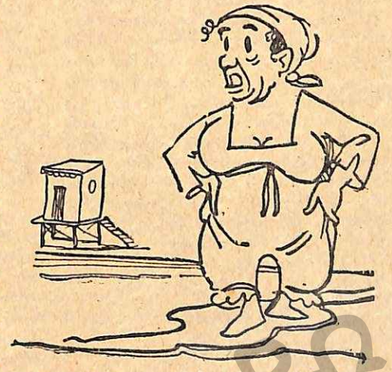

μπαρκαρίστηκα μέσ' στὸ ρημάδι σου, ποὺ νὰ μὴν ἤσωνα!

Ὁ κόσμος τριγύρω ἐπενέβη.

— Γιατὶ νὰ μὴν τὴν εἰδοποιήσετε τὴ γυναῖκα; εἶπε κάποιος.

— Γειά στὸ στόμα σου παλληκάρι μου, ποὺ μίλησες ντόμπρα!

— Μ' ἀφοῦ κοιμόντανε καὶ δὲν ἄκουσε ποὺ φώναξα Καλαμάκι; εἶπε ὁ εἰσπράκτορας.

— Καλαμια καὶ παλούκια, μασκαρᾶ! Ἐγὼ μωρὲ κοιμούμουνε; Τόσο νὰ κοιμηθῆς κι' ἐσὺ ἀχαΐρευτε, ντολαντιρτζῆ, μουσουμπέτη!

Μετὰ τὴ στάση τῆς Γλυφάδας τὸ αὐτοκίνητο γύρισε πίσω καὶ ἄφηκε τὴν Προφυρία στὸ Καλαμάκι.

Στὴ στάση ἦταν ἡ Χρυσοῦλα μὲ τὶς κόρες της.

— Καλὲ γιατὶ ἀργήσες;

Ἡ Προφυρία κατασυγχισμένη τοὺς διηγήθηκε τὰ καθέκαστα. Πήγανε στὸ σπίτι, μιὰ ἐξοχικὴ καμαροῦλα καὶ τὴν σερβίρανε γλυκὸ καὶ καφέ.

— Ἔλα νὰ πᾶμε στὰ μπάνια. Νὰ κάνης ἕνα μπάνιο μιὰ κι' ἤρθες, εἶπε ἡ Χρυσοῦλα.

— Ἄχ! Χρουσώ μου σ' εὐχαριστῶ. Θέλω νὰ μπῶ κομμάτι στὴ θάλασσα γιὰ τὸ καλό!

Μετὰ λίγη ὥρα πήγανε στὰ μπάνια. Ὁ κόσμος — ἕνας κόσμος ἀπὸ νέους, νέες καὶ παδιὰ μὲ τὰ μοντέρνα μπανιερά τους ξεφώνιζαν, γελοῦσαν, ἔπαιζαν.

— Καλὲ ποῦ θὰ γδυθοῦμε κορίτσια;

— Ἐδῶ στὴ γωνιά. Κόνα Προφυρία.

— Ἄ πὰ πὰ πά! Τέτοιο πρᾶμα δὲν τὸ κάνω. Καλὲ τὶ ρεζιλίκια εἶν' αὐτά; Τί γδύμνια! Ἄχου πράματα! Ἤμαρτον Παναία μου! Αὐτὰ καλὲ εἶναι τὰ Γύδομα καὶ τὰ Σόμαρα!

Μὲ τὰ πολλὰ τὴν κατάφεραν νὰ γλυθῆ πίσω ἀπὸ μιὰ τέντα. Φόρεσε ἕνα φαρδὺ μακρὺ πανταλόνι σὰν μυτηλινιὰ βράκα κι' ἕνα νυχτικὸ κίτρινο μὲ μανίκια. Ἔβαλε στὸ κεφάλι ἕνα τσεμπέρι ἄσπρο κι' ἀκολούθησε τὰ κορίτσια τῆς Χρυσοῦλας, ἡ ὁποία ἔμεινε γιὰ νὰ φυλάη τὰ ροῦχα.

Μόλις ἔκανε τὴν ἐμφάνισή της μέσα στὴ μαρίδα τῶν παιδιῶν, ἕνα χάχανο ἀντήχησε πέρα ὡς πέρα.

— Νεράϊδα τοῦ γιαλοῦ! φώναξε ἕναν.

— Ἔ! Γοργόνα τοῦ καραβιοῦ ἀπ' ἐδῶ!

— Σιγὰ μὴν πάρης νερὰ, φεργάδα μου!

Τὰ κορίτσια τῆς Χρυσοῦλας προσπαθοῦσαν νὰ κρατήσουν τὰ γέλια. Ἡ Προφυρία δὲν κατάλαβε πὼς τὰ λένε σ' ἐκείνη καὶ προχώρησε.

— Ἀφῆστε με ἐδῶ νὰ - νὰ στὴν ἀμμουδιὰ κι' ἀντῆτε νὰ κολυμπήσετε ἐσεῖς, τοὺς εἶπε ἡ Προφυρία.

Ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἤθελαν.

— Ὅταν μᾶς θές, μᾶς φωνάζεις, τῆς εἶπαν κι' ἔτρεξαν παπαπέρα.

Ἡ Προφυρία ἄρχισε νὰ βρέχεται. Τὰ κύματα ἐφούσκωσαν τὸ κοστούμι της καὶ τὴν ἔκαναν ὁλοστρόγγυλη. Ἕνας φώναξε:

— Μῆτσο! Τὸ - νοῦ σου τὴ σημαδοῦρα!

Μιὰ τσοῦρμα παιδιὰ τὴν τριγύρισαν, πιάστηκαν ἀπὸ τὰ χέρια κι' ἄρχισαν νὰ χορεύουν τριγύρω της φωνάζοντας:

— Καλὲ πατώνεις; Καλὲ πατώνεις;

— Μωρὲ νταλαράδες! Ξέρετε ποιὰ εἶμα ἐγώ; Σᾶς κάνω καϋμένοι σώσπαστοι!

Σηκώθηκε νὰ τὰ κυνηγήση ἀλλὰ παραπατάει καὶ πέφτει στὰ νερά.

— Ἄγ! Προφτάξτε! Βοήθεια!

Τὴν ἔβγαλαν ἔξω καὶ τὴν ξάπλωσαν στὴν ἄμμο. Ὁ Σταθμὸς Πρώτων Βοηθειῶν τὴν περιποιήθηκε καὶ σὲ λίγο ντυμένη καὶ ροδοκόκκινη ἔφυγε μὲ τὴν παρέα της.

Τὸ βράδυ ἔλεγε στὴν κόρη της:

— Καλὲ δὲν εἶναι πιὰ νὰ πηγαίνη στὰ μπάνια μιὰ γυναῖκα σὰν ποὺ πρέπει! Ἐκεῖ ματζεύεται τὸ πὶς - πούπουλο! Ἡ ἀρσιτιὰ μὰ κατάντησε προῦκα τως. Ἠβοί, ἠχάλασε ὁ κόσμος Σουλτάνα μου!

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΠΙΟΤΟ

★ Εἶναι εὐτύχημα ὅταν θλέπουμε τοὺς φίλους μας μεθυσμένους, διότι, μαθαίνομε τὶς ἀληθινές των σκέψεις καὶ τὰ πραγματικά των αἰσθήματα.

Πλάτων

★ Ὅποιος δὲν ξέρει νὰ πῆ, δὲν ξέρει τίποτα.

Μπουαλὼ

★ Τὸ νέο κρασὶ εἶναι νέος φίλος. Πρέπει νὰ παλιώση γιὰ νὰ ἐκτιμήσωμε τὴν φιλία του.

Ἑβραϊκὴ παροιμία

'Ο «αἰώνιος» πόλεμος!

ΤΑ «ΜΥΣΤΙΚΑ ΟΠΛΑ» ΤΩΝ... ΓΥΝΑΙΚΩΝ!

Η «ΕΒΔΟΜΑΣ» ἀπησχολήθη ἐσχάτως μὲ τὰς διαφόρους «μεθόδους» πού χρησιμοποιοῦν οἱ ἄνδρες πρὸς κατάκτησιν τῆς γυναικείας καρδιᾶς. Ἐρώτησε μάλιστα τὶς ἀμέσως ἐνδιαφερόμενες καὶ ἐδημοσίευσε στὴν καμπάνια της ἔγκυρες γνῶμες ἐκλεκτῶν ἐκπροσώπων τοῦ ὡραίου φύλου.

Ἂς μὴ νομισθῆ ὅμως ὅτι στὸν ἀγῶνα αὐτὸν τῶν δύο φύλων, ποὺ ἐξακολουθεῖ ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, μόνον οἱ ἄνδρες χρησιμοποιοῦν «στοατηγικὰ» τεχνάσματα. Δὲν ὑπάρχει ἀσφαλῶς καμμιὰ γυναῖκα ποὺ νὰ μὴ χρησιμοποιῆ ἢ τουλάχιστον ποὺ νὰ μὴ ἐχρησιμοποίησε κάποτε στὴν ζωή της μερικὰ μικρὰ ἢ μεγάλα «τρύκ» γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοὺς σκοπούς της, πρὸ πάντων σὲ αἰσθηματικὰ ζητήματα. Τὰ «τρύκ» αὐτὰ—ἐλληνιστί... «κολπάκια»!— μερικὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ ἀναφέρωμε ἐδῶ, εἶναι κατὰ ἕνα τρόπον τὰ... «μυστικὰ ὅπλα» μὲ τὰ ὁποῖα πολεμάει καὶ νικάει ὁ θηλυκόκοσμος! Ἰδοὺ πῶς τὰ περιγράφει κάποιο ἰταλικὸ περιοδικό.

«Κάτι σᾶς ἔπεσε...»

Ὅταν μιὰ γυναῖκα θέλῃ νὰ προκαλέσῃ ἕναν κύριο ποὺ τὴν παρακολουθεῖ ἀφήνει κάτι νὰ τῆς πέσῃ χαμω...ἀπὸ ἀπροσεξία δῆθεν. Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος κύριος, ἂν δὲν εἶναι ἐντελῶς χωριά τῆς ἢ ἂν δὲν ἔχῃ ἔρθει ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς, θὰ σπεύσῃ ἀμέσως νὰ σηκώσῃ αὐτὸ τὸ κάτι, ποὺ εἶναι συνήθως ἕνα μαντηλάκι, καὶ νὰ τὸ δώσῃ μὲ μεγάλην εὐγένεα στὴν ἀπρόσεκτη». Ἡ ἀφορμὴ προσεγγίσεως ἔχει δοθῆ. Τὰ περαιτέρω ἔρχονται μόνα τους. Ἂν ὅμως ὁ κύριος δὲν φανῆ εὐγενικός, τότε ἡ ἀπρόσεκτος ἀναγκάζεται νὰ κάνῃ μόνη της τὴν «μετάνοια» γιὰ νὰ σηκώσῃ τὸ «ἀπολεσθέν» ἀντικείμενον. Παρηγορεῖται πάντως μὲ τὴν ἰδέα ὅτι δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ ἐνδιαφερθῆ περισσότερο γιὰ ἕναν τόσο πρόστυχο ἄνθρωπο.

Τὸ «τρύκ τῆς καλτσοδέτας»

Μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔχει πεποίθηση στὸ ὡραῖο της πόδι καὶ στὴν μεταξωτή της κάλτσα τὰ χρησιμοποιεῖ κάποτε ὡς κατακτητικὰ ὅπλα ἀλανθάστου ἐπιτυχίας. Σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ κάνει ὅτι δὲν τὴν βλέπει κανείς, ὁλκὰ ποὺ εἶναι βεβαία ὅτι τὰ μάτια ἐκείνου ποὺ θέλει νὰ κατακτήσῃ εἶνε καρφωμένα ἐπάνω της, σκύβει γιὰ νὰ διορθώσῃ δῆθεν τὴν καλτσοδέτα ποὺ — μεταξύ μας— εἶναι ἐντελῶς στὴν θέση της. Τὸ ἀσήμαντο ἀνέβασμα τοῦ φουστανιοῦ καὶ ἡ ἀποκάλυψις ποὺ ἀκολουθεῖ εἶναι ὡστόσο ἀπὸ τοὺς πιὸ ἰσχυροὺς μαγνῆτες γιὰ τὰ ἀνδρικὰ μάτια, πρᾶγμα ποὺ δὲν συμβαίνει οὔτε ὅταν ἡ γυναῖκα βρίσκεται «θεόγυμνη» στὴν πλάζ. Ἄξαφνα ἐκείνη ἀνακαλύπτει δῆθεν μὲ «τρόμο» της ὅτι τὴν προσέχουν, προσποιεῖται τὴν ταραγμένη καὶ ζητεῖ συγγνώμην ἀπὸ τὸν κύριο. Ἐκεῖνος θὰ σπεύσῃ νὰ τῆς συστήσῃ νὰ μὴν στενοχωρεθῆ, ἀλλὰ καὶ θὰ προσθέσῃ ὅτι λυπᾶται ὁ ἴδιος ἐπειδὴ δὲν μπόρεσε νὰ ἀπολαύσῃ περισσότερο τὸ ὡραῖο θέαμα!

Ἡ συνέχεια ἔρχεται μόνη της.

Τὰ δάκρυα

Ὅλες οἱ γυναῖκες γνωρίζουν πολὺ καλὰ πόσο δυνατὸ ὅπλο εἶναι τὰ γυναικεῖα δάκρυα. Λίγοι εἶναι οἱ ἄνδρες ποὺ μποροῦν νὰ φανοῦν τόσο σκληρόκαρδοι καὶ ν' ἀφήνουν ἕνα ὡραῖο προσωπάκι νὰ βαχῆ ἀπὸ δάκρυα χωρὶς νὰ κάνουν τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὰ σταματήσουν. Τὸ μόνο κακὸ εἶναι ὅτ. δὲν ἔχουν ὅλες οἱ γυναῖκες τὸ μεγάλο χάισμα νὰ μποροῦν νὰ δακρύζουν... κατὰ βούλησιν! Πολλὲς φορὲς ὅμως ἀρκεῖ καὶ ἡ κλαψιάρικη φωνὴ ἢ τὸ στέγνωμα ἀύπακτων δακρύων μὲ τὸ μαντηλάκι, γιὰ νὰ φέρουν τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα ποὺ θὰ ἔφεραν καὶ τ' ἀληθινὰ δάκρυα.

Ἡ ἀφέλεια

Ἡ ἀφέλεια, ὅταν εἶναι τόσο καλὰ προσποιημένη ὥστε νὰ φαίνεται ἐντελῶς ἀπροσποίητη, ἐπιτρέπει στὶς γυναῖκες χωρὶς τὴν παραμικρὴ παρεξήγηση, πολλὰ πράγματα ποὺ ἀποκλείονται ἀπὸ τὴν σοβαότητα. Μιὰ δῆθεν ἀφελὴς κυρία μπορεῖ π.χ. νὰ εἰπῆ σὲ ἕναν κύριο χωρὶς φόβο νὰ παρεξηγηθῆ ἀπὸ τοὺς ἄλλους: «Μ' ἔχετε ξετρελλάνει!» ἢ «Μοῦρχεται νὰ σᾶς φιλήσω!» κ.τ.λ. Ὁ κύριος θὰ τὴν καταλάβῃ πολὺ καλά. Οἱ ἄλλοι ὅμως θὰ εἰποῦν: «Τί χαριτωμένη ἀφέλεια!». Εἴπαμε ὅμως: Χρειάζεται ἐξαιρετικὴ ἠθοποιΐα, διαφορετικὰ ὑπάρχει ὁ κίνδυνος μεγάλου ρεζιλεύματος.

Ἡ ἐπιφυλακτικότης

Ἡ ἐπιφυλακτικότης εἶναι τὸ ἀντίθετον ἀκριβῶς τῆς ἀφελείας. Κατὰ κανόνα προηγεῖται μιὰ μικρὴ «πρόκλησις» ποὺ δίνει στὸν κύριο τὸ θάρρος νὰ φανῆ κάπως ἐπιθετικός. Τότε ὅμως ἀρχίζει τὸ ἀποτράβηγμα, ἡ ἀποφυγή, τὸ λιγάκι θυμωμένο ὕφος καὶ ὅλα τὰ παρόμοια. Ἡ ἐπιφυλακτικότης πρέπει ὅμως νὰ ἐφαρμόζεται μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ περίσκεψη καὶ πρὸ πάντων νὰ διακόπτεται ποὺ καὶ ποὺ ἀπὸ μιὰ καινούργια μικροπρόκλησι ποὺ νὰ δίνῃ στὸν ἐνδιαφερόμενο νέο θάρρος. Διαφορετικὰ ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νὰ πάρῃ κι' αὐτὸς τὸ ζήτημα στὰ σοβαρὰ καὶ νὰ ζητήσῃ ἀλλοῦ πιὸ εὔκολη κατάκτησιν.

Τὸ βαρὺ πυροβολικό

Ὅταν ἀποδειχθοῦν ὅλα τὰ ἄλλα μέσα ἀνεπαρκῆ καὶ ἀρχίσει ἡ ὑπόθεσις νὰ παίνεται ὁριστικῶς χαμένη, ἐπιστρατεύεται κάποτε τὸ... βαρὺ πυροβολικόν: ἀναφυλλητά, λιποθυμία, νευρικὴ κρίσις. Ὁ ἄνδρας πείθεται συνήθως ὅτι τὰ πράγματα εἶναι πιὸ σοβαρὰ ἀπὸ ὅ.τι τὰ εἶχε φανταστῆ, τρομάζει, φοβᾶται μήπως γίνει χωρὶς νὰ θέλῃ πρόξενος μεγάλου κακοῦ καὶ προσπαθεῖ νὰ τὰ διορθώσῃ ὅπως μπορεῖ. Τὸ βαρὺ πυροβολικὸν δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιῆται ὅμως συχνά, διότι ἅμα ἀνακαλύψῃ ὁ ἄνδρας ὅτι πρόκειται περὶ «τρύκ», ἐφαρμόζει ἀντίποινα τὰ ὁποῖα μπορεῖ νὰ εἶναι πολὺ δυσάρεστα. Ἡ ψυχρολουσία κάνει π.χ. καλὸ καὶ στὶς λιποθυμίες καὶ στὰ νεῦρα. Προκειμένου μάλιστα περὶ νεύρων, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα, ἀκόμη πιὸ ριζικὰ μέσα θεραπείας.

Ἡ ἄμυνα τῶν ἀνδρῶν

Γιὰ κάθε κίνδυνο ὅμως ὑπάρχει καὶ ἕνα μέσον ἀμύνης. Ἀλλὰ ὁ κίνδυνος ποὺ διατρέχει ὁ ἄνδρας ἀπὸ τὰ μυστικὰ καὶ φανερὰ γυναικεῖα ὅπλα εἶναι τόσο γλυκὸς ὥστε δὲν ἀξίζει νὰ προσπαθήσῃ κανεὶς νὰ τὸν ἀποτρέψῃ. Τὸ καλύτερο μέσον ἀμύνης εἶναι νὰ...παραδοθῆ κανεὶς ἄνευ ὅρων ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς ἐπιθέσεως!

ΤΖΟΥΛΙΟ ΜΠΡΑΓΚΑΤΣΙ

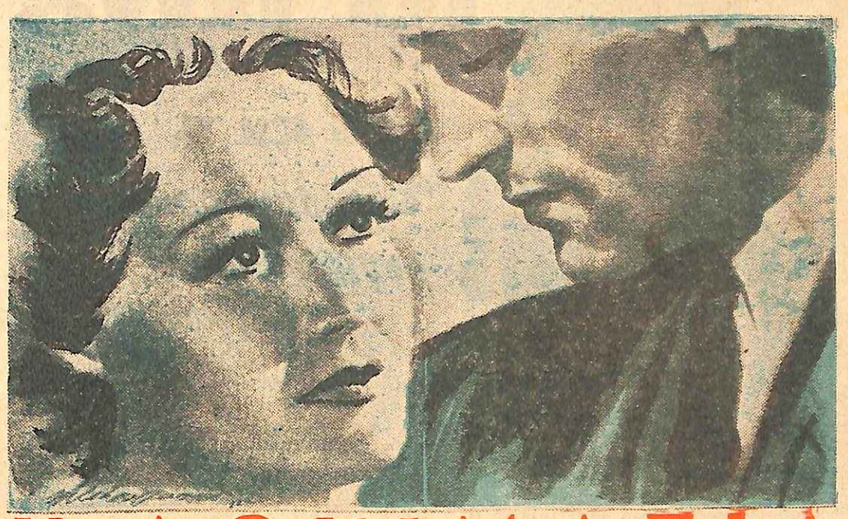

Η ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

"Ενα αἰσθηματικὸ ἰταλικὸ διήγημα

Η ΣΚΕΨΙΣ αὐτὴ εἶχε ἔλθει στὴ Λάουρα τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, καὶ τῆς εἶχε γίνει ἐμμονη ἰδέα. Εἶχε εἰσχωρήσει μέσα στὸ μυαλό της μὲ μιὰν ἐπιμονὴ ποὺ μεγάλωνε ὁλοένα. Εἶχε λάβει πιά, μὲ τὴν παρέλευση τοῦ χρόνου, μέσα στὴν μοναξιά της, μιὰ καθωρισμένη μορφή:

Ἔπρεπε νὰ ἀποκτήσῃ μὲ κάθε τρόπο μιὰ τρανὴ ἀπόδειξη τῆς ἀφοσιώσεως τοῦ Ἀλβέρτου, ἔπρεπε νὰ βεβαιωθῆ ἂν ὁ ἄντρας της ἦταν πραγματικὰ ἐρωτευμένος μαζί της ὅσο φαινόταν, ἔπρεπε νὰ ἐξακριβώσῃ ἐὰν ἡ συζυγική της εὐτυχία τῶν τριῶν τελευταίων ἐτῶν εἶχε στερεὲς βάσεις.

Ὁ ἄντρας τῆς Λάουρας δὲν ἦταν σὰν τοὺς ἄλλους. Ἡ Λάουρα τὸ ἤξερε αὐτό, τὸ εἶχε διαπιστώσει χίλιες φορὲς κάνοντάς του ἀδικαιολόγητες σκηνὲς ζηλοτυπίας, ποὺ κάθε φορὰ κατέληγαν σὲ γλυκὰ καὶ παθητικὰ λόγια ποὺ τὴν ἔκαναν νὰ τρέμῃ ἀπὸ χαρὰ καὶ ἀπὸ συγκίνηση. Κι' ὅμως μόλις διαπίστωνε τὴν ἀγάπη του καὶ ἡ καρδιά της πλημμύριζε ἀπὸ χαρά, ἐρχόταν πάλι στὸ μυαλό της ἡ ἐπικίνδυνη ἰδέα ποὺ τὴν βασάνιζε.

Κι' ἕνα ἀπόγευμα ποὺ ὁ σύζυγός της εἶχε φύγει γιὰ ἕνα μικρὸ ταξιδάκι, ἀποφάσισε νὰ κάνῃ τὸ πείραμα: Ντύθηκε βιαστικά, ἀπρόσεκτα, ἔκφιξε στὸ χέρι της τὸ πορτοφολάκι της καὶ γεμάτη συγκίνηση ἐπῆγε ν' ἀγοράσῃ τὸ ὅπλο ποὺ ἴσως νὰ σκότωνε τὴν εὐτυχία της.

Ἐπρόσεξε νὰ διαλέξῃ τὰ ὑλικὰ ποὺ τῆς χρειαζόντανε πολὺ διαφορετικὰ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ χρησιμοποιοῦσε συνήθως. Ἀπόρασε λοιπὸν μιὰ κόλλα χαρτὶ γκρίζα καὶ μελάνι μώβ. Γύρισε σπίτι της. Ἡ ἀγωνία τῆς ψυχῆς της τὴν ἔκανε νὰ τρέμῃ ὁλόκληρη, σὰν νὰ ἐποκείτο νὰ διαπράξῃ ἕνα ἔγκλημα ποὺ θὰ στιγμάτιζε ὅλη της τὴν ζωή.

Κάθησε στὸ γραφεῖο της, δοκίμασε τὸ πεννάκι, τὸ μελάνι, τὸ διαφορετικὸ γράψιμο ποὺ θὰ χρησιμοποιοῦσε καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ τὰ τολμηρὰ κι' ἀδιάντροπα αὐτὰ λόγια:

«Εἶμαι μιὰ νέα καὶ ὡραία γυναῖκα. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σᾶς εἶδα, σᾶς ξεχώρισα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Θὰ σᾶς περιμένω τὴν Παρασκευὴ στὶς πέντε, στὸ....

Μιὰ ἄγνωστη».

Θὰ ἔστελνε ἔπειτα τὸ γράμμα αὐτὸ στὸν Ἀλβέρτο καὶ θὰ πήγαινε νὰ τὸν περιμένῃ στὸ ὡρισμένο μέρος. Ἐκεῖνος μὴ γνωρίζοντας τὴν παγίδα ποὺ τοῦ ἑτοίμαζε ἡ γυναῖκα του, θὰ πήγαινε ἀνύποπτος νὰ συναντήσῃ τὴν νέα του κατάκτηση. Προτοῦ ὅμως προφθάσῃ νὰ γράψῃ τὸν φάκελλο καὶ νὰ κλείσῃ τὸ γράμμα, ἀκούστηκε στὸ διπλανὸ δωμάτιο ἡ φωνὴ τοῦ Ἀλβέρτου.

Ἡ Λάουρα ἔρριξε μιὰ φοβισμένη ματιὰ πρὸς τὴν πόρτα καὶ εἶδε τὸ γελαστό, ὡραῖο πρόσωπο τοῦ συζύγου της. Κρατοῦσε ἀκόμα στὰ χέρια του τὸ βαλιτσάκι τοῦ ταξιδιοῦ.

Χωρὶς νὰ σκεφθῆ τίποτε περισσότερο, ἀμάθητη καθὼς ἦταν στὶς ψευτιές, ἔκανε μιὰν ἀπότομη κίνηση γιὰ νὰ κρύψῃ τὸ γράμμα. Ἀντὶ νὰ τρέξῃ πρὸς προϋπάντησή του, ἀντὶ νὰ ξεφωνίσῃ χαρούμενη, ἀντὶ νὰ πεταχτῆ, ὅπως συνήθως, στὴν ἀγκαλιά του, σκέφθηκε μόνον νὰ κρύψῃ τὸ γράμμα.

Ὁ Ἀλβέρτος ἀντελήφθηκε ἀμέσως ὅτι προσπαθοῦσε νὰ τοῦ κρύψῃ κάτι καὶ τὸ χαμόγελό του ἐξαφανίσθηκε.

— Ὥστε ἔτσι, ἔχεις μυστικά; τῆς εἶπε. Καὶ εἶναι τόσο σεβαρὰ, ὥστε νὰ ἐχνᾶς νὰ τρέξῃς νὰ μὲ προϋπαντήσῃς καὶ δὲν ἀπορεῖς γιὰ τὴν ἐπιστροφή μου;

Ἡ Λάουρα βρέθηκε σὲ μιὰ στιγμὴ στὴν ἀγκαλιά του, ἀλλὰ ἡ φωνή της ἔτρεμε καὶ τὸ πρόσωπό της ἔβγαζε φλόγες.

— Ὄχι καλε, δὲν εἶναι τίποτε! Ἀλήθεια, πῶς βρέθηκες ἐδῶ;

— Ἔχασα τὸ τραῖνο. Σοῦ κακοφαίνετε; Τί ἔκανες;

— Ἔγραφα, εἶπε διστακτικὰ ἡ Λάουρα.

— Σὲ ποιόν; γιὰ νὰ ἰδῶ!

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἀλβέρτου ἦταν αὐστηρή, παρ' ὅτι δὲν εἶχε ἀκόμη ἐκφράσει δυσπιστία. Ἤταν ἡ φωνὴ τοῦ συζύγου ποὺ διεκδικεῖ τὰ δικαιώματά του.

Ἡ Λάουρα προσπάθησε νὰ ὑπερπηδήσῃ τὸν κίνδυνο ἀλλὰ ἐκεῖνος τῆς βαστοῦσε σφιχτὰ τὰ χέρια. Τότε προσπάθησε νὰ καταφύγῃ στὴν μέθοδο τῆς ἀληθείας.

— Σὲ σένα ἔγραφα, τοῦ εἶπε μὲ σταθερὴ φωνὴ ἀλλὰ κατάλαβε ἀμέσως ὅτι ἡ ὁμολογία αὐτὴ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ φανῆ ψεύτικη. Τὰ χέρια του ἐξακολουθοῦσαν νὰ προσπαθοῦν νὰ πάρουν τὸ γράμμα.

— Πίστεψέ με σὲ ἱκετεύω, Ἀλβέρτο, πίστεψέ με κι' ἄσε τα αὐτά.... εἶπε παρακλητικά.

Ἐκεῖνος ὅμως εἶχε πάρει τὸ γράμμα καὶ τὸ διάβαζε. Τὸ πρόσωπό του χλώμιασε. Τὴν κύτταξε σταθερὰ στὰ μάτια:

— Ὥστε ἔτσι λοιπόν; μπράβο!

Νὰ ἐπιμένῃ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ ὅλη τὴν ἀλήθεια, ἦταν τώρα κόπος χαμένος. Αὐτὸ τὸ διαισθανόταν.

— Θέλησα νὰ κάνω ἕνα ἀστεῖο, εἶπε ἡ Λάουρα προσπαθώντας νὰ χαμογελάσῃ.

Μὲ λάμψη θυμοῦ διαπέρασε τὸ βλέμμα τοῦ Ἀλβέρτου καὶ μετεβλήθη ἀργότερα σὲ σαρκασμό.

— Ὥστε συνηθίζεις νὰ κάνῃς τέτοια ἀστεῖα; Ἀπὸ πότε; Καὶ τὰ κάνεις ὅταν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ταξιδεύσω; Αὐτὴ εἶναι λοιπὸν ἡ τιμιότης σου, ἡ ἀγάπη σου, ἡ ζήλεια σου; Διότι ἐσὺ ἤσουν ζηλιάρα. Ἐγὼ σοῦ εἶχα ἐμπιστοσύνη. Ἤμουν ὁ κλασσικὸς σύζυγος, ὁ ἡλίθιος σύζυγος. Θὰ μποροῦσες ἴσως νὰ μὲ πληροφορήσῃς σὲ ποιὸν θὰ ἔστελνες αὐτὸ τὸ ὡραῖο γραμματάκι, αὐτὴν τὴν πρόσκληση, τὸ ραντεβοῦ αὐτό;

Μὲ ματια πλημμυθισμένα ἀπὸ δάκρυα, ἡ Λάουρα ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὶς παλάμες της.

— Σὲ ποιόν; ἐπανέλαβε ἐκεῖνος μὲ πεῖσμα, μὲ θυμό.

— Σὲ κανέναν! Σὲ κανέναν! Δὲν ξέρω κανέναν! ἐπανελαμβάνε ἡ Λάουρα μὲ λυγμούς.

— Δὲν θέλεις νὰ τὸν μαρτυρήσῃς; Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ τοὺς δύο σας. Θὰ τὸ μάθω καὶ θὰ μοῦ τὸ πληρώσετε.

Πῆρε τὸ καπέλλο του.

— Θὰ ἔγω ἔξω, μὴ μὲ περιμένεις.

Ἡ Λάουρα πῆγε νὰ διαμαρτυρηθῆ, ἀλλὰ τὰ χείλια της δὲν μπόρεσαν νὰ προφέρουν λέξη.

Ἐκεῖνος ἔφυγε.

Ἡ Λάουρα ἔμεινε μόνη κλαίοντας σὲ μιὰ πολυθρόνα. Αἰσθανόταν ὡστόσο βαθειὰ μέσα της κάποια παράξενη εὐτυχία. Ἤταν τώρα βεβαία ὅτι ὁ Ἀλβέρτος τὴν ἀγαποῦσε. Κι' ἡ ἀγάπη αὐτὴ τὴν ἔκανε νὰ πιστεύῃ ὅτι θὰ τὴν συγχωροῦσε καὶ θὰ γύριζε πάλι κοντά της....

ΚΛΑΡΑ ΠΙΡΟ

Τὸ μυστικό μιᾶς ΣΤΑΡ

ἕνα σύγχρονο συγκλονιστικό ἀνάγνωσμα

τοῦ Γ. ΟΥΙΛΛΙΑΜΣΟΝ

Τὰ προηγούμενα

(Ἀπογοητευμένη ἀπὸ ἕναν πολὺ ἄτυχο γάμο ἡ μεγάλη ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Ἀνριὲτ Φράνς, ἀποκρούει μὲ πεῖσμα τὸν ἔρωτα κάθε ἀνδρὸς, καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Σαρνιὲ, ποὺ ἔχει χρηματοδοτήσει τὸ τελευταῖο της φίλμ. Ὁ Σαρνιὲ ὅμως δὲν ἀπελπίζεται καὶ μιὰ μέρα ποὺ ἡ βεντέτα εἶχε μείνει μόνη στὸ στούντιο, τῆς ἐπιτίθεται, τὴν σώζει ὅμως ἀνέλπιστα ὁ κόμης Πὼλ ντὲ Μπρεβίλ ποὺ εἶχε νοικιάσει τὸ στούντιο γιὰ ἕνα ἐπιστημονικὸ φίλμ. Μιὰ ἀκατανίκητη ἕλξη αἰσθάνεται τώρα ἡ Ἀνριὲτ γιὰ τὸν Πὼλ. Αὐτὸς τῆς προτείνει νὰ συνεργασθοῦν στὸ φίλμ ποὺ θὰ γυρίση καὶ τῆς συνιστᾶ τοὺς συνεργάτας του:.

6ον

Κ. ΝΟΕΡ Λεπλάν, τῆς συνέστησε ὁ Πὼλ, καθηγητὴς τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν στὴν Σορβόνη, ὁ κ. Ζὰν Προβώ, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Στρασβούργου, ἡ δίς Μαρίζ Σανσονιέ, τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν...

Τῆς παρουσίασε ἔτσι ὥς μισὴ δωδεκάδα νεαροὺς σοφούς. Ἡ Ἀνριὲτ ἦταν καταγοητευμένη μὲ τοὺς νέους της γνωρίμους. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἐρχόταν σὲ ἐπαφὴ μὲ ἕναν ἄλλο κόσμο διαφορετικὸ ἀπὸ τὸν δικό της, τὸν κόσμο τῆς ἐπιστήμης. καὶ τὸ νέον αὐτὸ περιβάλλον τῆς φαινότανε τώρα σὰν ἕνα οἰκογενειακὸ περιβάλλον μέσα στὸ ὁποῖο δὲν ἔνιωθε καμμιὰ στενοχώρια. Ἡ παρουσία ἄλλωστε καὶ μόνη τοῦ Πὼλ, θὰ ἔφθανε γιὰ νὰ τῆς δώση τὴν εὐχαρίστηση τοῦ νέου αὐτοῦ περιβάλλοντός της. τοῦ νέου κύκλου μὲ τὸν ὁποῖο τόσο ξαφνικὰ σχετίσθηκε...

Ἰδιαιτέρως συνεδέθη ἡ Ἀνριὲτ μὲ τὴν νεαρὰ συνεργάτιδα τοῦ Πὼλ, τὴν Μαρίζ. ἡ ὁποία εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τῆς ἔδειχε ξεχωριστὴ ἀγάπη. Ἡ Μαρίζ δὲν ἦταν διόλου ὄμορφη κοπέλλα. ἦταν ὅμως συμπαθητικὴ καὶ ἐξυπνοτάτη.

Ὅλοι οἱ συνεργάται τοῦ Πὼλ τοῦ φαινόντουσαν ἐξαιρετικὰ ἀφοσιωμένοι. μένοι φανατισμοῦ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Πὼλ δὲν τοὺς εἶχε ὁλιγώτερη ἀγάπη καὶ ἐκτίμηση. Τοὺς προστάτευε ὅλους ἐξ ἴσου καὶ ἀπὸ κάθε νέα ἐπιτυχία του εἶναι τὸ μεριδιό τους καὶ αὐτοὶ καὶ τὰ ὀνόματά τους ἐνεφανίζοντο στὶς ἐφημερίδες ἄπλα ἀπὸ ὄνομα τοῦ διαπρύσου σοφοῦ. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὁ Πὼλ τοὺς ἔχει βοηθήσει ἐπανειλημμένως μέχρι τῆς στιγμῆς, ἀκόμη καὶ ὑλικῶς, στὴν ἔκδοση τῶν συγγραμμάτων τους μὲ τὰ μέσα ποὺ τοῦ παρεῖχε ἡ τεραστία περιουσία του.

Ὅλα αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη ἀπὸ τὴν συνεργασία τῶν σοφῶν αὐτῶν καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν ζωὴ καὶ τὶς ἐργασίες τοῦ διασήμου φίλου της Πὼλ ντὲ Μπρεβέλ, τὰ ἔμαθε ἡ Ἀνριὲτ κατὰ τὶς πρῶτες μέρες τοῦ γυρίσματος τοῦ φίλμ.

Μιὰ μέρα ὁ Πὼλ ἐδήλωσε τῆς Ἀνριὲτ ὅτι τὴν ἑπομένη δὲν θὰ «ἐγύριζαν» γιατὶ ἐπρόκειτο τὴν ἡμέρα αὐτὴ νὰ τὴν ἀφιερώση σὲ καθαρῶς ἐπιστημονικὴ ἐργασία μέσα στὸ ἐργαστήριό του. ἐργασία ποὺ εἶχε ἄμεσο σχέση μὲ τὴν πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τῆς ἀνακαλύψεώς του.

Ἡ Ἀνριὲτ ἐπωφελήθη γιὰ νὰ πεταχτῆ ὥς τὸ Πονσαρτρέν. Προηγουμένως, ὅμως, ἀναγκάσθηκε, ὄχι χωρὶς λύπη, νὰ ἀρνηθῆ — γιὰ ἑκατοστὴ ἴσως φορά!— στὸν νεαρὸ συνεργάτη της Μισέλ Περρέ, νὰ τῆς κάνη τὸ τραπέζι.

Εἶχε ἐπιθυμήσει πάρα πολὺ τὴν κορούλα της καὶ τώρα ἔτρεχε μὲ ἑξήντα χιλιόμετρα τὴν ὥρα γιὰ νὰ τὴν συναντήση.

Ἐν τούτοις, στὸ βάθος τῆς ψυχῆς της ὡμολογοῦσε ὅτι δὲν εἶχε αὐτὴ τὴν φορὰ τὴν ἴδια λαχτάρα ποὺ εἶχε ἄλλοτε, ὅταν ἐπήγαινε νὰ ἰδῆ τὴν Ροζεττούλα της. Ἔτρεχε βέβαια ἀνυπόμονη πρὸς τὸ Πονσαρτρέν, ἀλλὰ ἡ μισὴ ἡ σκέψις της εἶχε μείνει πίσω, στὸ βάθος ἑνὸς ἐπιστημονικοῦ ἐργαστηρίου, ὅπου ἕνας νεαρὸς σοφός, ὁ Πὼλ, περιτειγυρισμένος ἀπὸ πέντε-ἕξη συνεργάτας, ἀναλιφοῦσε τὸ ἄγνωστο γιὰ νὰ βρῆ ἐκεῖνο ποὺ ἀκόμη τοῦ διέφευγε.

Αἰσθανόταν ἡ Ἀνριὲτ ὅτι ἡ καρδιά της δὲν ἦταν πιὰ ἐντελῶς ἐλεύθερη στὰ αἰσθήματα καὶ τὶς κλίσεις της. Μέσα της δὲν ὑπόνοε πιὰ μονάχα τὸ πορτραίτο ἑνὸς ἀνθῆς καὶ γαλανῆς παιδούλας ἀλλὰ ὅτι δίπλα του ὑπόγε ἡ ἀδρά, ἡ ἀρρενωπὴ μορφὴ ἑνὸς παλληκαριοῦ. Κι' ἔτρεμε ἡ Ἀνριὲτ μήν ἔλθη μιὰ μέρα καὶ ἡ νέα αὐτὴ μορφὴ ποὺ ἐπεβλήθη τόσο στὴν ζωή της. ἐκτοπίσει στὴν ἀγάπη της τὴν ἄλλη τὴν γλυκειά, κ' ἀγγελικιὰ ἐκείνη μορφὴ τῆς μονάκριβῆς της κορούλας. Ἀλλ' ὄχι! Αὐτὸ δὲν θὰ συνέβαινε ποτέ! Ἡ Ροζεττούλα εἶναι τὸ πᾶν στὴν ζωή της καὶ καμμιὰ ἀλλαγὴ δὲν θὰ μπορέση νὰ τὴν ἐκτοπίση. νὰ ἐλαττώση τὴν ἀγάπη ποὺ τῆς ἔχει.

Ἔκτὸς ὅμως τῆς ἀνησυχίας αὐτῆς. τὴν ὁποία γρήγορα ἐξουδετέρωσε, ἡ Ἀνριὲτ, εἶχε καὶ μιὰ ἄλλη μεγάλη ἀνησυχία. Τί θὰ γινόταν αὔριο, ἂν οἱ σχέσεις των προχωροῦσαν καὶ ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ παρουσιάση στὸν Πὼλ τὴν κόρη της, νὰ τοῦ μιλήση γιὰ τὸ παρελθόν της; Πῶς νὰ τοῦ πῆ ὅτι ἦταν παντρεμμένη ἄλλοτε μ' ἕναν χαρτοπαίκτη ποὺ κατήντησε στὰ κάτεργα; Καὶ πῶς θὰ τολμοῦσε νὰ τὸν ἀτενίση, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψη ἑνὸς τέτοιου παρελθόντος; Βέβαια, γιὰ τὸ παρελθὸν αὐτὸ δὲν εὐθύνετο ἡ Ἀνριὲτ ὀλλὰ πάντως, ἦταν ἱκανὸ νὰ κρύψη ἕναν ἄνδρα ποὺ στεκόταν τόσο ὑψηλά.

Ὠ! Ὄχι! Προτιμότερο νὰ πεθάνη παρὰ νὰ τὰ πῆ ὅλα αὐτὰ, τοῦ Πὼλ.

Τελείωσε! Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασή της. Θὰ περίμενε νὰ τελειώση τὸ φίλμ καὶ κατόπιν θὰ ἐξαφανιζόταν. Δὲν θὰ ξανάβλεπε τὸν Πὼλ!

Ἐπανειλημμένως ἤδη τῆς εἶχαν γίνει προτάσεις γιὰ τὸ Χόλλυγουντ μὲ πολὺ ἐπωφελεῖς ὅρους, ἀλλ' ἡ Ἀνριὲτ τοὺς εἶχε ἀποκρούσει σκεπτομένη τὴν κόρη της. Τώρα εὐχαρίστως θὰ δεχόταν. Θὰ παίρνε μαζί της καὶ τὴν Ροζέττα. Θὰ φεύγε χωρὶς νὰ πῆ κανεὶς τίποτε. Οὔτε θὰ τὸν ἀποχαιρετοῦσε κἂν τὸν Πὼλ. Θὰ πονοῦσε βέβαια στὴν ἀρχή. θὰ ὑπέφερε, γι' αὐτὸ ἦταν βέβαια. ἀλλὰ τὸ ταξίδι της, ἡ ἀλλαγὴ περιβάλλοντος καὶ ζωῆς καὶ ποὸ πάντων ἡ παρουσία τῆς κόρης της, θὰ τῆς ἔδιναν τὸ κουράγιο νὰ ἀντιδράση. νὰ ξεχάση.

Καὶ ἐκεῖνος; Θὰ ὑπέφερε, βέβαια, καὶ αὐτός, ἂν πραγματικὰ τὴν ἀγαποῦσε, ἀλλὰ στὸ κάτω-κάτω ἦταν ἄνδας καὶ γρήγορα θὰ παρηγοριόταν. Οἱ ἐπιστημονικές του, ἄλλωστε, ἐργασίες στὶς ὁποῖες τόσο πολὺ φαινόταν ἀποσορσημένος. θὰ τὸν βοηθοῦσαν πολὺ νὰ ἀντιδράση.

Ἔφθασε στὸ Πονσαρτρέν μὲ τὴν ψυχή της πιὸ ἐλαφρά. Πῆρε τὴν Ροζεττούλα στὴν ἀγκαλιὰ της καὶ τὴν φίλησε τουφερά, περισσότερο τουφερὰ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Κι' ἡ ξαφνιασμένη αὐτὴ μικρούλα. οὐδέποτε ἴσως θὰ μάθη στὸ μέλλον. γιατὶ ἡ μητέρα της τὴν ἔσωσε τόσο πολὺ κείνη τὴν ἡμέρα στὴν καρδιά της.

Κανεὶς ἐπίσης δὲν κατάλαβε οὔτε ἡ καλὴ Κα Πεονὸ οὔτε ἡ Κα Ματουρὲν τίποτε ἀπὸ τὸ ἐσώψυχο δράμα τῆς ὄμορφης δεντέττας. Κανεὶς δὲν ἀντελήφθη τί κουβόταν πίσω ἀπὸ τὸν ἐπίπλαστον ἐκείνη εὐθυμία ἀπὸ τὸ διασημότερο γέλιο. Καὶ μόνον ὁ νεανὶς φίλος τῆς στὰο. ὁ Ρομπέρ. μὲ τὴν διαίσθησή του ποὺ οὐδέποτε τὸν γελοῦσε. ἀντελήφθη ὅτι κάτι συνέβαινε τῆς μεγάλης του φίλης.

Ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ ἡ ψυχικὴ διάθεση δὲν ἦταν σὲ καλύτερα χάλια. Ἡ συνάντησίς του μὲ τὸν Σαρνιέ, ἡ μυστικὴ συμφωνία ποὺ ἀναγκάσθηκε νὰ συνομολογήση μαζί του, τὸν εἶχαν στενοχωρήσει ὑπερβολικά. Προσετίθετο σ' αὐτὰ τώρα καὶ μιὰ μεγάλη πικρία γιὰ τὴν μοῖρα ποὺ τοῦ ἐπεφυλάσσετο καὶ τὸ μεγάλο βάρος ποὺ ἔδινε στὴν μητέρα του.

Ἡ ξαφνικὴ ἄφιξις τῆς Ἀνριὲτ τὸν ἔκαμε νὰ χαρῆ πολύ. Θάθινε διέξοδο στὴν στενοχώρια του, θὰ μιλοῦσε τῆς Ἀνριὲτ γι' αὐτὸ ποὺ τὸν βασάνιζε, χωρὶς βέβαια, νὰ παραβῆ διόλου τὸν λόγο ποὺ εἶχε δώσει στὸν Σαρνιέ.

Ἡ εὐκαιρία τοῦ δόθηκε τὸ ἀπογευμα ὅταν ἔμεναν γιὰ λίγο μόνοι τους μέσα στὸν κῆπο.

— Δὲν μπορῶ πιά, εἶπε ὁ Ρομπέρ, νὰ ζῶ εἰς βάρος τῆς μητέρας μου. Ἀρκετὰ τῆς στοίχισα ὡς τώρα, κάτι πρέπει νὰ κάμω πιὰ γιὰ νὰ τὴν ἐλαφρώσω. Ὅπως θὰ εἴδατε καὶ σεῖς, Ἀνριέτ, ἔχω μιὰ ἰδιαιτέρα ἱκανότητα νὰ φτιάνω σταυρόλεξα καὶ διάφορα παιχνίδια γιὰ ἐφημερίδες καὶ περιοδικά. Δὲν θὰ μποροῦσα ἄραγε νὰ ἐκμεταλλευθῶ τὴν ἱκανότητά μου αὐτὴν γιὰ νὰ κερδίζω; Σεῖς ποὺ ἔχετε τόσες σχέσεις στὸ Παρίσι δὲν θὰ μπορούσατε νὰ μὲ συστήσετε σὲ καμμιὰ ἐφημερίδα γιὰ σταυρόλεξα καὶ προβλήματα;

Ἡ Ἀνριὲτ, μολονότι ἤξερε ὅτι οἱ γείτονές της δὲν ἦσαν σὲ καλὴ οἰκονομικὴ κατάσταση, ἐν τούτοις ἀπόρησε γιὰ τὴν ξαφνικὴ αὐτὴ ἀπόφαση τοῦ Ρομπέρ. Ὑποπτεύθηκε καμμιὰ νέα καταστροφή. Καὶ ἐπειδὴ ἤξερε τὸν νεαρὸ φίλο της ἀρκετὰ ὑπερήφανο ὥστε νὰ μὴν τῆς ὁμολογήση ποτὲ τὴν ἀπελπιστικὴ θέση στὴν ὁποία ἴσως νὰ βρισκόντουσαν, ἀποφάσισε νὰ ἀποταθῆ στὴν Κα Ματουρέν. Ἡ μητέρα τοῦ Ρομπέρ ἐξεδήλωσε τὴν πιὸ εἰλικρινῆ ἔκπληξη:

—Σᾶς βεβαιῶ, κυρία Ἀνριέτ, τῆς εἶπε, ὅτι δὲν ἄλλαξε ἀπὸ τὴν ζωή μας τίποτε μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου ὥστε νὰ ὁδηγήση τὸν Ρομπέρ στὴν ἀπόφασή του αὐτή. Δὲν μπορεῖ ὁ γυιός μου νὰ ξέρη...

Σταμάτησε στενοχωρημένη καὶ ἡ Ἀνριὲτ ἐπωφελήθη γιὰ νὰ μάθη τί ἀκριβῶς συνέβαινε στὴν οἰκογένεια τοῦ μικροῦ της φίλου:

—Νὰ ξέρη τί πρᾶγμα, Κα Ματουρέν; Μὴν φοβᾶσθε, ἀνοίξτε μου τὴν καρδιά σας. Ἡ οἰκονομική σας κατάσταση δὲν μοῦ εἶναι ἄγνωστη, δὲν ξέρω ὅμως ὅλες τὶς λεπτομέρειες. λεπτομέρειες ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι πολὺ δυσάρεστες καὶ ποὺ νὰ μὴν εἶναι δυνατὸν νὰ τὶς ἀντιμετωπίσετε μόνη σας. Ἐλάτε. μιλήστε μου. Ἔχω πολλὲς σχέσεις στὸ Παρίσι, ἔχω εἰλικρινεῖς φίλους. Ἂν ἔχετε στενοχώριες μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω.

Συγκινημένη τότε ἡ Κα Ματουρέν, διηγήθηκε στὴν Ἀνριὲτ ὅλη τὴν θλιβερὴ ἱστορία τῶν δανείων μὲ τοὺς καταθλιπτικοὺς τόκους. τὴν ὑποθήκη τοῦ σπιτιοῦ κτλ.

Ἀκούοντας τὴν δυστυχισμένη γυναῖκα ἡ Ἀνριὲτ, σκέφθηκε, ὄχι χωρὶς κάποια στενοχώρια. ὅτι θὰ ἔφθαναν καὶ μόνον οἱ ἀποδοσές της ἑνὸς μηνὸς γιὰ νὰ σωσουν τὴν νύφα αὐτὴν καὶ τὸν γυιό της ἀπὸ τὴν μιζέρια ποὺ τοὺς περίμενε. Θυμήθηκε τὴν δική της ζωὴ ὅταν πρωτάγνισε, τὶς δικές της στενοχώριες, τὴν πεῖνα της ἀκόμη, καὶ ἡ ψυχή της γέμισε ἀπὸ λύπη καὶ συμπόνια.. Πῆρε μὲ μιὰ αὐθορμητη κίνηση τὰ χέρια τῆς Κας Ματουρὲν καὶ κυττάζοντας τὴν κατάματα μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ τὰ δάκρυα, εἶπε:

— Κα Ματουρέν, θὰ σᾶς προτείνω κάτι ἀλλὰ δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῆτε. Εἶμαι σὲ θέση νὰ σᾶς δανείσω τὸ ποσὸν ποὺ σᾶς χρειάζεται γιὰ νὰ πληρώσετε ὅλες σας τὶς ὑποχρεώσεις. Ἀπαλλάξτε πρῶτα-πρῶτα τὸ σπίτι σας καὶ τὸ βιβλιάριο τῆς συντάξεώς σας καὶ κατόπιν πληρῶστε ὅλα σας τὰ ἄλλα χρέη. Πρέπει νὰ ἀπαλλαγῆτε μιὰ καὶ καλὴ ἀπὸ τὴν Λερναία αὐτὴ Ὕδρα τῶν τόκων καὶ τῶν ἐπιτοκίων.

— Ὠ! Κα Φράνς! Αὐτὸ ποὺ κάνετε εἶναι πάρα πολύ! Σκεφθῆτε ὅτι δεν θὰ μπορέσω νὰ σᾶς ξεπληρώσω τὸ χρέος μου. Γιὰ μένα τὸ ποσὸν αὐτὸ εἶναι κολοσσιαῖον!...

— Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς τὸ ζητήσω ποτέ, εἶπε ἡ Ἀνριὲτ μὲ ἄπειρη καλωσύνη.

— Ὠ! Ὄχι! Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ δεχθῶ...

— Δὲν προτιμᾶτε, λοιπὸν νὰ χρωστᾶτε σ' ἐμένα παρὰ τοὺς τοκογλύφους ποὺ σᾶς ἀπειλοῦν κάθε τόσο νὰ σᾶς πετάξουν στὸν δρόμο;

— Χίλιες φορές, Κα Ἀνριέτ, ἀλλὰ δὲν θἄθελα μὲ τὴν καλωσύνη σας, νὰ χάσετε τόσα λεπτὰ πρὸς χάριν μας!...

—Σωπᾶστε! Δὲν χάνω καὶ σπουδαῖα πράγματα. Αὐτὰ ποὺ σᾶς προσφέρω εἶναι τὰ κέρδη μου τοῦ μηνὸς αὐτοῦ. Εἶμαι πολὺ νέα ἀκόμη καὶ θὰ ἐργασθῶ πολλοὺς ἄλλους μῆνες στὸ μέλλον ὥστε νὰ ξανακερδίσω τὰ λεπτὰ αὐτά!...

Ὅταν ἡ Ἀνριὲτ ἐπέστρεφε στὸ Παρίσι εἶχε τὴν καρδιά της διπλᾶ ξαλαφρωμένη. Πρῶτα-πρῶτα ἦταν ἡ ἀπόφασή της ὅσον ἀφορᾶ τὶς σχέσεις της μὲ τὸν Πὼλ. Καὶ ἔπειτα ἡ ἀνακούφισις τῆς δυστυχίας τῶν καλῶν της φίλων.

Κεφάλαιον 9ον

Ἡ διαβολικὴ προβολή

Πιστὴ στὴν ἀπόφαση ποὺ εἶχε πάρει ἡ Ἀνριὲτ, πῆρε κάθε μέτρο ὥστε ὅλα νὰ εἶναι ἕτοιμα γιὰ τὴν ἀναχώρησή της στὴν Ἀμερική, μόλις θὰ τελείωνε τὸ ἐπιστημονικὸ φίλμ τοῦ Πὼλ ντὲ Μπρεβίλ. Εἶχε μάλιστα κρατήσει καὶ τὴν θέση της στὴν «Νορμανδία». Θἄφευγε μόνη καὶ ἀφοῦ τακτοποιοῦσε τὶς δουλειές της ἐκεῖ κάτω, καὶ ἔβρισκε τὸ κατάλληλο σπίτι, θὰ ἔστελνε νὰ πάρη τὴν Κα Πεονὸ καὶ τὴν κόρη της.

Ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς ἐργασίας στὸ στούντιο εἶχε φθάσει. Ἤδη οἱ συνεργάται τοῦ Πὼλ ἑτοιμαζόταν νὰ μεταφέρουν τὰ παράξενα μηχανήματα ποὺ εἶχαν ἐγκαταστήσει στὸ στούντιο γιὰ τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ. Ἀπέμειναν μερικὲς μικρὲς σκηνές, κι' αὐτὲς θὰ εἶχαν τελειώσει ἐντὸς τῆς ἡμέρας. Μ' ὅλο τὸ θάρρος ποὺ ἤθελε νὰ ἐμπνεύση στὸν ἑαυτό της, μὲ ὅλη τὴν προσπάθειά της νὰ φανῆ ἀδιάφορη ἡ Ἀνριὲτ ἔνιωθε, ὅσο περνοῦσαν οἱ ὧρες, νὰ τῆς πιέζη ἕνα ἀσυνήθιστο βάρος τὸ στῆθος. Κάτι σὰν λύπη, σὰν μελαγχολία γέμιζε τὴν ψυχή της γιὰ τὴν μέρα αὐτὴ ποὺ τελείωνε. Θἄθελε ἡ τελευταία αὐτὴ μέρα ποὺ ζοῦσε κοντά του νὰ μὴν τελείωνε τόσο γρήγορα. Πίεζε τὸν ἑαυτό της νὰ μὴν σκεφθῆ πῶς ἦσαν πραγματικὰ ἡ τελευταία. Πῶς θἄκαμνε νὰ μὴν ξαναΐδῆ τὸν Πὼλ; Πῶς θἄφευγε τόσο μακρυά του;

Ὄχι, ὅμως, δὲν θὰ τελείωνε τόσο γρήγορα ἡ τελευταία αὐτὴ ἡμέρα. Ὅταν ἐγυρίσθηκαν ὅλες οἱ σκηνές, ὁ Πὼλ, σὰν νὰ μάντευε τὴν ἀγωνία της τὴν πλησίασε καὶ τῆς εἶπε:

— Ἡ συνεργασία μας τελείωσε, Ἀνριέτ, αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι τελείωσαν καὶ ὅλα ἀνάμεσά μας...

Σταμάτησε λίγο, σὰν νὰ περιῆλθε σὲ ἀμηχανία. Κατόπιν σήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι καὶ πρόσθεσε:

— Ἀκοῦστε, Ἀνριέτ, ἀπόψε πρόκειται νὰ κάνω στὸ ἐργαστήριό μου μιὰ δοκιμαστικὴ προβολὴ τοῦ φίλμ τοῦ ὁποίου τὰ τελευταῖα μέρη θὰ εἶναι ἕτοιμα μέχρι τὸ βράδυ. Θέλετε λοιπόν, νὰ μοῦ κάνετε τὴν εὐχαρίστηση νὰ εἶσθε μεταξὺ τοῦ μικροῦ «κοινοῦ» τῆς ἀποψινῆς αὐτῆς ...πρώτης;

Ἡ καρδιὰ τῆς Ἀνριὲτ χτυποῦσε δυνατά. Τὰ μάτια της ἀναιγόκλεισαν δυὸ-τρεῖς φορὲς νευρικά. Τέλος καταβάλλοντας μιὰ μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ μὴ δεῖξη σπουδὴ καὶ προθυμία, ἀπήντησε:

— Εὐχαρίστως θὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ μεταξὺ τοῦ «κοινοῦ» σας ὅπως τὸ εἴπατε.

— Καὶ μεταξὺ τῶν κριτικῶν μου... ἔκανε χαμογελώντας ὁ Πὼλ.

— Ὄχι δὰ καὶ κριτικός! Δὲν εἶμαι ἀκόμη σὲ θέση νὰ καταλάβω τόσο καλὰ τὶς ἐργασίες σας ὥστε νὰ τὶς κρίνω κιόλας!

Γέλασαν.

❁

Τὸ μέγαρο τοῦ κόμητος ντὲ Μπρεβίλ, ἦταν ἕνα παληὸ ἀρχοντικό,—κληρονομιὰ πατρογονική— ἀπὸ τὰ λίγα σωζόμενα σήμερα στὸ Παρίσι. Βρισκόταν στὴν ὁδὸ Ἁγίου Δομινίκου καὶ ἦταν διώροφο. Ἐξωτερικῶς δὲν πρόδινε τὴν ἀρχοντική του, ἂς τὴν ποῦμε, καταγωγή. Ἦταν ἁπλὸ καὶ μᾶλλον ἄχαρο. Μέσα ὅμως ἦταν πολυτελέστατο, ἕνα ἀληθινὸ θαῦμα ἀρχιτεκτονικῆς καὶ διακοσμητικῆς. Στὸ ἰσόγειο ἦταν οἱ αἴθουσες ὑποδοχῆς, ἡ αἴθουσα φαγητοῦ καὶ τὸ καπνιστήριον. Στὸ πρῶτο πάτωμα ἦσαν ἡ βιβλιοθήκη, τὸ γραφεῖο καὶ τὰ ἰδιαίτερα δωμάτια τοῦ κόμητος. Τέλος τὸ δεύτερο πάτωμα ἦταν ὁλόκληρο διαρρυθμισμένο σὲ ἕνα ὑπέραντο ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριο ἐφωδιασμένο μὲ ὅλα τὰ τελευταῖα μηχανήματα ἐρεύνης καὶ πειραματισμοῦ, ἰδία ὅσον ἀφορᾶ τὶς ἀκτῖνες. Ἕνα μέρος τοῦ πατώματος αὐτοῦ μποροῦσε, εἰς δεδομένην στιγμήν, νὰ μεταταπῆ σὲ αἴθουσα κινηματογραφικῶν προβολῶν.

Τὴν ὥρα ποὺ τὸ αὐτοκίνητο τῆς Ἀνριὲτ ἔφταινε στὴν αὐλὴ τοῦ μεγάρου, ὁ Πὼλ ἦταν στὴν βιβλιοθήκη. Στὸν θόρυβο τοῦ μοτὲρ ἔτρεξε στὸ παράθυρο. Μόλις εἶδε τὴν Ἀνριὲτ πετάχτηκε ἔξω καὶ μὲ δυὸ πηδήματα ἦταν κιόλας στὴν αὐλή.

Ἔτρεξε μὲ ἀδάμαστη ποὺ δύσκολα τὴν συγκρατοῦσε τὰ κόμια τῆς Ἀνριὲτ καὶ ἔτσι, καθὼς τὴν κρατοῦσε, τὴν ὡδήγησε μέσα.

— Ἤμουν πολὺ εὐτυχισμένος ποὺ ἦλθατε, τῆς εἶπε.

— Γιατί; Φοβηθήκατε ὅτι δὲν θἄοθῶ;

— Ὁμολογῶ ὅτι εἶχα μιὰ ἀμφιβολία.

— Ἀλλὰ γιατί; φιθδρισε ἡ Ἀνριέτ.

— Γιατί... Γιατί... Δὲν ξέρω, δὲν ἔχω τίποτε τὸ συγκεκριμένο ποὺ νὰ βασισθῶ, ἀλλὰ ἔχω τὴν διαίσθηση ὅτι θέλετε νὰ μὲ ἀποφύγετε.

Ἡ Ἀνριέτ χαμήλωσε τὰ μάτια κατακόκκινη. Εἶχε μαντέψει, λοιπόν; Ὥστε τὴν ἀγαποῦσε ἀληθινά;... Πόσο δυστυχισμένη ἦταν τώρα ποὺ πῆρε πιὰ τὴν ἀπόφασή της...

Ὁ Πῶλ τῆς φίλησε τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο τὰ δυὸ κατάλευκα χεράκια καὶ κατόπιν τῆς εἶπε:

— Δὲν θέλετε νὰ βγάλετε τὸ μαντώ σας;

Ἡ Ἀνριέτ ἀπηλλάγη ἀπὸ τὸ ἐλαφρὸ μεταξωτὸ «κασπουσιέρ», ποὺ φοροῦσε καὶ φάνηκε ἀπὸ κάτω ντυμένη μὲ μιὰ ὑπέροχη βραδυνὴ τουαλέττα, ποὺ ἀναδείκνυε ὅλο της τὸ ὡραῖο, τὸ ἀληθινὸ ἀγαλματένιο κορμί.

Ὁ Πῶλ στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ τὴν κύτταξε μὲ θαυμασμὸ ἀνάμικτο μὲ λατρεία. Γιὰ δεύτερη φορὰ ἡ Ἀνριέτ ἔγινε κατακόκκινη κάτω ἀπὸ τὸ ὁλέμμα αὐτὸ καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀμηχανία τοῦ Πῶλ ἦταν φανερή. Στάθηκαν ἔτσι γιὰ λίγες στιγμὲς ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον, σὰν δυὸ παιδιὰ ποὺ τὰ ἔχουν μαλλώσει, χωρὶς νὰ μποροῦν οὔτε μιὰ λέξη ν' ἀρθρώσουν, οὔτε μιὰ κίνηση νὰ κάνουν. Θὰ μποροῦσε κανεὶς ν' ἀκούσῃ ἐκείνη τὴν στιγμὴ τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς των.

Πρῶτος συνῆλθε ἀπὸ τὴν γλυκειὰ αὐτὴ νάρκη ὁ Πῶλ. Πῆρε ἀμίλητος τὴν Ἀνριέτ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἄρχισε νὰ τὴν ὁδηγῇ διὰ μέσου τῶν διαφόρων διαμερισμάτων τοῦ ἐπιστημονικοῦ του ἐργαστηρίου, μὲ τὰ ἀπειράριθμα καὶ μυστηριώδη μηχανήματα καὶ τὸ ἄλλο περίεργο καὶ ἑτερόκλιτο περιεχόμενό του. Ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ἔδιδε ἐξηγήσεις γιὰ τὸ ἕνα καὶ γιὰ τὸ ἄλλο. Ἔθετε σὲ κίνηση μηχανήματα, τῆς ἔδειχνε διάφορα σχεδιογράμματα γεμᾶτα σχήματα τόσο ἀλλόκοτα καὶ μυστηριώδη γιὰ τὴν Ἀνριέτ ὅσο καὶ τὰ καβαλιστικὰ ποὺ εἶχε δῆ κάποτε σὲ ἕνα μουσεῖο.

Ἡ νεαρὰ στάρ κύτταζε θαμπωμένη καὶ γεμάτη θαυμασμό. Τώρα, γιὰ πρώτη φορά, καταλάβαινε καλὰ ὅλη τὴν μεγαλοφυΐα τοῦ σοφοῦ φίλου της.

— Οἱ συνεργάται σας δὲν ἦλθαν ἀκόμη; ρώτησε σὲ λίγο τὸν Πῶλ.

— Ὄχι. Θὰ ἔρθοῦν σὲ λίγο.

Καὶ τότε ἡ Ἀνριέτ, κοκκινίζοντας γιὰ τρίτη φορά, ἀντελήφθη ὅτι εἶχε διασθῆ καὶ ἦλθε μισὴ ὥρα πρίν ἀπὸ αὐτὴν ποὺ εἶχαν συμφωνήσει!...

Ἡ δία της αὐτή, ἡ ἀνυπομονησία της νὰ ἰδεθῇ μιὰ ὥρα προτήτερα κοντά του, τὴν ἐτρόμαξαν ἄλλη μιὰ φορά. Τόσο λοιπὸν πολὺ τὸν ἀγαποῦσε. Καὶ πῶς θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἀποχωρισθῇ, ἂν ἦταν ἔτσι; Ὄχι, ὅμως, εἶχε κάνει ἁπλῶς μιὰ μικρὴ παραχώρηση στὸν ἑαυτό της, τὴν ὑστάτη χάρη. Δὲν ἦταν μήπως αὐτὴ ἡ τελευταία φορὰ ποὺ τὸν ἔβλεπε;

Ὁ Πῶλ φαινότανε πανευτυχὴς ἀπὸ τὴν βιασή της αὐτή. Θὰ εἶχε ἔτσι γιὰ λίγη ὥρα τὴν χαρὰ νὰ μένῃ μόνος μαζί της, νὰ τῆς παρουσιάσῃ μόνος τὶς ἐπιστημονικές του ἐργασίες.

Σὲ λίγο ἄρχισαν νὰ καταφθάνουν καὶ οἱ ἄλλοι.

Δὲν ἦταν μόνον οἱ τακτικοὶ συνεργάται τοῦ Πῶλ ἀλλὰ καὶ ἄλλοι κύριοι, πολὺ σοβαροί. Ἦλαν-ἔναν ὁ Πῶλ τοὺς παρουσίαζε στὴν μεγάλη δεντέττα. Ἦσαν ὅλοι τους σοφοί, ἀκαδημαϊκοί, ἀνώτεροι στρατιωτικοί. Γυναίκες μέσα σ' ὅλο αὐτὸ τὸ «κοινόν» τῆς πρωτότυπης πρεμιέρας μόνον ἡ Ἀνριέτ καὶ ἡ Μαρίζ.

— Εἶναι ὅλα ἕτοιμα γιὰ τὴν προβολή; ρώτησε ὁ Πῶλ τὸν Ζὰν Προβώ, ποὺ θὰ ἐκτελοῦσε χρέη μηχανικοῦ γιὰ τὴν περίσταση.

— Ὅλα ἕτοιμα.

(Συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

Ὁ Βάγγος συζητεῖ...

Περὶ μυστικῶν παγίδων!

Ἀντιρρήσεις ἔφερνε στὸν Βάγγο ἡ παρέα του καὶ αὐτὸς ἦταν ἐξαλλος. Ἡ συζήτησις γινότανε μέσα στὸ καφενεδάκι τῆς συνοικίας, γύρω ἀπὸ τρεῖς μέτριους θραστοὺς καὶ δεκαεννέα ποτήρια νερό.

— Εἴσαστε χάπαταλ!... ἐφώναξε κάποια στιγμὴ ὁ Βάγγος.

—Ρέ Βάγγο, παραξηγήθηκες;

— Δὲν παραξηγήθηκα, μὰ εἶμαι ἀπίκος γιὰ καυγᾶ.

—Γιατὶ ρέ Βάγγο;

— Διότι ὅταν ἐγὼ ὁμιλῶ περὶ πόλεμο καὶ δὲν συμμαζεύεται, ἐσεῖς πρέπει νὰ λουφάζετε, τὸ ὁποῖον δὲν ξέρετε τί σᾶς γίνεται...

—Μὰ ἔτσι, ρέ Βάγγο, θ' ἀκοῦμε ὅ,τι ἀρλοῦμπες μᾶς λές καὶ θὰ τὶς καταπίνωμε σὰν κουφετάκια κινίνο; Γιατὶ δηλαδή;

— Διότι!...

—Δὲν εἶναι ἀπάντησις αὐτή, ρὲ Βάγγο.

— Ἔτσι μοῦ γουστάρει. Ὅταν ἐγὼ ὁμιλῶ περὶ μυστικῆς παγίς... ξέρετε ἐλόγου σας τί κουβεντιάζω; Τί θάρραψες πὼς εἶνε ρέ Τζίβα; Καπατζῆς νὰ πιάνῃ φλώρια; Ἢ ξόβεργα γιὰ σπουργίτια ἢ πουλοπιάστης τενεκεδένιος;

— Τί εἶναι, ρέ Βάγγο;

—Μυστικὴ παγὶς εἶνε μεγάλη ὑπόθεση. Μὴν ἀκοῦτε ποὺ λένε πὼς σκάβει λάκκους ὁ ἐχθρὸς καὶ τοὺς γεμίζει μὲ δυναμίτη... Τί νὰ τὸν κάνῃ ρέ τὸν δυναμίτη; Γιὰ ψάρεμα πηγαίνει; Ἡ μυστικὴ παγὶς εἶναι ἄλλο πρᾶμα...

— Μᾶς ἔκασες, Βάγγο. Θὰ μᾶς τὸ πῆς;

— Μπράβο. Εἶναι πολλῶν εἰδῶν, ἀλλὰ ἡ κυριώτερη εἶναι ἡ πεπονόφλουδα. Ξέρει ὁ ἐχθρὸς ποῦθε θὰ περάσῃ. Τὸ λοιπόν, βγίνει στὸ δρόμο σου ἑκατομμύρια πεπονόφλουδες... περνάει ὁ στρατός, γλυστράει καὶ πάει τσουλήτος μέχρι τὸν ἐχθρό, τὸ ὁποῖον, καλῶς τους!... Τί γινόμαστε... σᾶς περιμένα-με, κι' αἰχμαλωσία.

— Ἐσὺ Βάγγο πῶς πηγαίνεις στὸ σπίτι σου: Δὲν γλύστρησες ποτέ;

— Γλυστράει ὁ Βάγος. οέ τζέδες; Τί μὲ περάσατε πὼς εἶμαι: Σταυίθρα νὰ γιαστῶ στὰ καλὰ καθούμενα ἢ κοκοβιός; Ἐγὼ ἀντιλαμβάνομαι τὶς μυστικὲς παγίδες, δυὸ μήνους ἀλόνα... Θὰ μοῦ στρώσῃ πεπονόφλουδα ὁ ἐχθρός; Θὰν τὴ μασήσω τὴν πεπονόφλουδα... Συνηθισμένος εἶμαι...

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ

Σημειωματάριός μου

Τὸ ἀλεξίπτωτο

Τακουί ὑναῖκα ντικό μου, κουτὸ ἄντρωπο ἔνεται. Ἰντιαβασμένο φημερίντα ἰκάνει ἀμὰ γιόκ καταλαβαινομένο νὰ ἔνεται. Γιόκ! Ἰστέ, πιρυχτές, Γακουί ἰντιαβασμένο «Ἀρκόπολι» φημερίντα ἔκανε, ἐμένα ρωτάει:

—Καραμπέτ, ἐντῶ ὑράφει ἀλεκισίπτωτο... τί πιρᾶμμα ἔνεται;

— Ὡραῖο πιρᾶμμα, Τακουί. Μέσα ἀρεόπλανο ἰμπαίνεις, ἰστὲ ἀλεκισίπτωτο φορεμένο ἰκάνεις, πηδημένο ἀπὸ ἀρεόπλανο ἔνεσαι...

— Ἀμάν Καραμπέτ!... Ἰχολή μου κομμένο ἔκανες... Κοροϊντεμένο ἐμένα ἰκάνεις Καραμπέτ...

—Γιόκ Τακουί!... Ἀλεκισίπτωτο φορεμένο ἰφόβο-μόβο ντέν ἔκει... Μοναχά Κισμέτ!

—Ἐγκώ, Καραμπέτ, ντέν πισιτεύω...

—Τὰ ἰκάνω ἐγκὼ ἐσένα νὰ πισιτεύῃς;

— Πῶς τὰ ἔνεται Καραμπέτ;

— Ὑπομονὴ Τακουί!..

Ἰστέ, ἄλλο ἡμέρα, ἀρεοντρόμιο παιμένο ἐνόμουνα, ἰστὲ μουσιοῦ Ντιοικητής παρακαλεσμένο ἔκανα...

— Παρντό! Ἕνα ἀλεκισίπτωτο ντανεικὸ ἐμένα ντοσμένο τὰ ἰκάνῃς, μουσιοῦ Ντιοικητής... ὑναῖκα ντικό μου Τακουί ντέν πιστεύει...

— Νταέν ἔκει...εἶπε!

— Ἔκει μουσιοῦ Ντιοικητής. Ἐγκὼ ἠσσέοω...

— Ἔκει γιὰ στρατό, εἶπε ἐμένα.

Παρακαλεσμένο ἔκανα, τίποτις ντέν ἐνότανε... Ἰσπίτι ντικό μου ἐὕρισα.σόκ στενοκωρημένο... Ἀμά, ἔτσι κοὺτέ-φούντο, ἕνα ἰντέα κεφάλι ντικό μου ἐρχομένο ἐνότανε...

—Τακουί, φωναγμένο ἔκανα. Ἰτέλεις νὰ ἰδλέπῃς ἀλεκισίπτωτο;

— Ἔβετ Καραμπέτ!...

— Ντῶσε ἐμέα ἕνα ὀμπρέλλα..

— Ὀμπρέλλα; Παραπλουί;

— Ἔβετ Τακουί. Παραπλουί!... Ἀνεβασμένο ἰταράτσα ἐνόμουνα, παραπλουί ἀνοιγμένο ἔκανα καί... πηδημένο ἐνόμουνα...

Ἀμάν!... Τακουί ὑναῖκα ντικό μου ἀμὰ εἴντε ἐμένα νὰ πέφιτω, λιποτυμισμένο ἐνότανε, ἀμὰ ἐγκὼ ντύο μῆνες Μοσκοφεῖο (ὁσπιτάλ) κερβάτι κατισμένο τὰ ἔνωμαι, ἰστὲ ντύο πιλευρὰ σπασμένο ἔκανα!...

Ἀμάν!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΓΥΙΟΣ ἀπὸ τὴν Ἀμερική

Μιὰ ἐξαιρετικὴ νουβέλλα τοῦ ΖΩΡΖ ΣΙΜΕΝΟΝ

ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ «Ξενοδοχεῖον τῶν δύο Ἠπείρων», στὸ Χερβοῦργο, ἄρχισε ἐκείνη τὴν ἡμέρα πρωΐ-πρωΐ ἡ κίνησις. Τὸ ὑπερωκεάνειο «Μαζέστικ» θὰ ξεκινοῦσε κατὰ τὶς ἕξη τὸ πρωΐ γιὰ τὴν Νέα Ὑόρκη. Καὶ ἔμεναν ἕνα σωρὸ ξένοι, στὸ ξενοδοχεῖο αὐτὸ περιμένοντας τὴν ἀναχώρησή του. Ὁ θυρωρὸς ξύπνησε ἀπὸ τὶς 4 τὸ πρωΐ τὶς καμαριέρες, τοὺς καμαριέρηδες καὶ τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ ξενοδοχείου μὲ τὴν γυναίκα του. Πόρτες χτυποῦσαν γιὰ νὰ εἰδοποιηθοῦν οἱ ταξιδιῶτες ὅτι ἦταν ὥρα γιὰ νὰ ἑτοιμάζωνται, μπαούλα καὶ βαλίτσες μαζεύονταν στὸ χῶλ τοῦ ξενοδοχείου γιὰ νὰ μεταφερθοῦν στὴν ἀποβάθρα, δίσκοι μὲ προγεύματα πηγαινοφέρνονταν στὰ δωμάτια καὶ ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ ξενοδοχείου εἶχε πάρει κιόλας τὴν θέση της στὸ ταμεῖο καὶ ἐξέταζε γιὰ μιὰ τελευταία φορὰ τοὺς ἀνεξόφλητους λογαριασμοὺς ἐκείνων ποὺ θὰ ἔφευγαν.

Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἐπαναλαμβανότανε τρεῖς καὶ τέσσερες φορὲς τὴν ἑβδομάδα στὸ «Ξενοδοχεῖο τῶν δύο Ἠπείρων». Τὰ δωμάτια ἀδειαζαν γιὰ νὰ συγυρισθοῦν ὁλοταχῶς καὶ νὰ δεχθοῦν τοὺς καινουργιους ταξιδιῶτες ποὺ ἔφθαναν ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Εὐρώπης γιὰ νὰ φύγουν γιὰ τὴν Ἀμερικὴ ἢ ποὺ γύριζαν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ γιὰ νὰ σκορπίσουν πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Εὐρώπης.

Μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους ταξιδιῶτες κατέβηκαν καὶ οἱ δύο γέροι, τὸ ἀνδρόγυνο ἀπὸ τὸ δωμάτιο 117. Ἐκεῖνος ψηλὸς καὶ λιγνός. Ἐκείνη χονδρὴ καὶ μάλλον κοντή. Μπῆκαν ἀμίλητοι μέσα στὴν μικρὴ τραπεζαρία ὅπου τοὺς περίμενε τὸ πρόγευμα, ἔφαγαν βιαστικὰ-βιαστικὰ καὶ ξεκίνησαν πάντοτε ἀμίλητοι γιὰ τὴν ἀποβάθρα. Δυὸ ὧρες ἀργότερα γύριζαν πάλι στὸ ξενοδοχεῖο, μαζὶ μὲ τοὺς ταξιδιῶτες ποὺ εἶχε ἀποβιβάσει τὸ «Μαζέστικ» καὶ ποὺ ἔργονταν ν' ἀντικαταστήσουν ἐκείνους ποὺ εἶχαν φύγει. Οἱ δύο γέροι ἦταν τώρα ἀκόμη πιὸ σκυθρωποὶ κι' ἀκόμη πιὸ ἀμίλητοι ἀπὸ πρίν.

«Ὥστε δὲν ἤρθε οὔτε καὶ σήμερα», συλλογίσθηκε ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ ξενοδοχείου καθὼς τοὺς εἶδε νὰ μπαίνουν πάλι καὶ νὰ κατευθύνωνται ποὸς τὸ ἀσανσέρ.

— Τί θὰ γίνῃ μ' αὐτοὺς τοὺς δυο; γύρισε σὲ λίγο καὶ εἶπε στὸν ἄνδρα της. Ἡ ἱστροία αὐτὴ παρατραβάει καὶ ἄρχισε νὰ μή μοῦ ἀρέσῃ καθόλου πιά. Σήμερα ἔρνεται, αὔριο ἔρχεται, καὶ πουθενὰ νὰ φανῇ! Σὸ μεταξὺ ὁ λογαριασμὸς ἀνεβαίνει. Τί θὰ γίνῃ ἂν δὲν ἔοθῃ ποτὲ ὁ γυιός τους ἢ αὐτὸς τέλος πάντων ποὺ περιμένουν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ: Ποιὸς θὰ μᾶς πληρώσῃ τὸν λογαριασό;

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα σύντομο συμβούλιο, ἀποφάσισαν ὁ ξενοδόχος καὶ ἡ γυναίκα του νὰ δώσουν ἕνα τέλος σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση. Κάλεσαν τὸν Γυάρκο, τὸ γκαρσόνι ἀπὸ τὴν Γιουγκοσλαυία καὶ τοῦ εἶπαν πὼς ἔποεπε νὰ κάνῃ κάθε τρόπο γιὰ νὰ συγκεντρωθῇ μαζί τους.

Καὶ εἶναι ἀλήθεια ὅτι εἶχε παρατραβήξει ὡς τότε νὰ συνεννοηθῇ μαζί τους. Μὰ πάντοτε χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα.

Εἶχανε φθάσει κάποιο πρωΐ σιδηροδρομικῶς. Ὁ ἀγθοσόρος ποὺ εἶχε μεταφέρει τὶς ἀποσκευές τους δὲν παράλειψε νὰ πληροφορήσῃ τὸν ξενοδόχο ὅτι τοὺς πῆρε ἀπὸ τὴν τρίτη θέση. Ὅσο γιὰ τὶς ἀποσκευές, ἦταν κάτι πολύχρωμοι μπόγοι καὶ μπογαλάκια, κάτι βαλίτσες ἀπὸ χαρτόνια, ἕνα μπαούλο σχεδὸν ξεχαρβαλωμένο καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα. Πολλὰ, ἄλλα χωρὶς καμμιὰν ἀξία. Μὲ γιλιὰ στανιά, καὶ μὲ ἀκόμη περισσότερα νοήματα, κατώρθωσαν οἱ γέροι νὰ ἐξηγήσουν ὅτι περίμεναν τὸ ὑπεωκεάνειο «Ἵλ ντέ Φράνς» μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ἔοθανε κάποιος ἀπὸ τὴν Νέα-Ὑόρκη. Κάποιος ποὺ εἶχε πολλὰ λεπτὰ καὶ ποὺ, ἀπὸ ὅ,τι μπόρεσαν νὰ καταλάβουν οἱ ἄλλοι, ἦταν γυιός τους. Ἀλλὰ τὸ «Ἵλ ντέ Φράνς» ἔρθασε. Ἔρθασαν ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ ἄλλα τέσσερα ἢ πέντε ὑπερωκεάνεια. Μόνο ὁ γυιὸς τῶν γέρων ἀπὸ τὴν Ἀλβανία δὲν ἔοθανε! Σὰν δὲν ἤρθε, λοιπόν, καὶ μὲ τὸ «Μαζέστικ», καὶ καθὼς εἶχε παρουσκάσει πιὰ ὁ λογαριασμός, φώναξε ὁ ξενοδόχος τὸν Γυάρκο καὶ τοῦ εἶπε:

— Πάρε τους μαζί σου καὶ κύτταξε νὰ ἰδῇς πῶς θὰ τοὺς ξεφορτωθοῦμε. Πήγαινέ τους πρῶτα στὴν ἀστυνομία νὰ σοῦ εἰποῦν ἐκεῖ τί πρέπει νὰ γίνῃ.

Ἀμίλητοι καὶ σκυθρωποί, σὰν δυὸ ἄνθρωποι ποὺ εἶχαν παραδοθῆ στὸ μοιραῖο καὶ τὸ εἶχαν πάρει ἀπόφαση νὰ ὑποστοῦν ἀγόγγυστα ὅλα τὰ κτυπήματα τῆς τύχης, ἀκολούθηαν οἱ δύο γέροι τὸν Γυάρκο. Ὁ ἀστυνόμος ἐξέτασε τὰ διαβατήριά τους. Ἦταν ἐν τάξει. Ὕστερα ἄνοιξε τὸν τηλεφωνικὸ κατάλογο. Τὸν ξανάκλεισε ὅμως ἀμέσως μόλις διεπίστωσε ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἀλβανικὸ προξενεῖο στὸ Χερβοῦργο. Ἔξυσε μὲ κάποιαν ἀμηχανία τὸ κεφάλι του καὶ ὕστερα, σὰν νὰ τοῦ ἤρθε μιὰ σπουδαία ἔμπνευσις, σήκωσε τὸ ἀκουστικὸ καὶ τηλεφώνησε σὲ ἕνα γραφεῖο ταξιδίων. Μάλιστα! Ὑπῆρχε κάποιος διερμηνεὺς ποὺ γνώριζε κάμποσα ἀλβανικά. Τὸν κάλεσαν ἀμέσως στὴν ἀστυνομία

Οἱ γέροι τὸν ἀνεγνώρισαν ἀμέσως.

καὶ ἔτσι ξεδιαλύθηκε τὸ μυστήριο τῶν δυὸ γερῶν.

—Ἔχετε λεπτά; ρώτησε ὁ διερμηνεύς.

Ὁ Ἀλβανός, ἀντὶ γιὰ ἄλλην ἀπάντηση, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα λερωμένο πάνινο πορτοφόλι μὲ πέτσινες γωνιές, ξετύλιξε ἕνα σπαγγο μὲ τὸν ὁποῖον τὸ εἶχε δεμένο γύρω-γύρω καὶ ἀφοῦ ἔψαξε κάμποσο μέσα σὲ διάφορα χαρτιὰ καὶ ἀποδείξεις ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα πράσινο χαρτί.

— Διάβολε! φώναξε ὁ διερμηνεὺς μόλις τὸ κύτταξε. Αὐτοὶ εἶναι πλούσιοι! Ἕνα τσέκ γιὰ δέκα χιλιάδες δολλάρια δὲν εἶναι κάτι ποὺ μπορεῖ νὰ τὸ περιφρονήσῃ κανείς!

Ὕστερα γυρίζοντας πρὸς τὸν Ἀλβανό, ρώτησε:

— Ποιὸς σᾶς τὸ ἔστειλε αὐτὸ τὸ τσέκ;

— Ὁ γυιός μας, ἀποκρίθηκε μὲ ἁπλότητα ὁ γέρος. Καὶ γιὰ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὰ λεγόμενά του ἔβγαλε μέσα ἀπὸ τὸ πορτοφόλι ἕνα λιγδωμένο γράμμα καὶ τὸ ἔδωσε στὸν διερμηνέα νὰ τὸ διαβάσῃ:

«Ἀγαπητέ μου γονεῖς» ἔγραφε τὸ γράμμα. «Ἐλπίζω νὰ σᾶς βρῇ αὐτὸ τὸ

γράμμα μου καὶ τοὺς δύο στὴν ζωή. Εἶναι πέντε χρόνια ποὺ οὔτε σᾶς ἔγραψα οὔτε μοῦ γράψατε. Τώρα εἶναι πιὰ καιρὸς νὰ ἰδωθοῦμε. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ γράμμα θὰ βρῆτε καὶ ἕνα τσέκ γιὰ 10.000 δολλάρια. Νὰ πᾶτε σὲ μιὰ τράπεζα καὶ νὰ γυρέψετε νὰ σᾶς δώσουν τὰ λεπτά. Ὕστερα νὰ πάρετε τὸ τραῖνο καὶ νὰ πᾶτε στὸ Χερβούργο τῆς Γαλλίας ὅπου θὰ φθάσω κι' ἐγὼ κατὰ τὰ μέσα τοῦ ἐρχομένου μηνὸς μὲ τὸ ὑπερωκεάνειο «Ἤλντέ-Φράνς». Ἂν ἐμποδισθῶ, θὰ ἔρθω μὲ ἄλλο ὑπερωκεάνειο. Νὰ ἔχετε ἕτοιμα τὰ διαβατήρια ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ἔχω καιρὸ νὰ μείνω στὴν Εὐρώπη. Θὰ φύγουμε ἀμέσως μὲ τὸ ἴδιο βαπόρι ποὺ θἄρθω. Κυττᾶτε στὸ μεταξὺ νὰ ντυθῆτε μὲ Εὐρωπαϊκὰ ροῦχα γιὰ νὰ μὴ γελᾶῃ ὁ κόσμος μαζί μας. Ἔχω πάρα πολλὰ λεπτὰ καὶ θὰ σᾶς κάνω καλὰ γεράματα».

— Καὶ γιατὶ δὲν πήγατε στὴν τράπεζα νὰ πάρετε λεπτά; ρώτησε ὁ διερμηνέας.

— Πῆγα στὰ Τίρανα, εἶπε ὁ γέρος. Μοῦ εἶπαν ὅτι πρέπει νὰ στείλουν τὸ τσέκ στὴν Ἀμερικὴ καὶ νὰ περιμένουν ἀπάντηση. Τοὺς γύρεψα νὰ μᾶς δώσουν τουλάχιστον τὰ ναῦλα ὥς τὸ Χερβοῦργο. Μοῦ εἶπαν ὅμως ὅτι αὐτὲς οἱ δουλειὲς δὲν παίρνουν ἀπὸ παζάρι. Πούλησα κι' ἐγὼ τὸ χωράφι μου, τὸ μουλάρι, τὰ πρόβατα, τὶς κότες καὶ ὅ,τι ἄλλο εἶχα καὶ ξεκινήσαμε. Ὅπου κι' ἂν πηγαίναμε, δὲν κάνανε ἄλλο παρὰ νὰ μᾶς ζητᾶνε λεπτά. Γιὰ νὰ βάλουμε μιὰ σφραγίδα, γιὰ νὰ κόψουν ἕνα τόσο δά χαρτάκι, γιὰ τὸ κάθε τι λεπτά, λεπτὰ καὶ πάλι λεπτά. Ἀκόμα καὶ γιὰ νὰ γυρίσουμε πίσω δυὸ φορὲς ποὺ μπήκαμε κατὰ λάθος σὲ ἄλλο τραῖνο, μᾶς γύρεψαν λεπτά! Λές καὶ τὸ κάναμε ἐπίτηδες. Ἂς εἶναι! Ὕστερα ἀπὸ ἕνα σωρὸ περιπέτειες, ὕστερα ἀπὸ ξενύχτια στὶς αἴθουσες τῶν σιδηροδρομικῶν σταθμῶν καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν πεῖνα ποὺ τραβήξαμε στὸν δρόμο ἐπειδὴ δὲν ξέραμε νὰ παραγγείλουμε φαί, φθάσαμε στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ μένουμε τώρα. Καλοὶ ἄνθρωποι! Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς ἀνταμείψῃ. Μᾶς ἔδωσαν ζεστὰ δωμάτια νὰ κοιμηθοῦμε, μᾶς ἔδωσαν καλὸ φαί νὰ φᾶμε. Τὸ κρασὶ δὲν μᾶς ἔλειψε. Καθόμαστε στὶς ὡραῖες πολυθρόνες τοῦ σαλονιοῦ. Καὶ γιὰ λεφτὰ δὲν μᾶς εἶπαν τίποτα.

— Πῶς δὲν σᾶς εἶπαν; Δὲν σᾶς ἔδιναν κάθε ἑβδομάδα λογαριασμό;

— Ἔστελλαν κάτι χαρτιὰ ποὺ σὰν δὲν καταλάβαινα τί λένε τὰ φύλαξα ἐδῶ στὸ πορτοφόλι μου ὥς νἄρθῃ ὁ γυιός μου νὰ τοῦ τὰ δείξω.

— Ναί. Ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ πληρώσετε. Ὁ ξενοδόχος δὲν μπορεῖ νὰ περιμένῃ ἄλλο. Θὰ σᾶς βγάλῃ στὸ δρόμο.

— Ἀοῦ δὲν ἔχουμε λεπτά;

— Πᾶμε μαζὶ στὴν τοάπεζα νὰ σᾶς δώσουν λεπτά, εἶπε ὁ διερμηνεύς. Καὶ πήγανε.

Ἕνα τσέκ δέκα χιλιάδων δολλαρίων δὲν εἶναι κάτι τὸ συνηθισμένο. Ὁ ὑπάλληλος ποὺ τὸ πῆρε στὰ χέρια του ἔτρεξε ἀμέσως στὸν προϊστάμενό του καὶ ἐκεῖνος ἔσπευσε γεμάτος εὐγένεια νὰ τοὺς ποσφέρῃ καθίσματα ὥς νὰ νίνουν οἱ συνετικὲς διατυπώσεις. Οἱ δυὸ γέροι παρακολουθοῦσαν γεμάτοι ἀπάθεια τὰ γινόμενα σὰν νὰ μὴ τοὺς ἀφοροῦσαν. Μόνον ὅταν σὲ λιγάκι ἐμφανίσθηκε πάλι ὁ προϊστάμενος μὲ τὸ τσέκ στὰ χέρια καὶ ἄρχισε νὰ μιλᾶῃ στὸν διερμηνέα, ρώτησε ὁ γέρος:

— Τί λέει;

— Λέει ὅτι τὸ τσέκ πρέπει νὰ πᾶῃ στὴν Νέα-Ὑόρκη καὶ νὰ περιμένουν ἀπάντηση.

—Αὐτὸ τὸ ξέρανε καὶ στὰ Τίρανα, εἶπε ὁ γέρος. Τίποτ' ἄλλο νὰ μᾶς εἰπῆ! Πές του νὰ πληρώσῃ τὸν ξενοδόχο καὶ δὲν θέλουμε τίποτ' ἄλλο. Τοῦ τὰ χαρίζουμε τὰ ρέστα.

Ὁ προϊστάμενος γέλασε ὅταν τοῦ εἶπε ὁ διερμηνέας τὴν πρόταση τοῦ γέρου.

—Μήπως εἶναι πλαστό; ρώτησε ἐκεῖνος.

— Ὀχι. Πλαστὸ δὲν εἶναι. Λείπει μιὰ λεπτομέρεια. Ἂν τοὺς γνωρίζαμε ἢ ἂν εἴχαμε κανένα ἐγγυητὴ θὰ μπορούσαμε νὰ τὰ πληρώσουμε ἀμέσως. Τώρα ὅμως πρέπει νὰ περιμένωμε.

Ἔτσι γύρισαν πάλι ὁ γέρος καὶ ἡ γρηᾶ μὲ ἄδεια χέρια στὸ ξενοδοχεῖο. Ὁ ξενοδόχος κι' ἡ γυναῖκα του, ποὺ ἔμαθαν τὰ καθέκαστα ἀπὸ τὸ γκαρσόνι, τὸν Γυάρκο, τοὺς στραβοκύτταζαν καὶ τοὺς ἔδωσαν νὰ καταλάβουν μὲ ἀρκετὰ εὔγλωττες χειρονομίες ὅτι ἦταν καιρὸς πιὰ νὰ τοὺς ἀδειάσουν τὴν γωνία. Θὰ περίμεναν μιὰν ἡμέρα ἀκόμη ἐπειδὴ τὸ ἄλλο πρωὶ ἔφθανε τὸ ὑπερωκεάνειο «Παρίσιοι». Ἂν δὲν ἐρχόταν ὁ γυιός τους οὔτε μὲ αὐτό, θὰ τοὺς ἔβγαζαν τὰ πράγματα στὸν δρόμο κι' ἂς κυττάζανε τί θ' ἀπογίνουν.

Ὁ γέρος καὶ ἡ γρηᾶ, ποὺ δὲν εἶχαν καταλάβει καὶ τόσο καλὰ τί τοὺς περίμενε, ξεκίνησαν τὸ ἄλλο πρωὶ μαζὶ μὲ τοὺς διάφορους ταξιδιῶτες γιὰ τὴν ἀποβάθρα. Τὸ «Παρίσιοι» εἶχε πλευρίσει κι' ὅλας καὶ εἶχαν ἀνεβῆ ἐπάνω οἱ διάφοροι ὑπάλληλοι τοῦ ἐλέγχου. Οἱ καμαρότοι χτυποῦσαν ἀπ' ἔξω τὶς καμπίνες γιὰ νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς ἐπιβάτες ὅτι εἶχαν φθάσει στὸ τέρμα. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἐπιβάτες ἦταν ὁ κύριος Τζὼν Φοῦλκι, ὁ ὁποῖος δὲν ἄργησε νὰ διακρίνῃ τοὺς δυὸ γέρους καὶ προσπάθησε μὲ φωνὲς καὶ μὲ χειρονομίες νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχή τους. Ἐκεῖνοι, μόλις τὸν ἀντελήφθηκαν, ὥρμησαν στὴν σκάλα τοῦ βαποριοῦ. Εἶδαν κι' ἔπαθαν οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ἐλέγχου νὰ τοὺς συγκρατήσουν.

Ὁ κύριος Τζὼν Φοῦλκι ἔτρεξε ἀμέσως στὸ σαλόνι τοῦ βαποριοῦ, ἔδωσε τὸ διαβατήριό του στὸν ἀρμόδιο ὑπάλληλο, καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ κάνῃ γρήγορα. Ὁ ὑπάλληλος πῆρε τὸ διαβατήριο, συμβουλεύθηκε ἕνα κατάλογο ποὺ κρατοῦσε μαζί του καὶ εἶπε:

— Ἀ! Ὁ κύριος Τζὼν Φοῦλκι; Ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ ἀκολουθήσετε μιὰ στιγμὴ στὸ μικρὸ σαλόνι;

Ὁ Φοῦλκι τὸν ἀκολούθησε γιὰ νὰ πληροφορηθῆ λίγες στιγμὲς ἀργότερα ὅτι συλελαμβάνετο «ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου».

Ὁ Φοῦλκι δὲν ἔφερε τὴν παραμικρὴ ἀντίρροση. Κατέβηκε τόσο βιαστικὰ τὴν σκάλα τοῦ βαποριοῦ καὶ γυθῆκε τόσο γρήγορα στὸ αὐτοκίνητο τῆς ἀστυνομίας ποὺ περίμενε, ὥστε ὁ νέρος καὶ ἡ γρηᾶ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν δοῦν.

— Ποιὸς ξέρει; Θὰ εἶχε καμμιὰ βιαστικὴ δουλειὰ τὸ παιδί, συλλογίσθηκαν. Πᾶμε. Θὰ ἔρθῃ σίνουρα στὸ ξενοδοχεῖο.

Καὶ πήγανε. Ὁ Γυάρκο, τὸ γκαρσόνι, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει τὸν γαιρετισμὸ τοῦ Φοῦλκι ἀπὸ τὸ κατάστρωμα δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί γινόταν.

— Καθὼς φαίνεται ἦρθε ὁ γυιός τους, εἶπε στὸ ξενοδόχο. Μὰ δὲν τον εἶδα νὰ κατεβαίνῃ.

Ρώτησαν τοὺς γέρους. Τὰ πρόσωπά τους ἔλαμπαν ἀπὸ τὴν γαρὰ ὥστε κάθε ἄλλη ἀπάντησίς τους ἦταν περιττή.

— Ἂς περιμένουμε, εἶπε ὁ ξενοδόχος.

Οἱ ἀπογευματινὲς ἐφημερίδες τοὺς τὰ εἶπαν ὅλα καὶ παρουσίασαν καὶ τὴν φωτογραφία τοῦ κ. Τζὼν Φοῦλκι. Οἱ γέροι τὸν ἀνεγνώρισαν ἀμέσως. Δὲν μπόρεσαν ὅμως νὰ καταλάβουν ἀμέσως τί εἶχε συμβῆ. Τί ἄλλος λόγος ὑπῆρχε νὰ δημοσιεύουν οἱ ἐφημερίδες τὴν φωτογραφία του; Ἂν ἤξεραν νὰ διαβάσουν θὰ μάθαιναν ὅτι «ἡ ἀστυνομία τοῦ Χερβούργου συνέλαβε κατὰ τὴν ἀποβίβασίν του ἐκ τοῦ ὑπερωκεανείου «Παρίσιοι» ἕνα τῶν μεγαλειτέρων λαθρεμπόρων ναρκωτικῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ βαθύπλουτος Τζὼν Φοῦλκι, τὸν ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ ἡ ἀμερικανικὴ ἀστυνομία διὰ λόγους ἐντελῶς τυπικούς, ἔκαμε τὸ μεγάλο σφάλμα νὰ νοσταλγήσῃ τὴν Εὐρώπην. Ὁ λαθρέμπορος εὑρίσκεται εἰς αὐστηρὰν ἀπομόνωσιν κ.λ.π.».

Ὁ Γυάρκο προσπάθησε νὰ ἐξηγήσῃ ὅπως-ὅπως στοὺς γέρους τὰ διατρέξαντα. Πολλὰ πράγματα δὲν κατάλαβαν. Κατάλαβαν ὡστόσο ὅτι ὁ γυιός τους ἦταν στὴ φυλακὴ καὶ ὅτι, γιὰ τὴν ὥρα τουλάχιστον, δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν ἰδοῦν. Ἡ γυναῖκα τοῦ ξενοδόχου ἔγνιε ἔξω φρενῶν κι' ἤθελε νὰ τοὺς πετάξῃ ἔξω. Μὰ ὁ ξενοδόχος εἶχε ἐντελῶς ἀντίθετη γνώμη.

— Ὁ βαθύπλουτος κ. Τζὼν Φοῦλκι, ἐξήγησε στὴν γυναῖκα του, δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ στείλῃ στοὺς γονεῖς του πλαστὸ τσέκ. Κατὰ συνέπειαν ἔχουν οἱ γέροι 10.000 δολλάρια τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ εἰσπράξουν μετὰ 15—20 ἡμέρες. Γιὰ ποιὸ λόγο νὰ τὰ φάῃ ἄλλοῦ αὐτὰ τὰ λεπτά; Παιδί! Πάρτε ἀμέσως μέσα τὶς ἀποσκευὲς τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Φοῦλκι. Θὰ τοὺς δώσουμε ἕνα δωμάτιο στὸ ποῶτο πάτωμα μὲ ἕνα μικρὸ ἰδιαίτερο σαλονάκι. Στὸ φαγητὸ θὰ τοὺς προτιμᾶτε πάντοτε καὶ ἂν θέλῃ ὁ γέρος καμμιὰ μποτίλια κρασί. Θὰ τοῦ τὴν δίνετε ἐλεύθερα. Θὰ μοῦ τοὺς μεταχειρισθῆτε σὰν καλοὺς-καλοὺς πελάτες. Γιὰ τὰ πουρμπουάρ θὰ φροντίσω ἐγώ.

Ὕστερα, γυρίζοντας πρὸς τὴν γυναῖκα του ποόσθεσε:

—Νὰ σοῦ εἰπῶ καὶ τὸ ἄλλο; Ὅσο πιὸ μεγάλος λαθρέμποος εἶναι κανείς, τόσο πιὸ εὔκολα ξεμπλέκει ἀπὸ τὰ νύχια τῆς ἀστυνομίας. Αἴριο μποοεῖ νὰ ἰδῆς τὸν βαθύπλουτο κ. Τζὼν Φοῦλκι νὰ συνεγνάζεται μὲ τὸν ὑπουργὸ τῶν Οἰκονομικῶν γιὰ δασμολογικὰ ζητήματα.

Ὁ γέρος καὶ ἡ γρηᾶ δὲν κατάλαβαν πολλὰ πράγματα ἀπὸ αὐτὴν τὴν μεταβολή. Μόνο τὴν στιγμὴ ποὺ παρέδινε τὸ τσέκ του στὸν ξενοδόχο, γύρισε ὁ γέρος καὶ εἶπε στὴν γρηᾶ του:

—Δὲν στἄλεγα ἐνῶ ὅτι αὐτοὶ ἐδῶ εἶναι οἱ μόνοι καλοὶ ἄνθρωποι; Κ!' αὐτὰ ποὺ λένε γιὰ τὸ παιδί μας εἶναι ὅλα ψέματα. Ἂν ἦταν ἀλήθεια δὲν θὰ μᾶς φέρνονταν ἐδῶ τόσο καλά. Νὰ μοῦ τὸ θυμᾶσαι. Αὔριο, τὸ πολὺ μεθαύριο, θὰ ἔρθῃ ὁ γυιόκας μας νὰ μᾶς εὕρῃ...

Καὶ περίμεναν, καὶ περιμένουν χαρούμενοι αὐτὸ τὸ «αὔριο».

ΖΩΡΖ ΣΙΜΕΝΟΝ

Μιὰ πρωτότυπη καμπάνια

- Ἐπεινάσατε ποτέ;

Τῆς δ. Χριστίνας Μέγα

Ἡ ΣΕΙΡΑ δύο ἐκ τῶν γνωστοτέρων μας Ἀσκληπιαδῶν τώρα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, τοῦ γνωστοτάτου, στοὺς ἀναγνώστες τῆς «Ἑβδομάδος» ἀπ' τὴν μακροχρόνια συνεργασία του σ' αὐτήν κ. Γεωργίου Λαδᾶ, διακεκριμένου δερματολόγου, ποὺ χει ἀποῆ ὁ ἀπαραίτητος ρυθμιστὴς τῆς ὑγιεινῆς τῆς γυναικείας ὁμορφιᾶς.

Πόσα χαριτωμένα κεφαλάκια δὲν χρωστοῦν στὶς δικές του σοφὲς συμβουλὲς καὶ στὰ δικά του «βοτάνια» ὅλη τους τὴν γοητεία καὶ τὸ σὲξ-ἀπῆλ τους!... Πόσες δὲν πηγαίνουν ἀπελπισμένες στὸ ἰατρεῖο του γιὰ τὴν ἄλφα ἢ ὀῆτα ἀτέλειά τους καὶ φεύγουν χαρούμενες, αἰσιόδοξες, γιὰ νὰ ξανάοθουν ἀργότερα νὰ ἐκφράσουν τὴν εὐγνωμοσύνη τους στὸν ἐπιστήμονα ποὺ τοὺς χάρισε τὴν ὀμοροιὰ καὶ τὴν αὐτοπεποίθηση...

Φτάνω ἕνα ἀπογευματάκι στὸ ἰατρεῖο του μὲ κάποια ἀηησυχία.

Ἐπείνασε τάχα ποτὲ ὁ κ. Λαδᾶς;

Ὀπλίζομαι μ' ὅλο μου τὸ θράσος καὶ μεταξὺ δύο ἀκροάσεων, τοῦ ὑποβάλλω τὸ ἐρώτημά μου.

Κατάπληξις...εἰς τὸ ἀκροατήριον.

—Μέγα...ς εἶσαι Χριστίνα μου καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου... Θὰ ἀπαντήσω ὡστόσο στὸ ἐρώτημά σας, ἂν λάβετε κι' ἐπεῖς τὸν κόπο νὰ μοῦ λύσετε προηγουμένως μιὰν ἀπορία: Πῶς τᾶς κατέβηκε στὸ νοῦ νὰ κάνετε αὐτὴ τὴν καμπάνια;

Ἀπὸ ἰδιοσυγκρασία γυναικείου κουτσομπολιοῦ ἢ ἀπὸ δημοσιογραφικὴ διαίσθηση πῶς τὸ θέμα αὐτὸ εἶναι πραγματικὸ λαυράκι, γιὰ νὰ γεμίζῃ ἐπὶ μακρὸν τὴν σελίδα σας, κινοῦν τὸ ἀδιάπτωτο ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνωστῶν σας;

Ξεροβήχω... Ἀπορία ψάλτου, κλπ...Τί νὰ ἀπαντήσω;

Ἴσως καὶ ἀπὸ τὰ δύο κ. Λαδᾶ..

Ἀλλὰ ἂς ἀφήσουμε τὸ κουτσομπολιό. Ἐπὶ τοῦ θέματος:

— Πεινάσατε ἢ ὄχι; Καὶ πότε;

— Πείνασα βέβαια... Ἀλλὰ μόνο μιὰ φορά. Γιατὶ εἶχα λεπτὰ καὶ δὲν μοῦ παρουσιάστηκε ἄλλη περίπτωσις...

— Καὶ αὐτὴ ἡ φορά;

Ὁ γιατρὸς μένει λίγες στιγμὲς σὰν ἀφηρημένος: ἡ σκέψη τρέχει πίσω, στὸ μακρυνὸ παρελθόν...

—Νὰ ξέρατε, λέγει, τί ἀναμνήσεις μοῦ φέρνετε τούτη τὴ στιγμὴ μ' αὐτὴ σας τὴν ἐρώτηση! Μὲ ξαναφέρνετε εἴκοσι χρόνια πίσω, τὸν καιρὸ ποὺ ὑπηρετοῦσα ὡς ἔφεδρος ὑγειονομικὸς ἀξιωματικὸς στὴν ΙΧ Διλοχία Σκαπανέων. Μοῦχοντα αὐτὴν τὴν στιγμὴ ἀνάκατα γέλια καὶ κλάμματα. Γέλια γιὰ τὸ σχετικὸ ἀνέκδοτο ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ παρακάτω, καὶ κλάμματα γιὰ τὴν ἀνάμνηση καὶ τὸν πρόωρο χαμὸ ἑνὸς γενναίου παλληκαριοῦ καὶ καλοῦ μου φίλου, τοῦ μακαρίτου λοχαγοῦ τοῦ Μηχανικοῦ Σακελλαρίου, ἀδελφοῦ τοῦ Ναυάρχου μας. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ διλοχία ποὺ ὑπηρετοῦσα εἶχε χωρισθῆ σὲ δυὸ τμήματα. Ὁ πρῶτος τῆς λόγος στὸν ὁποῖο ἀνῆκα καὶ ἐγώ, ἔμενε στὸ Σεβασλί ὑπὸ τὸν Σακελλαρίου, ὁ δὲ ἄλλος στὸ Μπουργάζ, σὲ ἀπόσταση μισῆς ὥρας περίπου μὲ τὸ ἄλογο ἀπ' τὸ δικό μας τὸ χωριό. Ἐγὼ ἀνῆκα στὸν λόχο τοῦ Σεβασλί καὶ ἐπισκεπτόμουν τοὺς ἄνδρες τοῦ 2ου, λόχου στὸ Μπουργάζ,γιὰ νὰ σκοτώνω τὴν ὥρα μου.

» Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες εἴχαμε πληροφορηθῆ ἀπὸ κάτι Τσερκέζους ὁδηγούς, ὅτι ἐκεῖ τριγύρω δροῦσε ὁ τρομερὸς ὁπλαρχηγὸς Μπεχλιβάνης. Πολλὲς φορὲς τὰ ἄτακτα αὐτὰ σώματα, ποὺ τοὺς λέγαμε Τσέτες, μᾶς πλευροκοποῦσαν κι' ἄρχιζε πραγματικὴ μάχη, γιατὶ παρ' ὅλο ποὺ ἦσαν ἀντάρτες, ἐν τούτοις ἦσαν τελείως ἐξωπλισμένοι. Ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα κάτι περιμέναμε νὰ συμβῆ ὕστερα ἀπὸ τὶς πληροφορίες τῶν Τσερκέζων. Λόγῳ τῶν ἐπιθέσεων αὐτῶν ἰδίως στὰ τμήματα ἀνεφοδιασμοῦ, ἡ τροφοδοσία μας ἦταν δύσκολη καὶ ἀνεπαρκής. Τὰ κατεψυγμένα κρέατα ἐξ ἄλλου τὰ ἀποφεύγαμε ἐξ αἰτίας τῆς δυσεντερίας ποὺ μᾶς θέριζε. Συνεπῶς ἀραπόσταρο, ξερὴ γαλέτα καὶ δέν ...συμμαζεύεται! Πεῖνα καὶ τῶν γονέων! Δυὸ ἡμέρες εἴμασταν μὲ τσαῖ καὶ λίγη γαλέτα ἀπὸ τὰ κοιλιακά. Ἐγὼ δὲν ὑπέφερα πιὰ τὴν κατάσταση αὐτὴ καὶ μιὰ καὶ δυὸ πάω γυρεύοντας καὶ ὁρίσκω τὸν Μουχτάρη τοῦ χωριοῦ, συνοδευόμενος καὶ ἀπὸ ἕναν Τουρκόφωνο Τσερκέζο. Ἔπειτα ἀπὸ τοὺς γαιρετισμούς, τὸν ρωτῶ ἂν ἔγῃ κόττες, ψωμί, αὐγὰ κ.τ.λ. κι' ἐκεῖνος μὲ τὸ ὕπουλό καὶ μισοκακόμοιρο ὕφος του μοῦ ἀπαντᾶ ὅτι ἔχει. Συγχρόνως μὲ παρακαλεῖ νὰ τὸν τιμήσω τὸ μεσημέρι, γευματίζοντας μαζί του. Γυρίζω στὸν λοχαγό μου καὶ μὲ γαρὰ τοῦ λέω τὰ περὶ Μουχτάρη κι' ἐκεῖνος δέχθηκε νὰ πᾶμε στὸ τσαπέζι, γιατὶ ἤθελε συγχρόνως νὰ τὸν ὁλιδοσκοπήσῃ καὶ γιὰ τὸν Μπεχλιβάνη. Κατὰ τὶς δυὸ λοιπὸν τὸ ἀπομεσήμερο ὁ μακαρίτης Σακελλαρίου, ἐγὼ καὶ ὁ ἄλλος στὴς Καρατζᾶς, συνοδευόμεροι ἀπὸ τὸν Τσερκέζο καὶ ἀπὸ τὸν στρατιώτη ὑπηρέτη, πᾶμε στοῦ Μουχτάρη. Καθόμαστε σταυροπόδι στὸ γαγιάτι, τριγύρω σ' ἕνα σοφρᾶ γεμάτο ἀπὸ πιάτα μ' ἀγνίζον πιλάφι κι' ἄλλα γαναλιστικὰ φαγητά, κι' εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ φᾶμε, ὁπόταν ἀκοῦμε τὸν στρατιώτη μας ποὺ φύλαγε τἄλογά μας, νὰ φωνάζῃ: «Τσέτες, κύρ-λοχαγέ! Μᾶς τὴν ἔσκασε ὁ μουχτάρης!».

» Σηκωνόμαστε καὶ πράγματι βλέπουμε σ' ἀπόσταση 1500 περίπου μέτρων σύννεφα σκόνης ἀπὸ πολυβολητὸ ἀλόγων. Ἀρήνουμε ἄναυδο τὸν Μουχτάρη, βοῆζοντάς τον, καὶ πηδᾶμε στ' ἄλογα. Φθάνουμε στὸν λόχο ὁ ὁποῖος εἰδοποιηθεῖς, ὁρισκόταν σὲ συναγερμό, ἐν ἀναμονῇ τοῦ ἐχθροῦ. Τί νομίζετε ὅμως συνέβαινε: Κάτι ἄτια ποὺ ἔμεναν στὰ μεταγωγικὰ τοῦ πρώτου λόχου, τῶχανε σκάσει κι' ἐρχόντουσαν νὰ βροῦνε κάποιες φοράδες ποὺ χαμε στὰ μεταγωγικὰ τοῦ δικοῦ μας λόχου! Κι' ἔτσι μείναμε καὶ πάλιν κατὰ κακῆ μας τύχη νηστικοὶ καὶ τὸ βράδυ τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἴχαμε πραγματικὴ τὴν φορὰ αὐτὴ ἐπίθεση πολυαρίθμων τσετῶν, μὲ τοὺς ὁποίους μόλις ξεμπερδέψαμε τὰ ξημερώματα τραυματισθέντος καὶ ἐμοῦ.

» Μετὰ λίγον καιρὸ ἐπληροφορούμην καὶ τὸν χαμὸ τοῦ ἀλησμονήτου λοχαγοῦ Σακελλαρίου.

Ὁ κ. Σιμωνίδης Βλαβιανὸς

Καὶ ἕτερος Ἀσκληπιάδης! Ὁ γνωστότατος νευρολόγος-ψυχίατρος τῆς χώρας μας κ. Σ. Βλαβιανός. Ἂς τὸν ἀκούσωμε τί λέει.

— Καὶ βέβαια πείνασα, καὶ ἀγρίως μάλιστα!

Τὸ πελώριο γραφεῖο μὲ τὶς πολύπλοκες ἠλεκτρικὲς συσκευές, καὶ ἡ βιβλιοθήκη καὶ τὸ κ α ν α ρ ί ν ι — ὁ ἀχώριστος σύντροφος τοῦ κ. Βλαβιανοῦ—καὶ τα λουλούδια καὶ τὰ ἔπιπλα καὶ ἡ ἐπιβλητικὴ φωτογραφία τοῦ Ναπολέοντος ποὺ δεσπόζει τοῦ γραφείου, νομίζει κανεὶς πῶς τεντώνουν τ' αὐτιὰ γιὰ ν' ἀκούσουν τὴν περιπέτεια... πείνης τοῦ ἀγαπητοῦ... ἀφεντικοῦ!

— Ἤμουν μαθητής—παιδάκι ἀκόμα—ὅταν σὲ κάποια ἐποχή, κἄπου στὴν Ἑλλάδα, δὲν ὑπῆρχε ψωμί. Καὶ ὄχι μόνο ψωμί... ἀλλὰ τίποτα! Τώρα, γιατὶ καὶ πῶς συνέβαινε αὐτό, μὴ μὲ ρωτᾶτε: δὲν θυμᾶμαι. Πᾶνε 60 ὁλόκληρα χρόνια! Κ.' ἤμουν μόλις 7 ἐτῶν!

Θάταν ἀπίστευτο ποὺ οἱ λεπτομέρειες εἶχαν ἐπιζήσει τοῦ... χρόνου.

» Βρεθήκαμε λοιπὸν χωρὶς τίποτε ἀπολύτως. Καὶ θυμᾶμαι— πόσο ἀνεξίτηλα ποῦναι ἀποτυπωμένη στὴ μνήμη μου αὐτὴ ἡ πεῖνα— τὸν πατέρα μου νὰ κάθεται νὰ ψήνῃ πατάτες στὴν σταχτη γιὰ νὰ μᾶς ἑτοιμάσῃ ἕνα λιτώτατο δεῖπνο. Θυμᾶμαι ἐπίσης ὅτι τὸ αἴσθημα τῆς πείνας ποὺ δοκιμάζα ἦταν ἀκριβῶς...γλυκύπικρο. Ἐνῶ μὲ δάγκωνε κυριολεκτικὰ ἡ πεῖνα, εἶχα μιὰ τρελλὴ καὶ ἀλλοιώτικη χαρὰ γιατὶ δοκιμάζα αὐτὸ τὸ συναίσθημα ποὺ ὅλη μέρα ἀκοῦμε, ἀλλὰ ποὺ πολὺ λίγοι μαθαίνουν τί πραγματικῶς εἶναι.

— Ἀργότερα δὲν ξαναπειν ἀσατε;

— Ἀπόλυτα ὄχι! Δυὸ τρεῖς φορὲς ὅμως στερήθηκα καὶ τῶν ἀπολύτως χρεια-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 34)

Ἀπαντοῦν σήμερα οἱ κ. κ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΑΔΑΣ
καὶ ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ.

, Η επικαιρότης με τον φακό

ΟΙ ΜΑΓΕΙΡΟΙ ΤΟΥ... ΔΥΤΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

Τα κατορθώματα τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ κατέπληξαν τὸν κόσμο, ἀπεδόθησαν δὲ σύν τοῖς ἄλλοις ἄλλοτε στὴν ἀριθμητικὴν ἀεροπορικὴν ὑπεροχήν, ἄλλοτε στὰς μηχανοκινήτους μεραρχίας καὶ ἄλλοτε στὰ διάφορα μυστικὰ ὅπλα ἅτινα ἐχρησιμοποιήθησαν διὰ πρώτην φοράν.

Ὁ ἀνταποκριτὴς ὅμως μιᾶς Ἰταλικῆς ἐφημερίδος, παρακολουθήσας ὡς αὐτόπτης μάρτυς τὴν δρᾶσιν εἰς τὸ Δυτικὸν μέτωπον, ἀποκαλύπτει ὅτι ὑπεράνω ὅλων αὐτῶν, τὸν κύριον ρόλον εἰς τὴν νίκην ἔπαιξε τὸ Γερμανικὸν ὀργανωτικὸν πνεῦμα.

Πράγματι, ἡ διοίκησις τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ εἶχε προβλέψει τὰ πάντα μέχρι τῆς ἐλαχίστης λεπτομερείας, εἶχε μελετήσει τὰ πάντα καὶ εἶχε φροντίσει δι' ὅλα ἐν καιρῷ.

Ἀναφέρει δὲ ὁ Ἰταλὸς ἀνταποκριτὴς μερικὰ καταπληκτικὰ παραδείγματα: Οὕτω, σὲ κάθε καταλαμβανομένη πόλι, σὲ κάθε χωριό, σὲ κάθε δρόμο ἐγκαθίστανται ἀμέσως στρατιῶται ἐντεταλμένοι νὰ ρυθμίσουν τὴν κυκλοφορίαν. Οἱ στρατιῶται αὐτοὶ εἶχαν ὁρισθῆ διὰ κάθε τοποθεσίαν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐπιθέσεως, ἐγνώριζαν τελείως τὴν περιοχήν, δὲν τοὺς ἔλειπαν δὲ οὔτε τὰ ἄσπρα γάντια τῶν ρυθμιστῶν τῆς τροχιᾶς!

Ἔτσι, ἐξηγεῖται πῶς τὴν ὥραν τῆς μάχης ὅλος ὁ κολοσσιαῖος στρατιωτικὸς ὀργανισμὸς τῆς Γερμανίας ἐλειτούργησε σὰν μιὰ τελειοτάτη μηχανή.

Ἡ ἴδια ἀκρίβεια, ἡ ἴδια μεθοδικότης, τὸ ἴδιο σύστημα ποὺ παρετηρήθη παντοῦ, στὰ τάνκς, στὴν ἀεροπορία, στὶς μεταφορές, καὶ στὶς ἀπειράριθμες ἄλλες στρατιωτικὲς ὑπηρεσίες, ὑφίσταται φυσικὰ καὶ... στὰ μαγειρεῖα τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ.

Ἄλλοτε, ἐν καιρῷ πολέμου, ἡ τροφὴ τοῦ στρατοῦ ἐμαγειρεύετο στὰ πρόχειρα πυρὰ τοῦ στρατοπέδου, ἐνῷ τώρα, διὰ τῆς καθιερώσεως κινητῶν στρατιωτικῶν μαγειρείων, νεωτάτου συστήματος, προσεφέρθη στὸν στρατὸ μεγάλη ἀνεξαρτησία κινήσεων, διότι τὰ μαγειρεῖα ἑτοιμάζουν τὸ συσσίτιον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πορείας καὶ τὸ διανέμουν τάχιστα πανταχοῦ.

Ὁ σύγχρονος ἐπισιτισμὸς τοῦ στρατοῦ δὲν ἀρκεῖται νὰ προσφέρῃ γιὰ τροφὴ ὁτιδήποτε ἀλλὰ ἀκριβῶς ἑτοιμάζει ὅ,τι εἶναι ἐπιστημονικῶς ἐνδεδειγμένο γιὰ τὴν καλὴ διατήρηση τῆς ὑγείας καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ στρατεύματος.

Εἰς ὅλους τοὺς στρατιωτικοὺς μαγείρους διδάσκεται ἡ ἐπιστήμη τῆς «Μαγειρικῆς Χημείας», ἡ ὁποία ἐξετάζει τὸν σκοπιμώτερο τρόπο παρασκευῆς τῶν φαγητῶν, οὕτως ὥστε τὰ φαγητὰ ὄχι μόνον νὰ πληροῦν τὸν σκοπὸ τῆς συντηρήσεως, ἀλλὰ καὶ νὰ τρώγονται εὐχαρίστως ἀπὸ ὅλους. Οἱ στρατιωτικοὶ μάγειροι, πρὶν ἀναλάβουν ὑπηρεσίαν, ὑφίστανται αὐστηρὴ δοκιμασία, καὶ οἱ κυριώτερες θέσεις καταλαμβάνονται διὰ διαγωνισμοῦ. Ὅλη δὲ ἡ πολύπλοκος καὶ κυριολεκτικῶς ἐπιστημονικὴ αὐτὴ ὑπηρεσία εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην διεύθυνσιν τοῦ δόκτορος Ζήγκερμάγιερ, ὁ ὁποῖος φέρει τὸν βαθμὸν τοῦ Κυβερνητικοῦ Συμβούλου.

Ὁ κυβερνητικὸς σύμβουλος δόκτωρ Ζηγκερμάγιερ ἔχει τὴν γενικὴν διεύθυνσιν τῶν στρατιωτικῶν μαγειρείων.

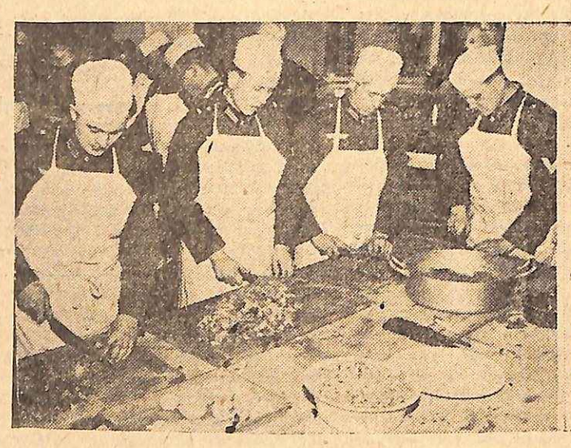

Μάγειρος τοῦ Δυτικοῦ Μετώπου ἐπὶ τὸ ἔργον.

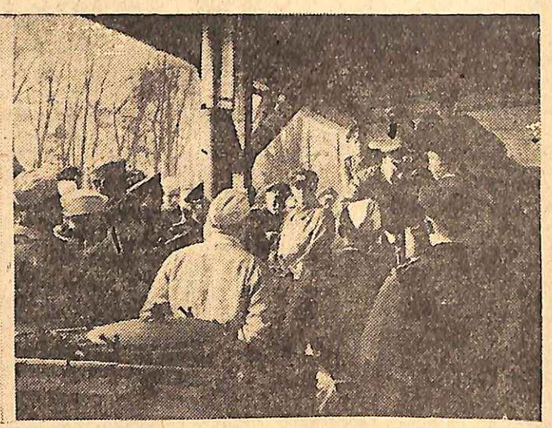

Ἡ συστηματικὴ διδασκαλία δὲν παύει οὔτε ἐν καιρῷ πολέμου.

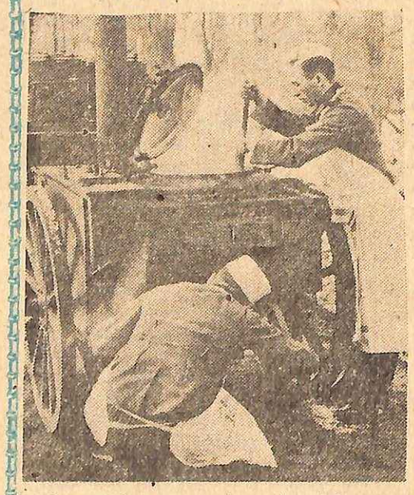

Τὸ κινητὸν μαγειρεῖον εἰς ἐνέργειαν, ἐνῷ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν τὰ πυροβόλα βάλλουν.

Οἱ ὑπερφυσικοί... μπεμπέδες!

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ - ΘΑΥΜΑΤΑ

Καμπάνια τοῦ κ. Χρ. Πύρπασου

Ζάντε Δάρα

Ἐδημοσιεύσαμε πρὸ καιροῦ μιὰ ἐνδιαφέρουσα καμπάνια γιὰ τοὺς διαφόρους Ἕλληνας καλλιτέχνας νουμερίστες, ζιγκλέρ, ταχυδακτυλουργοὺς κ.λ.π. Πρὶν ἐξαντλήσωμε ὅμως τὴν διαδρομή μας σ' ὁλόκληρο τὸ Ἑλληνικὸ καλλιτεχνικὸ στερέωμα, πρέπει νὰ ἀναφέρωμε καὶ μερικοὺς ἄλλους καλλιτέχνας, μικρούς μὲν τὸ δέμας, ἀλλά... μαχητάς!

Ὑπάρχουν, λοιπόν, μερικοὶ μικροσκοπικοί, λιλιπούτειοι καλλιτέχνες ποὺ ἔχουν δυνατὸ ταλέντο στὸν χορό, στὸ τραγοῦδι, στ' ἀκροβατικὰ νούμερα, στὴ μουσική, στὸ θέατρο τῆς πρόζας κλπ. Εἶναι τὰ παιδιά-θαύματα. Τὰ παιδιά-φαινόμενα. Μερικὰ παιδιά, δηλαδή, ἀπὸ 5—14 ἐτῶν, ποὺ ἐργάζονται στὸ θέατρο, στὰ βαριετέ, ἢ στὰ καμπαρέ, καὶ ποὺ τὸ ταλέντο τους εἶναι πράγματι ἐξαιρετικό.

Γιὰ τὰ παιδιά-θαύματα θὰ σᾶς μιλήσω σήμερα, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν Νινὴ Ζάγα, τὴν μικρούλα θέτιδα καλλιτέχνιδα, κόρη τοῦ Θεσσαλονικέως μουσικοσυνθέτου κ. Κ. Ζαχαροπούλου, ποὺ ὑπῆρξε ὡς γνωστὸν πρωταγωνίστρια τοῦ Ἀττίκ. Τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ κοριτσάκι τραγουδᾶ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν γλῶσσα της Ἰταλικά, Ἱσπανικά, Γαλλικὰ κι' Ἐγγλέζικα τραγουδάκια, διευθύνει μὲ σύνεση καὶ μὲ σταθερότητα ὀργήστρα, χορεύει Ρούσσικους χορούς, κλακέττες, ἄλλους μοντέρνους χορούς, ἀπαγγέλλει μὲ ὡραία ντιξιόν, ἐκτελεῖ ἐπιθεωρησιακὰ νούμερα καὶ γενικὰ καταπλήσσει μὲ τὸ πολύμορφο ταλέντο της. Γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ παραπάνω προσόντα, παίζει πιάνο καθὼς καὶ κιθάρα ἀρκετὰ καλά.

★ Ἄλλη ἐξαιρετικὴ θέτις καλλιτέχνις εἶναι καὶ ἡ Ζάντε Δάρα. Ἔχει μιὰ δροσερὴ φωνούλα, γλυκειά, κι' ὅταν τραγουδᾷ, μὲ τὴ χάρη καὶ τὴν τσαπκινιά της μεταδίδει στὸ κοινὸν της τὸ μπρίο της καὶ τὸ κέφι της. Εἶναι μιὰ ἐλπίδα τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου. Ἡ κριτικὴ παντοῦ τὴν ἔχει ὑποδεχθῆ μὲ συμπάθεια. Τόσο στὶς ἄλλες ἐμφανίσεις της, ὅσο καὶ στὸ ρεσιτάλ ποὺ ἔδωσε στὸ θέατρο Κοτοπούλη «Ρέξ» ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ κ. Κ. Κοτζιᾶ. Τὴν αὐτὴ ἐπιτυχία ἐσημείωσαν καὶ ὅλες οἱ συναυλίες της ποὺ ἔδωσε φέτος τὸν χειμῶνα στὸ «Ρέξ», στὸ «Ἰντεάλ» καὶ στὸ θέατρο Σαγαρτζῆ. Τὸ μέλλον της εἶναι νὰ γίνῃ μεγάλη σουμπρέττα. Γι' αὐτὸ κι' ὁ πατέρας της, ὁ Ζακυνθινὸς τραγουδιστὴς κ. Σπῦρος Δάρας, τὴν μορφώνει μὲ πολλὴ προσοχὴ γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸ δυνατό της ταλέντο.

★ Τὸ δραματικὸ μας θέατρο ἀσφαλῶς ἔχει νὰ περιμένῃ δυὸ δυνατὰ παιδικὰ ταλέντα ποὺ θὰ ἐξελιχθοῦν ἀργότερα, ὅταν φυσικὰ μεγαλώσουν, σὲ δυὸ πρώτης τάξεως («ἐνζενύ»: Ἡ πρώτη εἶναι ἡ κι' ἄλλοτε δίνοντας συναυλίες. Ὁ Γιῶργος κι' ἡ Ντολίτσα. Ὁ μικρὸς μιμεῖται περίφημα τὸν Πέτρο Κυριακὸ καὶ τὸν Ὀρέστη Μακρῆ.

★ Ἄλλο ἐπιθεωρησιακὸ ντουέττο λιλιπουτείων καλλιτεχνῶν εἶναι καὶ τὰ «Παουράκια». Αἱ ἀδελφαὶ Παούρη. Κοροῦλες τῆς γνωστῆς θεατρικῆς μοδίστας, ἔχουν ἐργασθῆ μὲ ἐπιτυχία στὴν «Ὄασι» καὶ σ' ἄλλα ἀθηναϊκὰ ἢ ἐπαρχιακὰ βαριετέ· τώρα μὲ παρτεναίρ τὸν κ. Τάσσο Κυπαρίσση ἑτοιμάζονται γιὰ τὴν Θεσσαλονίκη.

«Κορίτσι-λάστιχο» ὀνομάζουν στὶς διάφορες κριτικὲς τὴν 13ἐτίδα ἀκροβάτιδα καὶ χορεύτρια Ἕλλη Γκί-

Αἱ ἀδελφαὶ Παούρη.

«Μπούλη», κόρη τῆς κ. Ἀντιγόνης Μεταξᾶ καὶ πρωταγωνίστρια τοῦ «Θεάτρου τοῦ Παιδιοῦ» ποὺ διευθύνει ἡ μητέρα της. Ἡ ἄλλη εἶναι ἡ Βέττα Π. Σακελλαροπούλου, κόρη τοῦ προϊσταμένου τῶν τυπογραφείων τῶν «Ἀθηναϊκῶν Νέων» κ. Πάνου Σακελλαροπούλου. Ταλέντο πραγματικό. Ἡ Βεττούλα, ἐκτὸς ἀπὸ πρωταγωνίστρια τοῦ «Θεάτρου τοῦ Παιδιοῦ» τῆς κ. Μεταξᾶ, ἐργάσθηκε ἐπίσης καὶ ὡς πρωταγωνίστρια τοῦ Ἀττίκ μὲ μεγάλη ἐπιτυχία. Ἔχει δώσει καὶ σειραν ρεσιτάλ μὲ τὴν ντιζέζ κ. Ἀγγέλα Λυκιαρδοπούλου, τὸν συνθέτη κ. Γ. Μακρῆ καὶ τὸν ὑποφαινόμενο. Χορεύει καὶ τραγουδᾶ ὡραιότατα. Ἡ ντιξιόν της εἶναι ἄριστη. Τόσο ἡ Βέττα ὅσο καὶ ἡ Μπούλη ἐμφανίζονται τακτικὰ στὴν «Ὥρα τοῦ Παιδιοῦ» τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν.

★ Τὰ «Φλυσκουνάκια» εἶναι δυὸ ἀδέλφια ποὺ ἔχουν γυρίσει ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἐργαζόμενα ἄλλοτε μὲ βαριετὲ Παούρη.

ἐκτελεῖ τὸ δύσκολο νούμερο τοῦ καουτσούκ καὶ παντοῦ θαυμάζεται.

★ Ἄλλη μικροσκοπικὴ καλλιτέχνις ποὺ ἐκτελεῖ κι' αὐτὴ τὸ νούμερο τοῦ καουτσούκ εἶναι καὶ ἡ θέτις Ἀντζέλα Ἀποστολοπούλου ποὺ ἔχει δυνατὸ ταλέντο ἀκροβάτιδος καὶ χορευτρίας.

Ἄλλα χορευτικὰ ταλέντα εἶναι ἡ δίς Καραλῆ, μαθήτρια τοῦ κ. Μοριάνοῦ, ποὺ χορεύει τώρα στὸ κέντρον τοῦ Ἄλσους Παγκρατίου μαζὶ μὲ τὸν κ. Τζωρτζ, καθὼς καὶ ἡ μαθήτρια τοῦ κ. Χαλκιοπούλου Βάγια, ἡ ὁποία ἐμφανίζεται στὸ ἴδιο κέντρο μὲ ἴση ἐπιτυχία. Αὐτὰ εἶναι τὰ παιδιά-θαύματα ποὺ εἶναι γνήσια. Ὑπάρχουν ἀσφαλῶς κι' ἄλλα παιδιὰ μ' ἐξαιρετικὸ ταλέντο ποὺ μπορεῖ νὰ τ' ἀνακαλύψῃ κανεὶς στὶς διάφορες σχολὲς τοῦ Ὠδείου μας. Μ' αὐτὰ ποὺ ἀνέφερα παραπάνω εἶναι γνωστὰ γιατὶ ἐμφανίζονται ἐπαγγελματικὰ στὸ κοινό.

ΧΡ. ΠΥΡΠΑΣΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΖΩΗ ΚΑΡΒΟΥΝΩΨΙΝΑ

Ο ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΚΑΙ Η ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΗΣ ΖΑΟΥΤΣΑΣ.— Η ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΙΣ ΕΝΟΣ ΣΚΛΑΒΟΥ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ «ΚΟΥΒΟΥΚΟΥΛΑΡΙΟΣ».— Η ΔΥΣΚΟΛΙΑ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΓΑΜΟΥ. — Η ΕΠΙΟΡΚΙΑ ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ.

Ο ΛΕΩΝ ΣΤ' εἶχε δυὸ ἀδυαμίες: τὴν ποίηση καὶ τὶς γυναῖκες. Ὅπως τόσοι ὡραιοπαθεῖς καὶ καλλιτέχναι, τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ζήσῃ χωρὶς ἔρωτα. Μὰ τὸ μυστικοπαθὲς Βυζάντιο δὲν ἀνεχόταν εὔκολα τέτοιες ἀδυναμίες, καὶ δὲν ξεχνοῦσε οὔτε στιγμὴ ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Λέων μὲ τὰ διατάγματα, τοὺς νόμους καὶ τὶς διατριβές του παρουσιαζόταν ὡς ὑπέρμαχος τῆς ἠθικῆς.

Ὁ γρήγορος θάνατος τῆς Ζαούτσας ὅπως εἴπαμε καὶ ἄλλοτε, εἶχε δώσει τέλος στὴν ἀγανάκτηση ποὺ ὁ γάμος ἐκεῖνος τοῦ βασιλέως εἶχε προκαλέσει.

Μὰ ἐνῷ πρὸς χάριν τῆς Ζωῆς εἶχε προδοῦ σὲ τόσες καὶ τόσες τρέλλες, εὐθὺς μόλις ἐκείνη πέθανε ὁ Λέων ἄρχισε νὰ σκέπτεται νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ καὶ λίγους μῆνες ἀργότερα, μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι ἤθελε ν' ἀποκτήσῃ διάδοχο, παντρευόταν τὴν πανέμορφη Εὐδοκία.

Πρίν ὅμως περάσουν δυὸ χρόνια ὁ αἰσθηματικὸς αὐτοκράτωρ βρισκόταν καὶ πάλι χῆρος καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς αὐλῆς ποὺ ἐγνώριζαν πόση ἐπίδραση ἔξασκοῦσε ἐπάνω του ἡ γυναῖκα μὲ τὴν ὁποία βρισκόταν κάθε φορὰ συνδεδεμένος, προσπαθοῦσαν νὰ ἐγκαταστήσουν στὰ βασίλεια κάποια προστατευομένη τους, γιὰ νὰ μποροῦν ἔτσι νὰ ἐκμεταλλεύωνται τὴν βασιλικὴ εὔνοια.

Νικητὴς στὸν ταπεινὸν αὐτὸν ἀγῶνα ἀναδείχθηκε κάποιος Σαμωνᾶς Σαρακηνὸς ποὺ χε συλληφθῆ αἰχμάλωτος στὴν ἐφηβική του ἡλικία καὶ εἶχε μεγαλώσει στὴν αὐλή. Ὁ παληὸς αὐτὸς δοῦλος εἶχε κατορθώσει μὲ τὶς ραδιουργίες καὶ τὶς κολακεῖες του νὰ φθάσῃ στὸ ἀξίωμα τοῦ κουβουκουλάριου καὶ χάρις στὴν δική του ὑποστήριξη, ἡ Ζωὴ ἡ Καρβουνωψίνα, καταγομένη ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια ποὺ εἶχε ἄλλοτε ἀναδείξει λογίους καὶ κληρικοὺς ἀξίας, μπῆκε θριαμβευτικὰ στὴν Αὐλή.

Μὰ ἡ ἐκκλησία—καὶ μάλιστα οἱ πρόσφατοι νόμοι ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Λέων εἶχε καθιερώσει—ἀπηγόρευαν τὸν τέταρτο γάμο καὶ ὁ ἴδιος ὁ αὐτοκράτωρ μολονότι εὕρισκε θελκτικὴ τὴν Ζωή, δὲν τολμοῦσε πρὸς χάριν της νὰ ποδοπατήσῃ τοὺς νόμους.

Τί σημαίνει ὅμως ἂν δὲν ἐπετρέπετο ὁ γάμος; Στὰ κυνήγια, δίπλα στὸν βασιλέα κάλπαζε σὲ ἄλογο μὲ ὀλόγουση σέλλα ἡ Ζωή. Στὶς ἐφορτὲς τοῦ Ἱπποδρόμου ἡ βασιλικὴ εὐνουμένη παρουσιαζόταν καταστόλιστη σὰν εἴδωλο. Καὶ στὴν Αὐλὴ μέσα κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ ἐπιτύχῃ κάτι ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα, ἂν δὲν ἔκλινε προηγουμένως τὸ γόνυ μπρὸς ἡ Καρβουνωψίνα.

Ὅσο ὁ καιρὸς περνοῦσε, τόσο περισσότερο ὁ Λέων ἀφωσιωνόταν στὴν καινούργια ἐρωμένη του ποὺ ἂν δὲν εἶχε καμμιὰ ἄλλη ἀρετή, δὲν ἐκμεταλλευόταν τουλάχιστον τὴν βασιλικὴ ἀδυναμία ὅσο ἡ Ἀρμένισσα προκάτοχός της, ἡ Ζαούτσα. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκαμε τὸν καταχθόνιον Σαμωνᾶ, ποὺ περίμενε νὰ ἐπιτύχῃ χάρις σ' ἐκείνην τιμὲς καὶ πλούτη, νὰ στραφῇ ἐναντίον της. Τὴν κατηγόρησε πὼς εἶχε ἐραστὴ καὶ ὠδήγησε τὸν βασιλέα σὲ μιὰ κρύπτη τὴν ὥρα ποὺ κάποιο μυστηριῶδες πρόσωπο ἔμπαινε μὲ μύριες προφυλάξεις στὸν κοιτῶνα τῆς εὐνοουμένης. Ὁ Λέων μανιώδης ὥρμησε στὸ δωμάτιο τῆς ἄπιστης φίλης του καὶ ἐκεῖ διεπίστωσε ὅτι ὁ «ἐραστὴς» τῆς Ζωῆς ἦταν κάποιος ἀνακτορικὸς εὐνοῦχος ὁ ὁποῖος μυστικὰ τὴν κρατοῦσε σ' ἐπικοινωνία μὲ τὴν οἰκογένειά της ποὺ φανερὰ τὴν εἶχε δῆθεν ἀποκηρύξει!

Ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ἡ ἀφοσίωσις τοῦ βασιλέως στὴν Ζωὴ αὔξησε ἀκόμη, καὶ λίγους μῆνες ἀργότερα, στὰ τέλη τοῦ 905, ἡ φίλη του τοῦ παρέσχε τὴν μεγαλείτερη χαρὰ τῆς ζωῆς του, χαρίζοντάς του ἕνα γυιό.

Χρόνια καὶ χρόνια ὁ Λέων λαχταροῦσε τὴν ἀπόκτηση διαδόχου καὶ τώρα δὲν ἤξερε πῶς νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν χαρά του. Μπρὸς στὴν μεγάλη αὐτὴ εὐτυχία οἱ τελευταῖοι δισταγμοί του ἔσβυναν. Ἀψηφῶντας ὅλους τοὺς νόμους ὅλους τοὺς θεσμούς, ὅλες τὶς διαφτάξεις, ἀπεφάσισε εὐθὺς νὰ προσφέρῃ στὴν γυναῖκα ποὺ τοῦ ἔδιδε τὴν ἀνέλπιστη αὐτὴ χαρά, τὸ μεγαλείτερο δῶρο ποὺ μποροῦσε νὰ κάμῃ: τὸν θρόνο μαζὶ μὲ τὴ νομιμοποίηση τῆς σχέσεώς τους.

Μὰ ἡ νομιμοποίησις αὐτὴ ἦταν ἔργο τῆς ἐκκλησίας, ποὺ ἔβλεπε μὲ ἀγανάκτηση τὶς αἰσθηματικὲς παρεκτροπὲς τοῦ βασιλέως, καὶ ἀπαγόρευε αὐστηρῶς, ὅπως εἴπαμε, τὸν τέταρτο γάμο. Κι' ὁ τότε πατριάρχης, ὁ Νικόλαος, δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἱκανοὺς νὰ κάμουν ὁποιαδήποτε ὑποχώρηση. Ἀρνήθηκε μάλιστα νὰ βαπτίσῃ καὶ τὸ νήπιον—ἀφοῦ ἦταν νόθο— ἂν ὁ βασιλεὺς δὲν ὡρκίζοταν ὅτι θὰ ἔπαυε τὸ σκάνδαλο τῆς ἀνόμου συμβιώσεως ἀπομακρύνοντας εὐθὺς τὴν Ζωή.

Ἡ στάσις αὐτὴ τοῦ πατριάρχου ἔφερε τὸν Λέοντα σὲ ἀμηχανία. Μὰ ὁ Νικόλαος ποὺ ἔβλεπε ὅτι ἦταν συμφέρον τοῦ κράτους ν' ἀναγνωρισθῇ τὸ ὀρφὸς, τοῦ ὑπέδειξε ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ τὸ υἱοθετήσῃ καὶ νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ ὡς ἀνάδοχος. Ἔτσι ὁ θρόνος θ' ἀποκτοῦσε διάδοχο. Μὰ γιὰ νὰ ἐπιτρέψῃ στὸν Λέοντα τὸ τέχναμα αὐτὸ τῆς υἱοθεσίας τοῦ ἴδιου τοῦ παιδιοῦ του, ὁ πατριάρχης ἐπέμενε ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ ἔπρεπε εὐθὺς νὰ διακόψῃ τὶς σχέσεις του μὲ τὴν Ζωή.

Μπρὸς στὸ δίλημμα αὐτὸ ὁ Λέων φάνηκε ὅτι ὑποχωροῦσε. Ὡρκίσθηκε πάνω στὶς ἅγιες εἰκόνες ὅτι θὰ ἔπαυε νὰ συζῇ μὲ τὴν Καρβουνωψίνα, καὶ λίγες μέρες ἀργότερα γινόταν ἡ πανηγυρικὴ βάπτισις καὶ υἱοθεσία τοῦ νόθου γυιοῦ τοῦ Λέοντος, τοῦ μέλλοντος Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου. Ὁ βασιλεὺς ὁ ἴδιος —ὁ πατέρας του— ἦταν ἀνάδοχος, καὶ ὁλόκληρη ἡ Σύνοδος, ἡ Σύγκλητος καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν στρατευμάτων παρέστησαν στὴν τελετὴ ποὺ ἔγινε ἐπίτηδες μὲ κάθε δυνατὴ ἐπιμνημόσυνη τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ νηπίου ὡς διαδόχου.

Τρεῖς μέρες ἀργότερα, ἕνα αὐτοκρατορικὸ φορεῖο μὲ τὰ πορφυρᾶ παραπετάσματα καὶ τοὺς βασιλικοὺς ἀετοὺς, περιστοιχιζόμενο ἀπὸ τιμητικὴ ἀκολουθία Βαρέγγων σταματοῦσε μπροστὰ στὴν μεγάλη Πύλη τῶν ἀνακτόρων.

Μιὰ γυναῖκα ὄμορφη, καταστόλιστη, βεύουσα στὸ παρεκκλήσιο. Οἱ ψάλτες ἦταν στὰς θέσεις τους, ἀλλὰ τὸ Ἱερὸ Βῆμα ἦταν κενό. Κανένας ἱερεὺς δὲν τόλμησε νὰ ὑπακούσῃ στὸν Λέοντα.

Θὰ ματαιωνόταν λοιπὸν ὁ γάμος;

Ὁ Ἰσαπόστολος διάβασε μόνος του τὸ τυπικὸν τῆς ἱεροτελεστίας, καὶ ἀκούμπησε ὁ ἴδιος τοὺς νυφικοὺς στεφάνους στὸ μέτωπο τῆς Ζωῆς καὶ τὸ δικό του.

Ἦταν ὅμως ἔγκυρη μιὰ τέτοια ἱεροτελεστία; Ἡ σκέψις αὐτὴ βασάνιζε τὸν ἐρωτευμένο Βασιλέα. Καὶ τότε κατέφυγε στὴν ἀνίκητη δύναμη τοῦ χρήματος: Μὲ ἀρκετὲς λίτρες χρυσάφι καὶ μὲ τὴν δωρεὰ μερικῶν κτημάτων, ἕνας παπᾶς τῶν ἀνακτόρων, ὁ Θωμᾶς, δέχθηκε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ μυστήριον.

Ὁ πατριάρχης βλέποντας ὅτι εἶχε ἐμπαιχθῆ, ἐμαίνετο. Καθίρεσε τὸν Θωμᾶ καὶ ἤλεγξε μὲ θάρρος τὸν ἴδιο τὸν Βασιλέα.

—Ὡρκίσθηκες ὅτι θ' ἀπεμάκρυνες διὰ παντὸς τὴν Καρβουνωψίνα, τοῦ εἶπε.

— Οὔτε μιὰ καὶ μόνη μέρα δὲν μπορῶ νὰ ζήσω μακρυὰ της, ἀπάντησε ὁ ἐρωτευμένος αὐτοκράτωρ.

Ἔξω φρενῶν τότε γιὰ τὴν καταπάτησι ὄχι μόνον τῶν ἱερῶν νόμων ἀλλὰ καὶ τοῦ ὅρκου ποὺ ὁ Λέων εἶχε δώσει, ὁ πατριάρχης ἐξακόντισε κατὰ τοῦ ἐπιόρκου τὸ ἀνάθεμα. Ὁ Λέων ἀπήντησε ἐξορίζοντας τὸν ἱεράρχη.

Ἐκεῖνος μὲ τὴν σειρά του ἀφώρισε τὸν βασιλέα, καὶ ἡ μονομαχία αὐτὴ ἐκράτησε ἕξη ὁλόκληρα χρόνια μὲ τὸ πείσμα ποὺ ἐχαρακτήριζε τοὺς Βυζαντινούς. Τέλος ὁ Λέων ἀπέθανε, νέος ἀκόμη, καὶ τὴν ἴδια νύκτα, ὁ ἀδελφός του ὁ Ἀλέξανδρος, ποὺ ἀνέλαβε τὴν ἀρχή, διέταξε νὰ συλλάβουν τὴν Ζωὴ καὶ νὰ τὴν φυλακίσουν σ' ἕνα μοναστήρι. Δὲν τῆς ἐπέτρεψαν κἂν ν' ἀποχαιρετίσῃ τὸν νεκρὸ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τόσο τὴν εἶχε ἀγαπήσει.

Μὲ τὴν σκληρὰ ζωὴ τοῦ μοναστηριοῦ ἡ καλλονὴ τῆς Ζωῆς ποὺχε δεσμεύσει τὸν Λέοντα, ἄρχισε νὰ μαραίνεται ραγδαία. Ὅταν ξαφνικὰ μιὰ εἴδησις ἔρθασε ὡς ἐκεῖ: ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ ἀνδράδελφός της ποὺ τὴν εἶχε ἐξορίσει, ἀπέθανε!

Συεννοήθηκε τότε μὲ λίγους πιστούς της—παλαιά της δημιουργήματα— καὶ μὲ τὴν πρόφαση ὅτι θὰ ἐπισκεπτόταν τὸ παιδί της, τὸν Κωνσταντῖνο τὸν Πορφυρογέννητο, βγῆκε ἀπὸ τὴν μονὴ καὶ διευθύνθηκε στ' ἀνάκτορα. Στὴν γενικὴ ἀναρχία ποὺ ἐπικρατοῦσε, πῆρε στὰ χέρια της τὴν σφραγίδα τοῦ κράτους, ἔδιωξε σὲ λίγο τοὺς ἐπιτρόπους ποὺχαν διορισθῆ, καὶ αὐτὴ ποὺχε ἀντικρύσει τόσες καταδιώξεις, ἀνέλαβε γιὰ λογαριασμό της τὴν ἀνωτάτη ἐξουσία.

Κ. ΣΦΑΕΛΛΑΟΥ

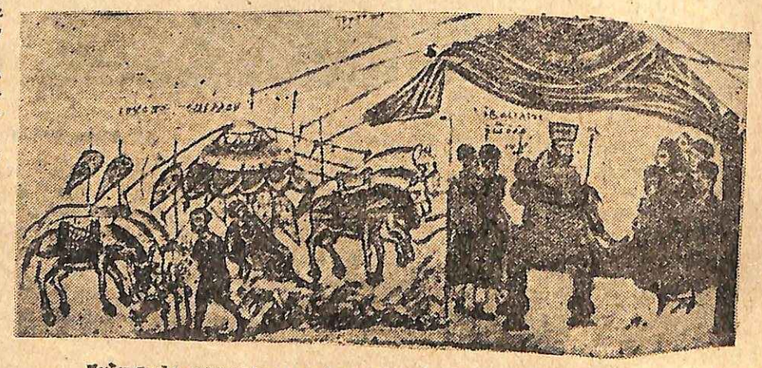

Βυζαντινὸς αὐτοκράτωρ στὴν σκηνὴ του κατὰ τὴν διάρκειαν ἐκστρατείας.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

★ Ἡ ὀργὴ ἀποδεικνύει ἀδυναμία. Μποροῦμε νὰ πεισθοῦμε γι' αὐτό, ὅταν ἀναλογισθοῦμε ὅτι τὰ ὄντα τὰ πιὸ θυμώδη εἶναι ἀκριβῶς τὰ παιδιά, οἱ γυναῖκες, οἱ ἄρρωστοι καὶ οἱ ἀδύνατοι.

ΒΑΚΩΝ

„Ενα σύντομο δ'ήγημα

Μιὰ ἀπρόοπτη ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ

Ἡ Μαριάννα ἦταν γεμάτη χαρά: τὸ βράδυ θὰ πήγαινε μὲ τὸν Πέτρο στὴ συναυλία, ὅταν ἔξαφνα χτύπησε τὸ τηλέφωνο.

— Ἐσὺ εἶσαι, Μαριάννα;

— Ναί. Ἐσὺ εἶσαι, Πέτρο;

— Θὰ σοῦ ἀναγγείλω, ἀπήντησε μὲ φωνὴ λυπημένη ὁ Πέτρος, μιὰ δυσάρεστη εἴδηση. Εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ φύγω ἀπόψε γιὰ τὴν Φλωρεντία. Δὲν μοῦ μένει καιρὸς νὰ σ' ἀποχαιρετήσω. Τὸ τραῖνο φεύγει στὶς 8 ½

— Ἄχ! Πέτρο, πόσο λυπᾶμαι! εἶπε ἀπογοητευμένη ἡ Μαριάννα. Πρέπει, ὅμως, νὰ σὲ δῶ πρὶν φύγῃς. Ἔλα μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Ἀδύνατον! Δὲν προφθαίνω.

— Τότε θὰ ἔρθω ἐγὼ στὸν σταθμό, εἶπε ἡ Μαριάννα.

— Θὰ χαρῶ πολύ. Μὴν ἀργήσῃς ὅμως γιατὶ ξέρεις ὅτι τὸ τραῖνο δὲν περιμένει.

— Πάει κι' ἡ συναυλία! εἶπε ἡ Μαριάννα.

— Ποιὰ συναυλία;

— Δὲν θυμᾶσαι, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πᾶμε στὴν Συμφωνικὴ ἀπόψε; Ἔχεις τὰ εἰσιτήρια ἀπάνω σου. Ξέχασες;

— Ἄχ! ναί, ἔχεις δίκηο, τὸ εἶχα ξεχάσει. Τί κρίμα!

— Τί κρίμα ἔκαμε κι' ἐκείνη.

Γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ ὁ Πέτρος προσέθεσε:

— Ντύσου, πρὶν ἔλθῃς στὸ σταθμό. Ἡ συναυλία ἀρχίζει στὶς 9. Προφθαίνεις νὰ πᾶς ἐγκαίρως.

— Καλά, Πέτρο, ἀλλά....

— Ἀλλά;... τί;

— Ἂν ἐρχόσουν μαζί μου, θὰ εὐχαριστιόμουν πολὺ περισσότερο.

Ὁ Πέτρος ἀνεστέναξε:

— Δυστυχῶς, τὸ τραῖνο φεύγει στὶς 8 ½. Νὰ ἔρθῃς ὅμως ἐγκαίρως. Θὰ σὲ περιμένω στὸν σταθμό.

❁

Ὅταν ἡ Μαριάννα κρέμασε τὸ ἀκουστικὸ ἦταν 7 ½. Ποτὲ δὲν ντύθηκε γρηγορώτερα. Ποτὲ δὲν ἔβαλε τόσο βιαστικὰ μέσα στὸ βραδυνό της τσαντάκι τὰ χίλια μικροπράγματα τὰ ὁποῖα οἱ γυναῖκες θεωροῦν ὡς ἀπαραίτητα. Ποτὲ της δὲν ἔριξε μιὰ τόσο βιαστικὴ ματιὰ στὸν καθρέπτη της. Λίγο πρὶν ἀπὸ τὶς 8 ½ ἦταν στὸ σταθμό. Ποτὲ της δὲν ἦταν ὡραιότερη. Ἡ βιασύνη τῆς εἶχε κοκκινίσει τὰ μάγουλα καὶ εἶχε δώσει μιὰ ἐξαιρετικὴ λάμψη στὰ μάτια της.

Μόλις ἀντίκρυσε τὸν Πέτρο, τὸν ρώτησε:

— Ποῦ εἶναι τὸ τραῖνο σου, Πέτρο;

— Ποιὸ τραῖνο;

— Μὰ πῶς; Δὲν πρόκειται νὰ φύγῃς;

— Ποιὸς σοῦ εἶπε πὼς φεύγω;

— Ἐσὺ ὁ ἴδιος πρὸ ὀλίγου, στὸ τηλέφωνο. Δὲν τρελλάθηκα ἀκόμα.

Ἐκεῖνος τὴν τράβηξε τότε ἀπαλὰ καὶ τὴν συνώδευσε ἔξω ἀπὸ τὸν σταθμό:

— Θὰ μοῦ θυμώσῃς πολὺ ἂν δὲν φύγω;

— Καθόλου, ἀτεναντίας. Ἀλλὰ ἐξήγησέ μου γιατὶ μοῦ τηλεφώνησες ὅτι φεύγεις;

Ἔσκυψε πάνω της καὶ τῆς ψιθύρισε στ' αὐτί:

— Ἀπόψε, Μαριάννα, ξέρεις, ἐπιθυμοῦσα πάρα πολὺ κάτι....

— Τί; ρώτησε ἐκείνη μὲ περιέργεια.

— Νὰ φθάσωμε μαζὶ στὴν συναυλία, τοὐλάχιστον γιὰ μιὰ φορά, χωρὶς καθυστέρησι.... Ἡ συναυλία ἀρχίζει στὶς 9. Μόλις προφθαίνουμε....

ΤΖΟΝ ΡΟΣΛΕΡ

ΝΟΣΤΙΜΑ ΚΑΙ ΑΝΟΣΤΑ

ΑΚΑΤΑΝΟΗΤΟΝ

Δυὸ παληοὶ φίλοι συναντῶνται ὕστερ' ἀπὸ πολλὰ χρόνια ποὺ εἶχαν νὰ ἰδωθοῦν καὶ γλεντοῦν σὲ διάφορα καμπαρὲ ὡς τὰ ξημερώματα.

— Τί θὰ εἰπῇ ἡ γυναῖκα σου, ρωτάει ὁ ἕνας, ὅταν σὲ ἰδῇ νὰ γυρίζῃς τόσο ἀργά;

— Ἡ γυναῖκα μου; Μὰ δὲν εἶμαι παντρεμένος.

— Δὲν εἶσαι παντρεμένος; Τότε γιὰ ποιὸ λόγο γυρίζεις τόσο ἀργὰ στὸ σπίτι σου;

«ΕΓΩ»... ΕΙΝΑΙ

Ὁ ἐπιθεωρητὴς μπαίνει στὴν τάξη τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἐξετάζεται ὁ Τάκης στὴν γραμματικὴ καὶ τὸν ἀκούει νὰ λέῃ:

— Ἐγὼ εἶναι....

— Δὲν λένε «ἐγὼ εἶναι». Ἐγὼ εἶμαι παρατηρεῖ ὁ ἐπιθεωρητής.

Ὁ Τάκης ἐπαναλαμβάνει:

— Ἐγὼ εἶναι....

— Ἐγὼ εἶμαι! φωνάζει πάλι ὁ ἐπιθεωρητής.

Ὁ Τάκης τότε τὸν κυττάζει φοβισμένα καὶ λέει:

— Ἐγὼ εἶμαι... προσωπικὴ ἀντωνυμία!

ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ

Ἐκεῖνος: Ἤθελα νὰ ἤξερα ποῦ εἶχα τὸ κεφάλι μου τὴν ἡμέρα ποὺ σοῦ ἔκανα πρόταση γάμου.

Ἐκείνη: Τὸ εἶχες ἀκουμπισμένο πάνω στὸν ὦμο μου, ἀγάπη μου.

ΤΟ ΜΟΝΟ ΕΥΤΥΧΗΜΑ

— Ὁ κακομοίρης ὁ Ἀντώνης εἶναι βουτηγμένος ὡς τὸν λαιμὸ στὰ χρέη.

— Τὸ εὐτύχημα εἶναι ὅτι δὲν εἶναι καὶ τόσο ψηλός.

Η ΜΟΝΗ ΕΞΗΓΗΣΙΣ

— Βλέπω μὲ χαρά μου ὅτι βρῆκες ἀμέσως καινούργια θέση. Πῶς συμβαίνει αὐτό; Μήπως γνώριζες τὸν προϊστάμενο;

— Ὄχι... Ἀλλὰ δὲν μ' ἐγνώριζε οὔτ' ἐκεῖνος.

ΣΩΘΗΚΕ

Ὁ δικηγόρος κύριος Ρητοριάδης φθάνει χαρούμενος στὴν φυλακὴ γιὰ ν' ἀναγγείλῃ στὸν κρατούμενο πελάτη του τὸ εὐχάριστο γεγονός:

— Ἔχουμε καλὰ νέα! τοῦ λέει. Κατάφερα ὕστερα ἀπὸ μεγάλους ἀγῶνες νὰ ὑποβιβάσω τὰ 75 χρόνια φυλάκιση ποὺ ἔχεις στὴν ράχη σου σὲ 72 καὶ μισό!

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΦΟΡΕΜΑΤΟΣ

ΤΟΥ Γ. ΛΕΜΠΟΝ

ΑΕΣΠΟΙΝΙΣ 'Ανριέτ. Θὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ σήμερα τὴν «Παλόμπα». Τὰ μάτια σας δεκατέσσερα!

Ἡ δεσποινὶς 'Ανριέτ δούλευε ὡς μαννεκὲν στὸν Οἶκο μόδας («Ἄννι-Ἄννα») καὶ «Παλόμπα» ἦταν τὸ ὄνομα ποὺ εἶχε δώσει ἡ διευθύντρια τοῦ Οἴκου σὲ ἕνα ὑπέροχο ἄσπρο φόρεμα, τὸ πιὸ ὡραῖο μοντέλλο της. Στὴν 'Ανριέτ λοιπὸν εἶχε λάχει ὁ κλῆρος νὰ παρουσιάση τὴν «Παλόμπα» κατὰ τὴν ἀπογευματινὴ ἐπίδειξη τῶν μοντέλλων. Ἦταν μιὰ νόστιμη ξανθούλα, μὲ ὡραῖο σῶμα, σπάνια πόδια καὶ τσαχπινιὰ μουτράκι. Ὅσο γιὰ τὴν «Παλόμπα», ἦταν ἕνα σπάνιο μοντέλλο ποὺ θὰ ταίριαζε περισσότερο σὲ νεράϊδες παρὰ σὲ ζωντανὲς γυναίκες, ἔστω κι' ἂν ἦταν νόστιμες καὶ τσαχπίνες σὰν τὴν 'Ανριέτ. Ὅταν τὸ φόρεσε καὶ κυττάχτηκε στὸν καθρέφη, ἡ 'Ανριέτ νόμισε πὼς εἶχε μεταβληθῆ σὲ μιὰ πεταλούδα ἕτοιμη νὰ πεταξῆ ἀπὸ ἄνθος σὲ ἄνθος.

— Τί ὄμορφη ποὺ εἶσαι, 'Ανριέτ!...

Ἕνα χλωμὸ ἀνδρικὸ πρόσωπο εἶχε προβάλλει ἀπὸ τὴν μισανοιγμένη πόρτα καὶ τῆς ἀπέτεινε αὐτὰ τὰ λόγια κυττώντας την μὲ ἀχόρταγα μάτια.

— Κάνε μου τὴν χάρη νὰ φύγης, ἀσχημάνθρωπε!

— Γιατὶ «ἀσχημάνθρωπε». Ὥστε δὲν α' ἀγαπᾶς πιά;

— Σήμερα ὁπωσδήποτε δὲν σ' ἀγαπῶ.

Ὁ Πιερρὸ ὅμως, ὁ ἀραβωνιαστικὸς τῆς 'Ανριέτ, κάνει πὼς δὲν ἀκούει καὶ πλησιάζει ἀκόμη περισσότερο. Εἶναι ἕνας ἀδύνατος, ὄχι καὶ τόσο καλοντυμένος νέος ποὺ ὀνειρεύεται νὰ γίνῃ ἀρχιτέκτων. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως εἶναι πλασιὲ σὲ ἕνα ἐργοστάσιο μεταξωτῶν. Πλησιάζει τὴν 'Ανριέτ μὲ τὴν διάθεση νὰ τὴν φιλήση. Ἐκείνη ὅμως τοῦ ξεφεύγει λέγοντας:

— Ὄχι δά! Σοῦ πάει πολὺ νὰ μὲ φιλήσης μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα. Φύγε γρηγορά! Ξέρεις ἄλλωστε ὅτι ἡ διευθύντρια ἔχει ἀπαγορεύσει αὐστηρὰ τὶς ἀνδρικὲς ἐπισκέψεις.

Ὅταν ἔμεινε μόνη, ἡ 'Ανριέτ ἄρχισε πάλι νὰ αὐτοθαυμάζεται στὸν καθρέφτη. Μισοκλείνει τὰ μάτια της γιὰ νὰ ἰδῆ τὸν ἑαυτό της ἀκόμη πιὸ ἐξαϋλωμένο. Χίλια ὡραῖα ὄνειρα περνοῦν ἀπὸ τὸ μυαλό της. Καὶ τί δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κατορθώση μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα! Ὁ Πιερρὸ τῆς ἦταν τώρα ἀδιάφορος. Ἠλειρευόταν ἕναν πλουσιο κύριο, μὲ ἀεροδυναμικὸ αὐτοκίνητο, μέγαρο στὴν πόλη καὶ βίλλα στὴν ἐξοχή, διαμάντια, μπριλάντια καὶ ὅ,τι ἄλλο ταίριαζε σὲ ἕνα φόρεμα σὰν τὴν «Παλόμπα». Ἡ «Παλόμπα» εἶχε διώξει ἀπ' τὴ σκέψη της τὸν Πιερρό!

❁

— Δεσποινὶς 'Ανριέτ. Ἡ σειρά σας!

Ἡ φωνὴ τῆς διευθύντριας, ποὺ τὴν καλοῦσε νὰ παρουσιασθῆ μπροστὰ στο κοινό, τὴν ἔβγαλε ἀπὸ τὰ ὀνειροπολήματά της. Μπῆκε θριαμβευτικὰ μεσα στὴν αἴθουσα τῆς ἐπιδείξεως ὅπου τὴν ὑποδέχθηκαν ἐκφράσεις θαυμασμοῦ. Μεσα στὴν αἴθουσα αὐτὴ βρισκόντουσαν καὶ ἡ Ζακελὶν μὲ τὸν πατέρα της καὶ τὴν μητέρα της. Μόλις ἀντίκρυσαν τὴν 'Ανριέτ μὲ τὴν τουαλέττα της, κυττάχθηκαν κι' οἱ τρεῖς τους. Δὲν χωροῦσε καμμια ἀμφιβολία ὅτι τὰ βλέμματά τους ποὺ εἶχαν συναντηθῆ, ἔκλεισαν μιὰ σιωπηρὴ συμφωνία: Ὁ μπαμπᾶς, ποὺ εἶχε ἀκουμπισμένη τὴν κοιλιά του ἐπάνω στὰ γόνατα, ἡ μαμᾶ ποὺ κρατάει στενόχωρα τὰ φασαμαίν καὶ ἡ Ζακελὶν ποὺ μασσαει τα νύχια της ἔκαναν τὴν ἴδια στιγμὴ τὴν ἴδια σκέψη. Τὸ φόρεμα αὐτὸ θὰ ἦταν το βαοῦ πυροβολικὸ γιὰ τὴν τελειωτικὴ κατάκτηση τοῦ ὑποψηφίου μνηστῆρος της, τοῦ 'Αντρέ, ποὺ μόνον τὸ αὐτοκίνητό του στοίχιζε περιουσία ὁλόκληρη. Ὁ μπαμπᾶς πλήρωσε τὴν «Παλόμπα» με τὰ χιλιάρικα ποὺ ζήτησε ἡ διευθύντρια καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴ αὐτὴ κρεμάσθηκαν ὅλες οἱ ἐλπίδες τῆς οἰκογενείας σ' αὐτὸ τὸ φόρεμα.

Τὸ βράδυ τοῦ χοροῦ, στὸν ὁποῖον θὰ ἐμφανιζόταν μὲ τὸ καινούργιο της φόρεμα, ἡ Ζακελὶν παρακάλεσε τὴν «Παλόμπα» νὰ κάνῃ τὸ θαῦμα της. «Ἀγαπητή μου «Παλόμπα», τῆς εἶπε. Ἀπόψε πρέπει νὰ εἶμαστε πολὺ ὄμορφες γιὰ ν' ἀποφασίση κι' ὁ 'Αντρὲ νὰ μιλήση. Εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ τὸν καταφέρουμε ἐπειδὴ πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι τὰ χιλιάρικα ποὺ πλήρωσε ὁ μπαμπᾶς γιὰ νὰ σὲ ἀποκτήσωμε, ἦταν ἀπὸ τὰ τελευταία ποὺ μᾶς ἔχουν μείνει. Ὁ κόσμος μᾶς νομίζει ἀκόμη γιὰ πλούσιους. Σ' ἑπένα ὅμως τὸ ἐκμυστηρεύομαι, ἐπειδὴ ξέρω πὼς δὲν θὰ τὸ εἰπῆς σὲ κανένα. Ἂν δὲν γίνῃ αὐτὸ τὸ συνοικέσιο μὲ τὸν 'Αντρέ, εἴμαστε χαμένοι! Βοήθησέ με καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μήν ξεχάσω τὴν εὐεργεσία σου!

Καὶ ἡ «Παλόμπα» ἔκανε τὸ θαῦμα της. Δὲν ἤξερε, ὅτι οἱ ἄνδρες εἶναι τόσο ἀσταθεῖς. Τὸ βράδυ, ὅμως, τῶν ἀραβώνων τῆς Ζακελὶν, ἀναποδογυρίσθηκε ἕνα ποτήρι σαμπάνιας καὶ τὸ ὡραῖον φόρεμα ἐλέκιασε.

❁

Ἡ «Παλόμπα» παρεμελήθη σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἡ Ζακελὶν τὴν ἔστειλε στὸ ἀφεῖο καὶ τὴν ἔδαψε γαλάζια, γιὰ νὰ ἐξαφανισθῆ ὁ λεκές. Κατόπιν τὴν ἐχάρισε σὲ μιὰ ἐξαδέλφη της, ποὺ ζοῦσε σ' ἕνα ἐπαρχιακὸ παρθεναγωγεῖο.

«Ἀγαπητή μου Μαργαρίτα, τῆς ἔγραφε ἡ Ζακελίν. ἤσουν τόσο καλὴ ποὺ μὲ θυμήθηκες καὶ μοῦ ἔστειλες ἐκεῖνο τὸ ὡραῖο κέντημα γιὰ τὸν γάμο μου. Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ πανδρεύθηκα! Ὁ 'Αντρὲ μὲ λατρεύει... Μὰ μὴ νομίζῃς, ὅτι σὲ ξέχασα. Σὲ σιλῶ τρυφερά, ἀγαπητή μου Μαργαρίτα, καὶ σοῦ στέλνω ἕνα φόρεμα γιὰ τὸν χορὸ τοῦ Παρθεναγωγείου σου. Ἡ Κλαίρη σου».

Ἡ Μαργαρίτα ἄπλωσε τὴν «Παλόμπα» ποὺ ἦταν τώρα γαλάζια, ἐπάνω στὸ κρεββάτι της καὶ γονάτισε γιὰ νὰ τὴν ἀποθαυμάση καλύτερα. Δὲν ἤξερε, ὅτι ἦταν πρῶτα ἄσπρη. Ἐφαντάζετο, ὅτι εἶχε γίνει μὲ ὅλη τὴν μαγεία τοῦ γαλάζιου οὐρανοῦ.

Τὸ φόρεσε μὲ μιὰν ἀνέκφραστη χαρὰ καὶ ἄφησε τὰ μαλλιά της νὰ πέσουν μὲ χάρι πρὸς τὰ πίσω. Κατόπιν ἔτρεξε νὰ φωνάξη τὶς φιλενάδες της.

— Ἐλᾶτε νὰ δῆτε τὴν τουαλέττα μου!

Οἱ συμμαθήτριές της τὴν περιεκύκλωσαν μὲ φωνὲς θαυμασμοῦ, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ τὶς ἐμάλωσε ἡ διευθύντρια!

— Φιλάρεσκες!

Τὰ κορίτσια διεσκορπίσθησαν σὰν τρομαγμένα περιστέρια. Στὸν χορὸ ὅμως τοῦ Παρθεναγωγείου, ἡ «Παλόμπα» ἐθαυματούργησε ἀκόμη μιὰ φορά. Ἡ Μαργαρίτα ἦταν ἡ ὡραιότερη ἀπὸ ὅλες. Ὁ Πώλ Μορτιέ, ὁ νεαρὸς μηγανικός, ἐγόρευε διακῶς μαζί της. Κάποια στιγμὴ τὴν παρέσυρε στὸν κῆπο καὶ ἐκεῖ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς ἔδωσε τὸ φιλὶ τῶν ἀρραβώνων των.

❁

Ἡ Μαργαρίτα, ὕστερα ἀπὸ λίγο, μόλις πῆρε τὸ δίπλωμά της, παντρεύθηκε τὸν Πώλ. Στὸ Παρθεναγωγεῖο, ὅμως, ξέχασε τὴν «Παλόμπα». Τὴν βρῆκε ἡ διευθύντρια στὸ ντουλάπι της καὶ τὴν πῆρε στὸ δωμάτιό της.

Ἐκεῖ, μέσα στὴν σιωπὴ τῆς νύχτας, τὴν ἐφόρεσε, παρ' ὅλα τὰ ἄσπρα της μαλλιὰ καὶ κυττάχθηκε στὸν καθρέφτη. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ξανάζησε ἔτσι τὴν νεότητά της.

ΓΚΑΣΠΑΡ ΛΕΜΠΟΝ

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΩΝ ΣΙΑΜΑΙΩΝ

Κάποιος ταξιδιώτης εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ καθήση νὰ γράψη τὸν ὅρκον ποὺ ὑποχρεοῦνται νὰ προφέρουν πρὸ τοῦ δικαστηρίου οἱ μάρτυρες εἰς τὸ Σιάμ. Εἶναι ἀσφαλῶς ὁ περισσότερον φοβερὸς καὶ τρομερὸς ὅρκος ποὺ ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ.

Ὁ μάρτυς γονατίζει πρὸ τῆς ἕδρας τῶν δικαστῶν καὶ ἀρχίζει νὰ λέγῃ: «Νὰ ἀνοίξουν οἱ φλέβες μου καὶ νὰ χυθῆ ὅλο μου τὸ αἷμα. Νὰ πέσῃ κεραυνὸς καὶ νὰ μὲ σχίση στὰ δύο. Νὰ βρεθῶ μέσα στὴν φωτιὰ τῆς κολάσεως προσπαθώντας νὰ βγάλω νερὸ ἀπὸ ἕνα πηγάδι μὲ ἕνα καλάθι. Νὰ μὲ βροῦν ὅλα τὰ κακὰ τοῦ κόσμου καὶ νὰ μὴ μὲ ἀφήσουν πρὶν περάσουν τόσα χρόνια ὅσα εἶναι τ' ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ. Νὰ στραβωθῶ, νὰ κουτσαθῶ, νὰ κουφαθῶ, νὰ μοῦ κοποῦν καὶ τὰ δυό μου χέρια καὶ νὰ ζητιανεύω ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ στοὺς δρόμους χωρὶς νὰ μοῦ δίνῃ κανεὶς ἐλεημοσύνη. Ὅλα αὐτὰ τὰ κακὰ καὶ ἄλ'α τόσα νὰ μὲ βροῦν ἂν ψευδομαρτυρήσω».

Ὕστερα ἀπὸ τὸν φρικτὸν αὐτὸν ὅρκο ὁ μάρτυς χτυπάει τρεῖς φορὲς τὸ κεφάλι του ἀπάνω στὸ πάτωμα τοῦ δικαστηρίου καὶ κατόπιν σηκώνεται γιὰ νὰ μαρτυρήση.

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ

Τὰ προηγούμενα

(Βρισκόμαστε στὴν Γαλλία τὸν Μάιο τοῦ 1660. Ὁ Βασιλεὺς φθάνει μιὰ μέρα στὸ Μπλουὰ, ταξιδεύοντας γιὰ τὴν Ἱσπανία. Τὸ ἴδιο βράδυ δέχεται τὴν ἐπίσκεψη τοῦ ἐξαδέλφου του Καρόλου, ἐκπτώτου Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκλιπαρεῖ νὰ τὸν βοηθήση γιὰ νὰ ἀνακτήση τὸν θρόνο του. Ὁ Λουδοβίκος θέλει νὰ τὸν βοηθήση ἀλλὰ ὁ προϋπουργός του Μαζαρίνος ἀρνεῖται. Ὁ κόμης ντὲ λὰ Φὲρ ἀναλαμβάνει τότε νὰ βοηθήση τὸν Κάρολο. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωματοφυλακῆς τοῦ Λουδοβίκου ντ' Ἀρτανιὰν παραιτεῖται καὶ πάει νὰ βρῆ τὸν φίλο του Πλανσέ. Ἔχει κι' αὐτὸς τὸ σχέδιό του).

6ον

ΕΣΥ ΔΕΝ θὰ κάνῃς τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μετρήσῃς τὰ λεπτά. Τὶς ἄλλες σκοτοῦρες θὰ τὶς ἀναλάβω ἐγὼ μόνος μου.

— Μὰ δὲν εἶναι σωστό, διαμαρτυρήθηκε ὁ Πλανσέ.

— Δὲν γίνεται διαφορετικά, τὸν διέκοψε ὁ 'Αρτανιάν. Ἡ ἐπιχείρησις ποὺ θὰ κάνω δὲν θὰ γίνῃ στὸ Παρίσι καὶ δὲν πρόκειται οὔτε γιὰ μπακάλικο οὔτε γιὰ ξενοδοχεῖο. Θὰ πάω στὴν Ἀγγλία καὶ μοῦ χρειάζονται μερικοὶ γενναῖοι βοηθοὶ ποὺ νὰ γνωρίζουν κάτι ἀπὸ πόλεμο.

Ὁ Πλανσὲ δὲν ἤξερε πιὰ τί νὰ ὑποθέση. Τὸν ἔκαιγε ἡ περιέργεια νὰ μάθη λεπτομέρειες καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ δὲν πρόφερε οὔτε λέξη σὲ ὅλο τὸ διάστημα ποὺ τοῦ ἐξηγοῦσε ὁ ντ' Ἀρτανιὰν τὸ τί σκόπευε νὰ κάνῃ.

— Θὰ ἔχῃς ἀκούσει βέβαια, ἄρχισε νὰ λέγῃ ὁ ἱππότης ντ' Ἀρτανιάν, γιὰ τὸν Βασιλέα Κάρολο τῆς Ἀγγλίας. Εἶναι ἕνας νεαρὸς Βασιλεὺς χωρὶς βασίλειο. Τὸν εἶδα νὰ ζητιανεύῃ τὴν ὑποστήριξη τοῦ Μαζαρίνου καὶ τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου καὶ σχημάτισα τὴν ἐντύπωση ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι καμωμένος ἀπὸ καλὴ πάστα καὶ ἔχει μεγάλη καρδιά. Καθὼς γνωρίζεις, οἱ Βασιλιάδες δὲν εἶναι ἄφθονοι στὴν γῆ καὶ ὅταν εἶναι ἄξιοι καὶ ἱκανοί, χρειάζονται καλλιέργεια γιὰ ν' ἀποδώσουν τοὺς καρπούς των. Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ καλλιεργήσω ἐγὼ τὸν Βασιλιὰ αὐτόν. Μὲ κατάλαβες;

— Ὁμολογῶ ὅτι δὲν κατάλαβα ἐντελῶς, ἀποκρίθηκε ὁ Πλανσέ.

— Θέλω μὲ ἄλλους λόγους νὰ ἀποκαταστήσω τὸν Κάρολο στὸν θρόνο του. Κατάλαβες τώρα;

—Κατάλαβα, εἶπε ὁ Πλανσέ. Σκεφθῆκατε, ὅμως, καλὰ τί σημαίνει αὐτό; Λάβατε ὑπ' ὄψιν σας τί γίνεται στὴν Ἀγγλία; Ὑπάρχει τὸ κοινοβούλιο ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ διάθεση νὰ ἰδῆ ἕνα Βασιλιὰ στὸν ἄδειο θρόνο. Ὑπάρχει ὁ στρατὸς ποὺ ἐκτελεῖ τὶς διαταγὲς αὐτοῦ τοῦ Κοινοβουλίου καὶ ὑπάρχει ὁ λαός, ὁ ἴδιος λαὸς ποὺ ἔστειλε στὴν καρμανιόλα τὸν πατέρα αὐτοῦ τοῦ νέου.

—Τὰ γνωρίζω ὅλα αὐτά, ἴσως μάλιστα γνωρίζω καὶ κάτι περισσότερα, τὸν διέκοψε ὁ ἱππότης. Ἔχω κάνει ἐν τούτοις τοὺς ὑπολογισμούς μου. Μὲ τὶς 20 χιλιάδες λίβρες ποὺ θὰ μοῦ δώσῃς ἐσὺ καὶ μὲ τὶς ἄλλες τόσες ποὺ ἔχω ἐγώ, θὰ διοργανώσω ἕνα στρατό.

Ὁ Πλανσὲ κύτταξε τὸν ἱππότη προσεκτικά, σὰν νὰ ἤθελε νὰ βεβαιωθῆ ὅτι βρισκόταν ἀκόμη στὰ λογικά του.

— Ἕνα στρατό; ρώτησε δειλά. Μὲ σαράντα χιλιάδες λίβρες;...

— Μάλιστα! Ἕνα στρατὸ ἀπὸ σαράντα ἄνδρες!

— Σαράντα ἐναντίον σαράντα χιλιάδων ποὺ εἶναι οἱ Ἄγγλοι; ρώτησε πάλι ὁ Πλανσέ. Ἂν ἤξερα πὼς θὰ ἦταν ὅλοι ἄξιοι καὶ ἱκανοὶ σὰν καὶ σᾶς, δὲν θὰ παραξενευόμουν καθόλου. Ἕνας κύριος ντ' Ἀρτανιὰν τὰ βγάζει πέρα μὲ χίλιους Ἄγγλους. Ποῦ θὰ βρεθοῦν ὅμως οἱ ἄλλοι 39;

— Ἔχε ὑπ' ὄψιν σου, εἶπε ὁ 'Αρτανιάν, ὅτι μπορεῖ νὰ νικήση ἕνας στρατὸς καὶ χωρὶς νὰ δώση μάχη. Ἡ ἱστορία ἀναφέρει πολλὰ τέτοια παραδείγματα. Ἀρκεῖ νὰ αἰχμαλωτίση κανεὶς ἕναν ἀρχηγὸ γιὰ νὰ διαλύση ἕνα ὁλόκληρο στράτευμα. Ὁ ἀρχηγὸς ποὺ σκοπεύω νὰ συλλάβω εἶναι ὁ κύριος Μόνκ, ὁ ἰσχυρότερος ἄνθρωπος τῆς Ἀγγλίας. Τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ κατορθώσω νὰ τὸν μεταφέρω δέσμιο στὴν Γαλλία, τὸ παιχνίδι μου ἔχει κερδηθῆ. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα θὰ δοῦμε πόσα θὰ βγάλουμε καὶ πῶς θὰ τὰ βγάλουμε. Δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς ὅμως ὅτι ὁ ἰσχυρότερος ἄνθρωπος τῆς Ἀγγλίας δὲν ἀξίζει ἑκατὸ χιλιάδες σκούδα; Θὰ τὸν παραδώσω στὸν Κάρολο ποὺ θὰ μοῦ πληρώση εὐχαρίστως τὸ ποσὸ αὐτὸ γιὰ νὰ καταλάβῃ τὸν θρόνο του χωρὶς στρατὸ καὶ χωρὶς μάχες. Ἂν δὲν θελήση ἢ ἂν δὲν ἔχῃ νὰ μοῦ τὰ δώση ὁ Κάρολος, θὰ εἰσπράξω τὸ ποσὸ αὐτὸ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Μόνκ, γιὰ λύτρα. Μὲ κατάλαβες τώρα;

— Μάλιστα κύριε ντ' Ἀρτανιάν.

— Καὶ πῶς τὴν βρίσκεις τὴν ἰδέα μου;

—Ὑπέροχη! Φθάνει νὰ ἐπιτύχῃ.

— Γιὰ τὴν ἐπιτυχία της ἐγγυῶμαι ἐγώ. Σοῦ φθάνει αὐτὴ ἡ ἐγγύησις;

— Μὲ τὸ παραπάνω.

—Ἔχεις τὰ χρήματα διαθέσιμα;

— Αὔριο τὸ πρωῒ θὰ σᾶς τὰ δώσω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια.

— Κι' ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω μιὰν ἀπόδειξη. Καὶ γιὰ νὰ εἴμαστε ἀκόμη περισσότερο ἐν τάξει, θὰ κάνουμε καὶ ἕνα ἰδιωτικὸ συμφωνητικὸ γιὰ τὴν ἑταιρία Πλανσὲ καὶ Σια.

Ἀφοῦ ἔγινε καὶ τὸ σχετικὸ συμφωνητικό, ὁ ντ' 'Αρτανιὰν γέμισε τὰ ποτήρια μὲ κρασί, τὰ ἤπιαν εὐχόμενοι καλὴν ἐπιτυχία καὶ ἀποτραβήχθηκαν γιὰ ὕπνο ἐπειδὴ εἶχε νυχτώσει στὸ μεταξύ.

Τὸ ἀθάνατο ἱπποτικὸ ἀριστούργημα τοῦ ΑΛ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

Οἱ προετοιμασίες τοῦ ντ' 'Αρτανιὰν

Ὁ ντ' 'Αρτανιὰν ξαπλώθηκε στὸ κρεββάτι του. Ἀντὶ ὅμως νὰ κοιμηθῆ ἄρχισε νὰ κάνῃ σχέδια καὶ ὑπολογισμοὺς γιὰ τὴν ἐκστρατεία του.

— Θὰ στρατολογήσω σαράντα διαλεγμένους ἄνδρες, συλλογίζόταν καὶ θὰ τάξω 500 λίβρες στὸν καθένα τους. Ὅσοι δὲν γυρίσουν πίσω δὲν θὰ πάρουν φυσικὰ τίποτα. Θὰ παρουσιασθῶ μὲ τοὺς ἄνδρες αὐτοὺς στὸν στρατηγὸ Μόνκ καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ κερδίσω τὴν ἐμπιστοσύνη του. Ἀλλὰ πάλι— συλλογίσθηκε—δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μᾶς ὑποπτευθοῦν; Ἕνα μικρὸ σῶμα ἀπὸ σαράντα ἄνδρες, εἶνε πάντοτε ὕποπτο. Τί θὰ γίνῃ ἂν μᾶς ἐπιτεθοῦν 400 Ἄγγλοι; Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι θὰ μᾶς ἐξοντώσουν. Ὄχι. Καλύτερα νὰ πάρω μόνον τριάντα ἄνδρες. Ὅσο πιὸ λίγοι εἴμαστε τόσο λιγότερο θὰ μᾶς ὑποπτευθοῦν Θὰ διαμοιράσω τοὺς τριάντα ἄνδρες μου σὲ τρεῖς δεκάδες... Ἀλλὰ τότε χρειαζόμαι καὶ δυὸ ἀξιωματικούς. Ὄχι. Καλύτερα νὰ πάρω μονάχα εἴκοσι ἄνδρες. Ἔτσι θὰ γλυτώσω καὶ τὰ μισὰ λεπτά. Εἴκοσι ἄνδρες καὶ ἕνας ἀξιωματικός. Εἶναι ἀρκετοί. Καὶ μάλιστα, καλύτερα θὰ εἶναι νὰ μὴν πάρω καμένα ἀξιωματικό. Ἀπὸ τοὺς ἄνδρες μου μπορῶ ν' ἀποκρύψω τὸ μυστικό μου. Στὸν ἀξιωματικό μου ὅμως πρέπει νὰ τὸ ἀνακοινώσω. Ποιός μοῦ ἐγγυᾶται ὅτι δὲν θὰ μὲ ἐγκαταλείψῃ ἐνῶ θὰ βρισκόμουν μέσα στὴν ἐχθρικὴ χώρα; Ἀφοῦ ἔχω τὴν ἐξουσία νὰ διαλέξω ἕνα ἄτομο ἀπὸ τὸν κόσμο ὅλο, γιατὶ νὰ μὴν διαλέξω τὸν καλύτερο; Ἀφοῦ ἔχω τὴν ἐξουσία νὰ διαλέξω τὸν καλύτερο γιατὶ νὰ μὴν τὸν διαλέξω

γυάται ότι δεν θά προδώση αύτός τό μυστικό μου; Όχι. Καί στό κάτω-κάτω τί μοῦ χρειάζονται οἱ εἴκοσι ἄνδρες; Μήπως θά πάω ἐγώ γιά μάχη;

Ὕστερα ἀπό διάφορες ἄλλες ἀμφιταλαντεύσεις, ἀποφάσισε ὁ ντ' Ἀρτανιάν νά πάρη μόνον δέκα ἄνδρες καί ἀποκοιμήθηκε μέ τήν ἀπόφαση αὐτή. Ὁ Πλανσέ δέν εἶναι ἀνάγκη νά μάθη αὐτήν τήν λεπτομέρεια, συλλογίσθηκε. Ἄς τόν ἀφήσω καλύτερα μέ τήν ἰδέα ὅτι ἔχω στήν διάθεσή μου ἰσχυρό στρατό». Ἄρχισε λοιπόν τήν...στρατολογία του πρωΐ-πρωΐ τήν ἄλλη ἡμέρα καί ὡς τό δράδυ εἶχε συγκεντρώσει τούς ἀνθρώπους του. Ἦταν ὅλοι πρώην σωματοφύλακες ἤ πολεμισταί πού εἶχαν ξεπέσει γιά τόν ἕνα ἤ τόν ἄλλο λόγο. Οἱ περισσότεροι ἦταν κουρελιασμένοι καί τά μελαγχολικά τους πρόσωπα πρόδιναν ὅτι εἶχαν περάσει πολλές στερήσεις. Τούς ἔδωσε ἀμέσως μιά μικρή προκαταβολή γιά ν' ἀνακουφίση τήν δυστυχία τους καί ὕστερα τούς ἀποχαιρέτησε ἀφοῦ συμφώνησαν νά ξανασυναντηθοῦν ὕστερα ἀπό ἕξη μέρες σέ κάποιο σημεῖο στήν Βόρειο Γαλλία, κοντά στό Σαίντ-Ὀμέρ.

Ἀφοῦ ἐξαπέστειλε μέ τόν τρόπο αὐτό τούς ἄνδρες του, πῆγε ὁ ντ' Ἀρτανιάν γιά ν' ἀποχαιρετήση τόν Πλανσέ. Τά μάτια τοῦ ξενοδόχου λάμψανε ἀπό εὐχαρίστηση ὅταν πληροφορήθηκε πώς ἦταν ἕτοιμος «ὁ στρατός του» πού θά ἐξεστράτευε ἐναντίον τῆς Ἀγγλίας! Δέν εἶχε φαντασθῆ ποτέ του πρίν ὅτι τό ὄνομά του θά ξεπερνοῦσε κάποτε τό ξενοδοχεῖο καί τό μπακάλικό του γιά νά καταχωρηθῆ στήν ἱστορία, δίπλα στά ὀνόματα βασιλιάδων, στρατηγῶν καί ἄλλων μεγάλων ἀνδρῶν. Ἔβγαλε ἀπό τήν κάσσα του τό χρυσάφι πού εἶχε συμφωνήσει καί τό μέτρησε μπροστά στόν ντ' Ἀρτανιάν. Ἐκεῖνος τό μοίρασε σέ δυό σάκκους καί τό ζύγισε μέ τά χέρια του.

— Σάν πολύ βαρύ εἶναι, εἶπε. Ποῦ νά τό κουβαλάω ὅλο μαζί μου. Οὔτε καί μοῦ χρειάζονται ἄλλωστε ὅλα τά λεπτά. Κράτησε καλύτερα τό μερίδιό μου ἐδῶ καί κύτταξε νά τό τοποθετήσης καλά. Ἐγώ θά πάρω μαζί μου τό δικό σου μερίδιο.

— Καί ἄν δέν ξαναγυρίσετε; ρώτησε τρομαγμένος ὁ Πλανσέ.

— Χμ! Βέβαια. Μπορεῖ καί νά μήν ξαναγυρίσω, εἶπε ὁ ντ' Ἀρτανιάν. Στήν περίπτωση αὐτή πρέπει νά κάνω καί τήν διαθήκη μου.

Πῆρε ἀμέσως πένα καί μελάνι καί ἔγραψε τά ἀκόλουθα ἐπάνω σ' ἕνα χαρτί:

«Ἐγώ ὁ ντ' Ἀρτανιάν, ἔχω 20 χιλιάδες λίβρες, πού τίς οἰκονόμησα πεντάραπεντάρα, μέσα στά 33 χρόνια πού ὑπηρέτησα τόν Βασιλέα τῆς Γαλλίας. Ἀφήνω πέντε χιλιάδες στόν Ἄθω, πέντε στόν Πόρθο καί πέντε στόν Ἄραμι γιά νά τίς δωρήσουν ἀπό μέρους μου καί ἀπό μέρους τους, στόν νεαρό μου φίλο Ραούλ, ὑποκόμητα τῆς Βραζελόνης. Τίς ὑπόλοιπες πέντε χιλιάδες τίς ἀφήνω στόν Πλανσέ γιά νά μή στενογωρηθῆ πολύ τοῦ θά μοιράση τίς ἄλλες καμπέντες.

Ἀφοῦ κατόνισε κι' αὐτό τό ζήτημα, ἀπογοητεύτησε τόν Πλανσέ καί ξεκίνησε γιά τήν μεγάλη του ἐπιχείρηση. Συναντήθηκε μέ τούς ἀνθρώπους του στό συμφωνημένο μέρος καί ἀφοῦ ἔσφιξε χωριστά

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ

τό χέρι καθενός ἄρχισε νά τούς ἐξηγῆ μέ τόν ἀκόλουθο τρόπο τούς σκοπούς τοῦ ταξιδιοῦ τους:

— Κύριοι, Γνωρίζετε ὅλοι πολύ καλά ποιός εἶμαι, ὅπως γνωρίζετε καί τόν σύνδεσμό μου μέ τόν βασιλικό οἶκο. Μοῦ ἀνέθεσε τό Κράτος μιά πολύ λεπτή ὑπόθεση πού χρειάζεται μεγάλην ἐχεμύθεια. Ἄν συμμορφωθῆτε θά τά πάμε πολύ καλά. Διαφορετικά θά μπλέξουμε πολύ ἄσχημα. Πρόκειται νά ἐξακριβώσουμε πόσο ζημιώνει κάθε χρόνο τόν προϋπολογισμό τῆς Γαλλίας τό λαθρεμπόριο πού κάνουν οἱ Ἄγγλοι. Γιά νά τό κατορθώσουμε θά μεταμφιεσθοῦμε σέ ψαράδες καί θά περάσουμε στήν Ἀγγλία ὅπου θά προσπαθήσουμε νά συγκεντρώσουμε ὅλες τίς ἀναγκαῖες πληροφορίες. Ἐπειδή ὅμως δέν ἀποκλείεται νά ἀνακαλύψουν οἱ Ἄγγλοι τούς ἀληθινούς μας σκοπούς πρέπει νά εἴμαστε ἕτοιμοι νά ἀμυνθοῦμε. Νά γιά ποιό λόγο σᾶς διάλεξα ὅλους γενναίους καί ἀποφασιστικούς ἀνθρώπους. Ἐλπίζω νά μή διαψεύσετε τίς ἐλπίδες πού στηρίξαμε σέ σᾶς τό κράτος καί ἐγώ. Τό μόνο κακό εἶναι ὅτι δέν ἔχει κανένας μας ἰδέα ἀπό ψαρική...

Ὁ ντ' Ἀρτανιάν πρόφερε τά τελευταῖα αὐτά λόγια σιγά-σιγά καί πρόσεχε τά πρόσωπα τῶν ἀνθρώπων του. Δέν εἶχε κάνει λάθος. Τρεῖς ἀπ' αὐτούς ἐδήλωσαν ὅτι εἶχαν κάνει κατά σύμπτωσιν κάμποσο καιρό στήν θάλασσα.

Τόν ἕνα τόν εἶχαν πιάσει αἰχμάλωτο οἱ πειραταί καί οἱ ἄλλοι δυό εἶχαν χρηματίσει φύλακες σέ γαλέρες βαρυποινιτῶν. Ὁ ντ' Ἀρτανιάν ἤξερε πολύ καλά ὅτι τά πράγματα ἦσαν κάπως διαφορετικά. Ὁ αἰχμάλωτος τῶν πειρατῶν ἦτα, κάποιο διάστημα ὁ ἴδιος πειρατής καί οἱ φύλακες τῶν βαρυποινιτῶν εἶχαν χρηματίσει οἱ ἴδιοι βαρυποινίτες. Αὐτό ὅμως τοῦ ἦταν ἀδιάφορο. Ἐκεῖνο πού τόν ἐνδιέφερε εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοί τοῦ ἦταν χρήσιμοι ἐκείνη τήν στιγμή. Τούς ἔδωσε ἀκόμη μερικές ὁδηγίες καί ὕστερα χωρίσθηκαν γιά νά συναντηθοῦν δεκαπέντε μέρες ἀργότερα στήν Χάγη τῆς Ὁλλανδίας ἀπό ὅπου θά ἀρχίζε ἡ καθαυτό ἐκστρατεία.

Στό Βεβένινγκεν τῆς Ὁλλανδίας εἶχε καταφύγει καί ὁ Κάρολος Β' τῆς Ἀγγλίας ὕστερα ἀπό τήν ἀποτυχία τοῦ διαβήματός του γιά νά ἐξασφαλίση τήν ὑποστήριξη τοῦ Λουδοβίκου τῆς Γαλλίας. Ὁ ντ' Ἀρτανιάν πῆγε ὡς ἐκεῖ γιά νά βεβαιωθῆ. Εἶδε πραγματικά τόν Κάρολο νά περιφέρεται ὁλομόναχος καί σκεπτικός στή παραλία. Δέν τόν πλησίασε. Τόν παρακολουθοῦσε ἀπό μακρυά ὡς τήν στιγμή πού τόν εἶδε νά ἐξαφανίζεται μέσα σέ ἕνα μικρό ἐξοχικό σπίτι. Ἦταν τό τελευταῖο καταφύγιο στό ὁποῖο ἔμενε ὁ Κάρολος μέ μόνο σύντροφό του τόν ἀφωσιωμένο του Πάρρυ καί δύο σκύλους πού τοῦ ἔδινε παρέα ὁ φίλος καί σύμμαχος του ἡγεμών τῆς Ὁλλανδίας Γουλιέλμος.

Τό ἴδιο δράδυ νοίκιασε ὁ ντ' Ἀρτανιάν ἕνα μικρό ἁλιευτικό σκάφος καί ξεκίνησε μαζί μέ τόν «στρατό» του πού εἶχε μεταβληθῆ τώρα καί σέ «ναυτικό» γιά τήν Ἀγγλία!

Στήν ἀναστατωμένη Ἀγγλία

Τήν ἐποχή ἐκείνη ὑπῆρχαν στήν Ἀγγλία δυό μεγάλοι ἀντίπαλοι, ὁ Μόνκ καί ὁ Λάμπερτ, πού ἐμάχοντο διακρῶς ὁ ἕνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου, φιλοδοξώντας καί οἱ δυό νά γίνουν ἀπόλυτοι κύριοι τῆς χώρας, ἴσως δέ καί νά φορέσουν στό κεφάλι τους τό στέμμα πού εἶχε πέσει μαζί μέ τό κεφάλι τοῦ Καρόλου τοῦ Ἑνου. Ὁ Μόνκ εἶχε διαλέξει γιά ἕδρα του τήν Σκωτία ὅπου εἶχε στρατολογήσει ἕναν ἀρκετά ἀξιόλογο στρατό μέ τόν ὁποῖον ὑπελόγιζε νά δαδίση ἐναντίον τοῦ Λονδίνου, στό ὁποῖο ἦταν ἐγκατεστημένος ὁ Λάμπερτ. Ξεκίνησε λοιπόν, μέ ἕνδεκα χιλιάδες διαλεχτούς στρατιῶτες ἀπ' τούς ὁποίους οἱ περισσότεροι εἶχαν ὑπηρετήσει καί ἄλλη φορά ὑπό τάς διαταγάς του καί εἶχαν νικήσει. Οἱ δυό ἀντίπαλοι στρατοί συναντήθηκαν κοντά στό Νιουκάστλ. Ἀνάμεσά τους ἀκριδῶς ὑπῆρχε ἕνας παλιός καί μισοερειπωμένος πύργος. Καί μέσα στά ὑπόγεια αὐτοῦ τοῦ πύργου ἦταν κουμμένο τό ἑκατομμύριο στό ὁποῖο εἶχε δασίσει ὁ Κάρολος τῆς Ἀγγλίας ὅλες του τίς ἐλπίδες. Μέ ποιό τρόπο ὅμως θά κατώρθωνε ὁ Ἄθως νά μπῆ ντέ λά Φέο νά φθάση ὡς ἐκεῖ καί νά παραλάδη ὅλο αὐτό τό χουσάφι, τήν στιγμή πού ἔστεκαν ἐκεῖ ἀντιμέτωποι δυό δυνατοί στρατοί;

Ὁ Μόνκ ἐγκατέστησε τό στρατηγεῖο του στό Κόλνταστρεμ. Τήν ἡμέρα πού ἔφθασε ἐκεῖ, δρῆκε τήν πόλι ἐντελῶς ἔρημη. Οἱ κάτοικοι τήν εἶχαν ἐγκαταλείψει παίρνοντας μαζί τους ὅ,τι ὑπῆρχε καί δέν ὑπῆρχε ἀπό τρόφιμα. Ἀδικα ἔψαξαν οἱ ἄνθρωποί του παντοῦ γιά νά δροῦν ἕνα κοττόπουλο, ἕνα κουνέλι ὁτιδήποτε ἄλλο γιά τό γεῦμα τοῦ στρατηγοῦ. Ὁ Μόνκ ἔκανε τόν ἀδιάφορο. Ἡ πείνα του ἦταν, φυσικά, πολύ δυσάρεστη. Ἀλλά δέν ἤθελε νά δώση αὐτός τό καλό παράδειγμα. Προσποιήθηκε πώς ἦταν εὔθυμος καί αἰσιόδοξος καί παρηγόρησε τούς ἀξιωματικούς καί τούς στρατιῶτες του μέ τήν ἐλπίδα ὅτι «αὔριο» θά ἐδρίσκαν κάτι γιά φαγητό. Εἶχε δραδυάσει πιά, κι' ἑτοιμαζόταν νά ἀποτραδηχθῆ γιά ὕπνο ὅταν ἤρθαν καί τοῦ ἔφεραν τήν χαρμόσυνη εἴδηση πώς δέν θά ἀποκόταν νηστικός. Μερικοί ἀπό τούς φρουρούς του εἶχαν κατάσχει μιά ψαρόδαρκα, γεμάτη ψάρια, πού προορίζονταν γιά τόν στρατό τοῦ Λάμπερτ.

— Ποιός τά εἶχε αὐτά τά ψάρια; ρώτησε ὁ Μόνκ.

—Κάτι ψαράδες ἀπό τήν Γαλλία, τοῦ ἀποκρίθηκαν. Ψάρευαν στ' ἀνοιχτά νερά καί ὁ ἀέρας τούς ἔριξε κατά δῶδε. Καθώς μᾶς εἶπαν, ἔμαθαν ὅτι ὁ Λάμπερτ δρίσκεται στό Νιουκάστλ καί πήγαιναν ἐκεῖ γιά νά τοῦ πουλήσουν τά ψάρια τους.

— Τί γλῶσσα μιλᾶνε αὐτοί οἱ ψαράδες; ρώτησε ὁ Μόνκ μέ κάποια ὑποψία.

—Ὁ ἀρχηγός τους ξέρει κάτι λίγα ἀγγλικά. Οἱ ἄλλοι ὅμως δέν μιλᾶνε παρά γαλλικά.

— Πόσοι εἶναι;

— Καμμιά δεκαριά. Ἡ δάρκα τους εἶναι ἀπό τίς ψαρόδαρκες ἐκείνες πού χρησιμοποιοῦν οἱ ψαράδες στήν Ὁλλανδία.

— Φέρτε μου ἐδῶ τόν ἀρχηγό τους, διέταξε ὁ Μόνκ.

Εἶχε μεγάλη πεῖρα ἀπό πολέμους καί εἶχε συνηθίσει νά προσέχη ὅσο ἔπρεπε καί κάτι περισσότερο. Αὐτοί οἱ ψαράδες ἀπό τήν Γαλλία, μέ τήν Ὁλλανδική ψαρόδαρκα καί μέ τόν ἀρχηγό πού μιλοῦσε ἐγγλέζικα, τοῦ φαινόταν λίγο ὕποπτοι. Σέ λιγάκι ἔφθασε ὁ ὑπασπιστής του μαζί μέ τόν ἀρχηγό τῶν ψαράδων.

— Μιλᾶς ἀγγλικά; ρώτησε ὁ Μόνκ.

— Πολύ ἄσχημα, στρατηγέ μου.

Ὁ Μόνκ προσπαθοῦσε νά καταλάδη ἀπό τήν προφορά τοῦ ψαρᾶ, ποῦθε ἦταν ἡ καταγωγή του.

— Πού τά ἔμαθες τά ἀγγλικά, τόν ξαναρώτησε.

— Ἐ! Ἐμεῖς οἱ ναυτικοί βλέπεις γυρίζουμε πότε-πότε ἐδῶ, πότε ἐκεῖ καί ὅλο ἁρπάζουμε λίγες λέξεις ἀπό κάθε γλῶσσα.

— Καί ποῦ πηγαίνατε τώρα; Μίλα μου ἐλεύθερα καί λέγε μου τήν ἀλήθεια.

— Γιατί νά σᾶς πῶ ψέμματα; Ἠγαινα νά τά πουλήσω στόν Λάμπερτ ἐπειδή ἔχω ἀκούσει ὅτι αὐτοί οἱ κύριοι καλοπληρώνουν. Γιά σᾶς τούς Σκωτσέζους μοῦ εἶπανε ὅτι σᾶς ἀρέσει ἡ καλοφαγία ἀλλά ὅτι δέν πληρώνετε καλά. Τώρα, μιά κι' ἔπεσα στά χέρια σας. Ἀφοῦ φᾶτε τά ψάρια τζάμπα, τί νά γίνω; Ἤμασταν ἄτυχοι...

— Ὅσο γι' αὐτό μεῖνε ἥσυχος. Τά ψάρια σου θά τ' ἀγοράσω ἐγώ καί θά σοῦ τά καλοπληρώσω μάλισσα. Δέν θέλω νά ἔχης τόσο ἄσχημη ἰδέα γιά μᾶς. Οἱ σύντροφοί σου ποῦ δρίσκονται;

— Ἔχου, μείνει κάτω, κύριε. Κοντά στήν δάρκα. Εἶναι ὅλοι τους ἀγράμματοι, τουκαράδες πού θαλασσοδέρνονται ἀπό τό πρωΐ ὡς τήν νύχτα γιά νά κερδίσουν τό ψωμί τους.

—Δέν μοῦ λές; Τί λένε ἐκεῖ στήν Γαλλία γιά τά δικά μας πράγματα; Ἄκουσες τίποτα; Ἄκουσες νά γίνεται λόγος γιά κάποιον κύριο Κάρολο πού ὀνομάζει τόν ἑαυτό του Βασιληᾶ τῆς Ἀγγλίας;

Ὁ ψαρᾶς πῆρε χαρούμενο ὕφος.

— Δόξα τῷ Θεῷ πού μοῦ κάνετε ἐπιτέλους μιάν ἐρώτηση στήν ὁποία θά μπορέσω νά σᾶς δώσω σωστήν ἀπάντηση! Τόν εἶδα, ἀκριδῶς λίγην ὥρα πρίν ξεκινήσω ἀπό τήν Ὁλλανδία. Εἶναι ψηλός, ἀδόλατος καί τό μελαγχολικό του ὕφος μαρτυρεῖ ὅτι δέν εἶναι καθόλου εὐδουσιασμένος ἀπό τήν ζωή του.

Οἱ πληροφορίες αὐτές φάνηκαν νά εὐαρεστήσαν τόν Μόνκ.

— Μήπως ἄκουσες νά λένε κιά ποιό σκοπό ἔρχε ὁ Κάρολος στήν Ὁλλανδία;

— Μά, νομίζω, ὅτι ὁ Κάρολος δέν ἔχει πολύ μονάχα ἕνα καί μοναδικό σκοπό στήν κεφή του.

— Ἀκλαδή;

— Νά ξαναγυρίση στήν θρόνο πού ἔνατσε, Λένε, μάλιστα, ὅτι ὁ ἡγεμών τῆς Ὁλλανδίας, Γουλιέλμος, τοῦ ὑποσχέθηκε κάθε ὑποστήριξη.

— Τό πιστεύεις ἐσύ αὐτό;

— Γιατί νά μή τό πιστεύω; Ὅλοι αὐτοί οἱ ἡγεμόνες συγγενεύουν μεταξύ τους καί δοηθοῦν ὁ ἕνας τόν ἄλλον.

Ὁ Μόνκ θεώρησε καλό ν' ἀλλάξη θέμα συζητήσεως.

— Ἀρκετά μοῦ εἶπες ἐσύ. Ἄκουσε τώρα νά σοῦ δώσω κι' ἐγώ μιά συμδουλή. Ἄν σκοπεύης νά πᾶς στόν Λάμπερτ γιά νά τοῦ πῆς ὅ,τι εἶδες ἐδῶ, πρόσεξε νά μή περάσης ἀνάμεσα ἀπό τούς φρουρούς μου. Θά κουδαλᾶς μαζί σου τά λεπτά πού θά σοῦ δώσω ἐγώ γιά τά ψάρια σου καί καθώς ξέρεις οἱ Σκωτσέζοι ἀγαποῦν πολύ τά λεπτά.

— Μά δέν σκοπεύω καθόλου νά πάω στόν Λάμπερτ, διαμαρτυρήθηκε ὁ ψαρᾶς. Ἴσα-ἴσα πού ἐγώ ἤθελα νά σᾶς παρακαλέσω νά μᾶς ἐπιτρέψετε νά διανυκτερεύσουμε κοντά στό στρατόπεδό σας γιά νά εἴμαστε σίγουροι. Ἐκτός αὐτοῦ, νομίζω ὅτι ἡ δάρκα μου χρειάζεται καί μιά μικροεπισκευή.

Τήν ἴδια στιγμή παρουσιάσθηκε ἕνας ὑπασπιστής καί εἶπε:

—Στρατηγέ μου. Κάποιος Γάλλος γενής παρουσιάσθηκε στούς φρουρούς καί λέει πώς εἶναι ἀνάγκη νά σᾶς μιλήση. Εἶναι ὁ ἴδιος πού εἶχε παρουσιασθῆ καί χθές καί προχθές. Καθώς φαίνεται, ἔχει νά σᾶς ἀνακοινώση κάτι τό πολύ σοδαρό.

— Πολύ καλά. Ἄς τόν ἀφήσουν νά περάση. Καί δῶστε ὁδηγίες στήν φρουρά γιά νά διευκολύνουν αὐτούς τούς ψαράδες νά διανυκτερεύσουν κάπου, ἐδῶ κοντά.

Ὁ ψαρᾶς κατάλαδε ὅτι ἦταν ὥρα νά ἀποσυρθῆ. Καλημύχτισε, λοιπόν, τόν στρατηγό, ἀφοῦ εἰσέπραξε προηγουμένως τό ἀντίτιμο τῶν ψαριῶν του καί ἔφυγε. Καθώς προχωροῦσε γιά ν' ἀνταμωθῆ τούς συντόφους του, πέρασε δίπλα ἀπό μιά μικρή συνοδεία. Στήν μέση ἦταν ἕνας ψηλός κύριος, μέ πολιτικά, ἐπάνω στ' ἄλογό του. Εἶχε σηκωμένο τόν γιακά τοῦ παλτοῦ του καί κατεδασμένο δυθειά τό καπέλλο του, σέ τρόπο πού δέν καιόταν καθόλου τό πρόσωπό του. Ἄδικα προσπάθησε ὁ ψαρᾶς νά μαντεύση ποιός μποροῦσε νά εἶναι αὐτός ὁ Γάλλος πού ἐπέμενε νά ἰδῆ τόν στρατηγό Μόνκ. Συνέχισε λοιπόν τόν δρόμο του. Σέ λιγάκι δοιπόταν κοντά στούς ἀνθρώπους του καί ἄρχισε νά προετοιμάζη τή διανυκτέρευσή τους.

Ὁ κρυμμένος θησαυρός

Ὅταν δρέθηκε μέσα στήν σκηνή τοῦ στρατηγοῦ Μόνκ, ὁ Γάλλος εὐγενής ὑποκλίθηκε δαθειά καί εἶπε σέ ἀπταιστη ἀγγλική γλῶσσα:

— Στρατηγέ μου. Ζήτησα μιάν ἀκροάση ἐπειδή ἔχω νά σᾶς μιλήσω γιά κάποιο πολύ σοδαρό ζήτημα.

— Μιλᾶτε δλέπω θαυμάσια τά ἀγγλικά, εἶπε ὁ Μόνκ.

— Δέν εἶναι καί τόσο παράξενο αὐτό. Ἔχω ζήσει πάρα πολλά χρόνια στήν Ἀγγλία.

—Σέ ποιό μέρος; ρώτησε ὁ στρατηγός.

— Νέος ἔζησα στό Λονδίνο. Στά 1635 ἔκανα ἕνα ταξίδι ἀναψυχῆς στήν Σκωτία. Τέλος στά 1648 ἔζησα στό Νιουκάστλ καί μάλιστα στόν πύργο πού δρίσκεται ἀνάμεσα στό δύο στρατόπεδα.

—Καί πῶς ὀνομάζεσθε;

— Συγγνώμην στρατηγέ μου. Εἶχα πῆ τό ὄνομά μου στόν ὑπασπιστή σας καί νόμιζα πώς θά σᾶς ἦταν γνωστό. Ὀνομάζομαι κόμης ντέ λά Φέρ. Καί ἐπειδή φαντάζομαι ὅτι τό ὄνομά μου θά σᾶς εἶναι τελείως ἄγνωστο σᾶς πληροφορῶ ὅτι δέν ἔχω καμμιάν ἐπίσημη ἰδιότητα. Ὁ Κασιλεύς τῆς Ἀγγλίας Κάρολος 1ος μοῦ εἶχε ἀποτείνει τό παράκλημα τῆς περιγνωμίας καί ἡ Βασίλισσα τῆς Αὐστρίας Ἄννα τά δίαστημα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

(Συνέχεια στό ἑπόμενο)

ΜΙΑ ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Συνήντησα τυχαίως ἕναν παλιό μου φίλο, τόν Παῦλο. Εἶχα 10 χρόνια νά τόν δῶ, ἀπό τόν καιρό πού εἶχε ἀποφασίσει νά ἐγκαταλείψη τό Πανεπιστήμιο καί νά πάη στό Μεξικό. Ἀφοῦ φιλιθήκαμε, τόν πῆρα καί πήγαμε στό καφενεῖο. Παρήγγειλα δυό ὀρεκτικά καί ἔτρεξα στό τηλέφωνο.

— Ἀγαπητή μου, εἶπα στή γυναῖκα μου, εἶμαι στό καφενεῖο μ' ἕναν παλιό μου φίλο πού εἶχα χρόνια νά τόν δῶ. Τόν προσκάλεσα νά φάη μαζί μας.

— Γιά πότε; μέ διέκοψε ἡ γυναῖκα μου.

— Μά γιά σήμερα, φυσικά. Δέν μπόρεσα νά κάνω διαφορετικά. Θά μείνη μόνον λίγες ἡμέρες ἐδῶ.... Πῶς;... Ὄχι, δέν μπορεῖ νά γίνη ἀλλοιῶς... Ὄ,τι δρεθῆ... Ναί, ναί.... Ἐσύ ξέρεις τί... Θά τά καταφέρης.... Πῶς;... Ναί ἀκριδῶς... χυλοπῆττες... Τίς φτιάνεις ἔκτακτα. Θά τοῦ ἀρέσουν ἀσφαλῶς. Θά εὐχαριστηθῆ πολύ διότι ἔχει χρόνια νά φάη σπιτικό φαγητό ὁ καϋμένος... Θά δῆς, ὅλα θά πάνε καλά. Θά 'ρθοῦμε σέ καμμιά ὥρα. Ἀντίο.

— Τηλεφώνησα στήν γυναῖκα μου, εἶπα στόν Παῦλο καί τῆς ἀνήγγειλα ὅτι θά φάμε σπίτι τό μεσημέρι. Πιστεύω νά μᾶς κάμης τήν εὐχαρίστηση.

— Φυσικά, φυσικά, ἀπήντησε ὁ Παῦλος. Ἔχω δαρεθῆ νά τρώγω στά διάφορα ξενοδοχεῖα. Αὐτά τά φαγητά μοῦ κατόστρεψαν τό στομάχι. Ἔχω ἐπιθυμήσει σπιτικό φαγητό.

❁

— Θαυμάσιες, θαυμάσιες, ἔλεγε ὁ φίλος μου δυό ὧρες ἀργότερα καθισμένος μπρός σ' ἕνα πιάτο πού μόλις εἶχε ἀδειάσει ἀπό λαιμαργία. Ἔχω δέκα χρόνια νά φάω τόσο ὡραία. Τί τά θέλετε οἱ σπιτικές χυλοπῆττες ἔχουν ὅλως διόλου διαφορετική οὐσία ἀπό ἐκεῖνες τῶν ξενοδοχείων. Ἄλλη γεῦση... Ἄλλη νοστιμιάδα. Ὅταν τρώω χυλοπῆττες στό ξενοδοχεῖο τίς τρώω ἐπειδή πεινῶ, ἐνῶ τώρα...

— Σᾶς εὐχαριστῶ, σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, εἶπε ντροπαλά ἡ σύζυγός μου. Εἰδικεύομαι πραγματικά στίς χυλοπῆττες.....

Πρότοῦ ὅμως τελειώση τήν καυθέντα της, μπῆκε ἡ καμαριέρα καί εἶπε:

— Κυρία, ἤ'θε τό γκασόνι τοῦ ἀπέναντι ξενοδοχείου καί ζητᾶ νά πληρωθῆ γιά τίς χυλοπῆττες πού μᾶς ἔστειλαν...

ΠΙΛΙΚΑΝΙ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Ο ΑΣΣΟΣ ΤΩΝ ΚΛΗΤΗΡΩΝ

Ο ΚΥΡΙΟΣ Πατρίκιος Μάκ—Γκρέγκορ διάλεξε ένα επάγγελμα όχι μόνον πεζό άλλα και άχαρι:στο. Έγινε δικαστικός κλητήρ εις τα δικαστήρια του Δουβλίνου. Ένας δικαστικός κλητήρ, όσο ικανός και άν είναι στο επάγγελμά του, δεν έχει, φυσικά, την παραμικρή πιθανότητα νά γίνη προσωπικότης διεθνούς φήμης. Και όμως ο μόνος ο οποίος το κατόρθωσε μέχρι σήμερον, είναι ακριβώς ο κύριος Πατρίκιος Μάκ — Γκρέγκορ που εκδίδει τώρα και τα απομνημονεύματά του. Όσοι τον γνωρίζουν και πρό πάντων όσοι γνωρίζουν την επαγγελματική του σταδιοδρομία, βεβαιούν ότι τα απομνημονεύματα του Μάκ — Γκρέγκορ θα σημειώσουν καταπληκτικήν επιτυχία και ότι δεν θ' αργήσουν νά μεταφρασθούν εις όλας τας γλώσσας του κόσμου.

Ολόκληρη ή Ιρλανδία μιλάει σήμερα για τα κατορθώματα του Μάκ—Γκρέγκορ ό οποίος έχει επονομασθή «Ο ύπ' άρ. 1 εχθρός των οφειλετών», επειδή δεν υπάρχει πραγματικά κανένας οφειλέτης, όσο εξυπνος και όσο ικανός και άν ήταν, που νά μπορή νά καυχηθή ότι εξέφυγε από τα χέρια του. Εάν υπάρχουν όμως και μερικοί που εξακολουθούν νά αμφιβάλλουν για τις ικανότητες του Μάκ — Γκρέγκορ και για το ενδιαφέρον που θα παρουσιάσουν τα απομνημονεύματά του, ας διαβάσουν τα ακόλουθα ανέκδοτα, σταχυολογημένα απ' το βιβλίο του, για νά πεισθούν.

Οι οδοντοστοιχίες του χωρικού

Κάποτε παρουσιάσθηκε σ' ένναν γνωστό οδοντίατρο του Δουβλίνου ένας χωρικός από τα περίχωρα, και εζήτησε νά του βάλη καινούργιες οδοντοστοιχίες. Ο ιατρός έκανε το καθήκον του. Κατεσκεύασε δυό θαυμάσιες οδοντοστοιχίες χρησιμοποιώντας και άφθονο χρυσάφι. Ο χωρικός τις φόρεσε εύχαριστημένος και τον εβεβαίωσε ότι θά τις δοκίμαζε επί μίαν ή δύό ημέρες και άν δεν παρουσίαζαν κανένα ελάττωμα, θά περνούσε νά εξοφλήση τον άρκετά σεβαστό λογαριασμό. Εννοείται ότι οι οδοντοστοιχίες ήσαν τόσο καλές ώστε ο πελάτης εθεώρησε περιττόν νά ξαναπεράση. Ο γιατρός έχασε την υπομονή του και αφού είδε κι' απόειδε, κατέφυγε στα δικαστήρια. Κέρδισε φυσικά με μεγάλην εύκολία την υπόθεσή του, με την διαφορά ότι ο δικαστής δεν του έδωσε άλλο δικαίωμα παρά... νά πάρη πίσω τις άπλήρωτες οδοντοστοιχίες!

— Και πώς θά κατορθώσωμε νά του βγάλωμε τα δόντια από το στόμα; ρώτησε ο γιατρός το δικηγόρο του. Ο νόμος δεν επιτρέπει την άφαίρεση, εφ' όσον βρίσκονται μέσα στο στόμα.

— Αυτό πιά είναι υπόθεσις του Μάκ—Γκρέγκορ. απήντησε ο δικηγόρος. Σας βεβαιώ ότι ο Μάκ—Γκρέγκορ θά εύρη ασφαλώς τον τρόπο νά του τις πάρη.

Εκάλεσαν λοιπόν τον δικαστικό κλητήρα και του ανέθεσαν την εξαιρετικά δύσκολη υπόθεση των οδοντοστοιχιών. Ο Μάκ — Γκρέγκορ ξεκίνησε την άλλη μέρα πρωΐ - πρωΐ για το χωριό του κακοπληρωτή και πήγε κατ' εύθεΐαν στο σπίτι του. Ήλπιζε ότι ο χωρικός θά είχε την συνήθεια νά βάζη το όράδυ τις οδοντοστοιχίες του στο ποτήρι. Αν ήταν έτσι θά εύρισκε κάποιον τρόπο νά τις αρπάξη. Ο χωρικός όμως δεν είχε την συνήθεια αύτή. Αν και βρισκόταν ακόμη στο κρεββάτι, σηκώθηκε και άνοιξε την πόρτα με όλα του τα δόντια στο στόμα.

«Ατυχία» συλλογίσθηκε ο Μάκ—Γκρέγκορ και έβαλε αμέσως εις ενέργειαν άλλο σχέδιο. Φόρεσε ψεύτικα γένεια και μουστάκια και πήγε σε μιά ταβερνούλα όπου συνήθιζε ο χωρικός νά πίνη κάθε βράδυ τα ποτηράκια του. Βρήκε μιάν αφορμή ν' ανοίξη μαζί του συζήτηση, κάθησε στο τραπέζι του, τον κέρασε, και σε λιγάκι μιλούσαν σάν δυό παλοί καλοί φίλοι. Αξαφνα προσοιήθηκε ο Μάκ — Γκρέγκορ ότι τον έπιασε δυνατός πονόδοντος.

— Ω! πόσο σας ζηλεύω, είπε στον χωριάτη, που έχετε ακόμη όλα σας νά δόντια γερά!

Ο χωρικός καμάρωσε στην αρχή. Υστερα όμως από κανα - δυό ποτηράκια που ήπιαν ακόμη, εξωμολογήθηκε στον συνομιλητή του ότι τα δόντια του ήσαν ψεύτικα.

— Αδύνατον ! είπε ο Μάκ — Γκρέγκορ. Δεν το πιστεύω.

— Και όμως, κύριε, νά το πιστέψετε.

— Βάζω στοίμηχα άλλη μιά μποτίλια κρασί ότι αστειεύεσθε.

— Σύμφωνοι, είπε ο χωρικός.

Και χωρίς νά χάση καιρό έβγαλε τις οδοντοστοιχίες από το στόμα του και τις έδωσε στον δικαστικό κλητήρα για νά πεισθή. Την ίδιαν όμως στιγμή πέταξε εκείνος τα γένεια και τα μουστάκια του και βροντοφώνησε:

— Εν ονόματι του νόμου, κατάσχονται!

Ο χωρικός δεν μπόρεσε ούτε κάν νά διαμαρτυρηθή, επειδή δεν είχε ούτε δίκηο άλλα ούτε και.. δόντια για νά μιλήση!

Η καλτσοδέτα της καλλιτέχνιδος

Η δεσποινίς Εσπέρια Μπάνυ, διάσημη χορεύτρια και ήθοποιός της εφαράς σκηνής, χρωστούσε σε κάποιον 500 λίρες, τις οποίες δεν εννοούσε νά πληρώση. Της έκανε αγωγή, άλλα εκείνη προφασίσθηκε στο δικαστήριο ότι δεν είχε ούτε χρήματα ούτε αντικείμενα αξίας.

— Και εν τούτοις κύριοι, είπε ο συνήγορος του πιστωτού, ή δεσποινίς Εσπέρια Μπάνυ φοράει ένα ζευγάρι αδαμαντοκόλλητες καλτσοδέτες που στοιχίζουν 600 λίρες. Αφού ισχυρίζεται ότι δεν έχει τίποτα, ζητώ την άδεια του δικαστηρίου για νά κατάσχω τις καλτσοδέτες.

— Αδύνατον, φώναξε ο συνήγορος της χορευτρίας. Οι καλτσοδέτες της δεσποινίδος Μπάνυ εύρίσκονται ώς γνωστόν σε ένα σημείον όπου απαγορεύεται νά βάλη το χέρι του ακόμη και ο νόμος. Πρόκειται γιά ζήτημα σεβασμού της δημοσίας ηθικής.

Το δικαστήριον απεσύρθη εις σύσκεψιν και έβγαλε την απόφασί του: «Επιτρέπεται εις τον ενάγοντα νά κατάσχη τις καλτσοδέτες της δεσποινίδος Μπάνυ, αλλά χωρίς νά προσβάλη την δημοσίαν αιδώ».

Με άλλους λόγους οι καλτσοδέτες θά μπορούσαν νά κατασχεθούν μόνον σε μιά στιγμή που δεν θά της φορούσε ή χορεύτρια. Η υπόθεσις ήταν πολύ μπερδεμένη. Μόνον ο Μάκ — Γκρέγκορ θά μπορούσε νά την τακτοποιήση. Και την τακτοποίησε παγματικά. Μετεμφιέσθη σε γκαρσόνι και προσελήφθη γιά μιά βραδυά στο μπάρ ρεστωράν των καλλιτεχνών όπου έτρωγε τακτικά ή δεσποινίς Εσπέρια μέσα σε μεγάλο κύκλο θαυμαστών της. Ο Μάκ — Γκρέγκορ έρριξε πρώτα ένα μαχαίρι στο πάτωμα.

Καθώς έσκυψε γιά νά το σηκώση, άφησε τα μάτια του νά στραφούν πρός τις τορευτές κνήμες της καλλιτέχνιδος. Η δις Εσπέρια φορούσε ευτυχώς πολύ κοντά φουστάνια και καθόταν με τέτοιαν άφέλεια, ώστε ο κλητήρ βεβαιώθηκε πολύ εύκολα πώς οι περίφημες καλτσοδέτες βρισκόνταν στην θέση τους. Έτρεξε λοιπόν αμέσως στην κουζίνα και γύρισε στην στιγμή με μιά σουπιέρα γεμάτη σάλτσα. Τα παραπέρα ήταν πολύ εύκολα. Η σάλτσα χύθηκε, από αμροσεξία δήθεν, επάνω στις κάλτσες της καλλιτέχνιδος. Διαμαρτυρίες, συγγνώμες, φωνές, αντεγκλήσεις και το συμπέρασμα ότι η δεσποινίς Εσπέρια Μπάνυ έπρεπε νά αποσυρθή γιά λίγο γιά νά βγάλη τις κάλτσες της. Θέλοντας και μη θά συνέχιζε το γεύμα χωρίς κάλτσες. Πράγματι δεν άργησε καθόλου νά γυρίση. Κρατούσε στα χέρια της την τσάντα της μέσα στην οποία θά βρίσκονταν άσφαλώς τα αδαμαντοκόλλητο ζευγάρι των καλτσοδετών. Ο Μάκ — Γκρέγκορ δεν έπεσε έξω. «Εν ονόματι του νόμου» τις κατάσχω είπε. Άρπαξε την τσάντα από τα χέρια της και πρίν προλάβη ή Εσπέρια νά βάλη τις φωνές, έβγαλε από μέσα τις καλτσοδέτες και τις έβαλε στην τσέπη του. Εννοείται ότι ή δεσποινίς Μπάνυ στάθηκε εξαιρετικά τυχερή, διότι οι παρόντες διάφοροι θαυμασταί της έσπευσαν νά πληρώσουν το χρέος της και νά ελευθερώσουν τις καλτσοδέτες της!

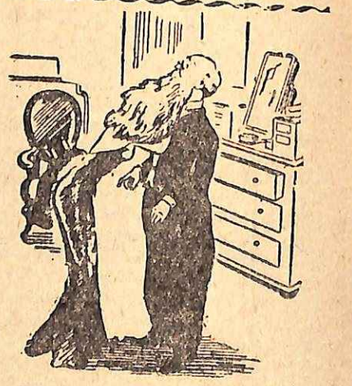

ΤΑ ΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

Η κόρη: Κάνω όσο γρήγορα μπορώ, παππού. Μα είναι δύσκολο νά δέσω την νταβάτα σου μέσα στο σκοτάδι!

Η κόρη των λεμονιών

Ένας ώραίος τουρκικός θρύλος

Μια φορά κι' ένναν καιρό ήταν ένας σουλτάνος που είχε εφαρμόσει ένα ώραίο έθιμο. Κάθε χρόνο, σε μιάν ωρισμένην ημέρα, κανόνιζε ώστε νά τρέχουν οι δυό μεγάλες βρύσες, που βρίσκονταν απέναντι από το παλάτι του, μέλι και βούτυρο. Κάποιαν ημέρα, που οι βρύσες έτρεχαν πάλι μέλι και βούτυρο, ήρθε μιά γρηά με τις στάμνες της και άρχισε νά τις γεμίζη. Ο γυιός του σουλτάνου την είδε από το παράθυρό του και θέλοντας νά την πειράξη έριξε ένα βέλος και της έσπασε μιά στάμνα.

Η γρηά του είπε:

—Τί σούκανε, παιδάκι μου, και μούσπασες την στάμνα; Μιά κι' εΐσαι γυιός του σουλτάνου, δεν σε καταριέμαι. Σου εύχομαι μονάχα ν' αγαπήσης την κόρη των τριών λεμονιών!

Ο πρίγκηπας άρχισε νά αδυνατίζη ημέρα με την ημέρα. Ο σουλτάνος ανησύχησε για την υγεία του και τον ρώτησε τί του έλειπε. Τότε του αποκρίθηκε ό πρίγκηπας ότι αγαπούσε την κόρη των τριών λεμονιών και ότι θά έκανε ό,τι μπορούσε για νά την ανακαλύψη.

Έτσι αποχαιρέτησε κάποιο πρωΐνό τους γονείς του και ξεκίνησε για νάβρη την κόρη του. Στον δρόμο που πήγαινε συνήντησε ένα γέρο δερβίση.

— Καλημέρα γέροντα, του είπε. Αγαπάω την κόρη των τριών λεμονιών και πηγαίνω γυρεύοντάς της.

— Αφού είναι έτσι θά σου πώ εγώ που θά την βρής, του είπε ό γέροντας. Θά περάσης πίσω από εκείνο το βουνό και θά σταματήσης μπροστά στόν κήπο με τις τριανταφυλλιές. Θά φωνάξης: «Τί ωραίος κήπος» και θά κόψης ένα τριαντάφυλλο για νά το μυρίσης. Λίγο πιό πέρα τρέχει ένα ποταμάκι που έχει θολό νερό. «Τί καθαρό νεράκι!», θά φωνάξης και θά σκύψης νά πής. Πιό κάτω θά συναντήσης ένα σκυλί που έχει μπροστά του χορτάρι και ένα άλογο που έχει μπροστά του κρέας. Θ' αλλάξης τις τροφές τους και θά προχωρήσης ώς που νά βρής μιά κλειστή και μιάν ανοιχτή πόρτα. Θά κλείσης την ανοιχτή και ανοίγοντας την κλειστή θά προχωρήσης μέσα. Θά βρεθής σ' ένα μεγάλο κήπο. Εκεί μέσα έχει το σπίτι του ό δράκος. Θά ψάξης ανάμεσα στις πολλές λεμονιές που θά ίδής ώς που νά ανακαλύψης κάποια που δεν έχει επάνω παρά μονάχα τρία λεμόνια. Θά τά κόψης και θά φύγης αμέσως. Πρόσεξε μονάχα, καθώς θά γυρίζης, νά βρίσκεσαι πάντοτε κοντά σε νερό, επειδή μέσα σε κάθε λεμόνι βρίσκεται κι' από μιά κοπέλλα που θά σου ζητήση νερό και θά πεθάνη άν δεν της δώσης αμέσως νά πιή.

Τήν πήρε στήν αγκαλιά του και τήν ξσφιξε όσο μπορούσε πιό δυνατά.

Τό πριγκηπόπουλο φίλησε τα χέρια του δερβίση και συνέχισε τον δρόμο του. Συνήντησε πρώτα τον κήπο με τις τριανταφυλλιές, έκοψε ένα τριαντάφυλλο, τό μύρισε και είπε: «Τί ωραίο τριαντάφυλλο!». Όταν έφθασε κοντά στό ποταμάκι έσκυψε καί ήπιε λέγοντας: «Τί καθαρό νερό!» Πιό πέρα άλλαξε τό χορτάρι τοῦ σκυλιοῦ μὲ τὸ κρέας τοῦ ἀλόγου καὶ συνέχισε τὸν δρόμο του. Ὅταν ἀντίκρυσε τὶς δυὸ πόρτες, ἔκλεισε τὴν ἀνοιχτὴ καὶ μπῆκε μέσα ἀπὸ τὴν κλεισμένη ἀφοῦ τὴν ἄνοιξε. Βρέθηκε τότε σ' ἕνα μεγάλο κῆπο. Ἔκοψε τὰ τρία λεμόνια, ὅπως τοῦ εἶχε πῆ ὁ δερβίσης, καὶ ἄρχισε νὰ τρέχη. Μὰ τὸν εἶδε ὁ δράκος καὶ φώναξε:

— Πόρτες! κρατᾶτε τὸν!

Ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς πόρτες ἀποκρίθηκε:

— Τόσα καὶ τόσα χρόνια ἔμενα ἀνοιχτὴ καὶ κανένας δὲν βρέθηκε νὰ μὲ κλείση. Δὲν τὸν κρατάω.

Ἡ ἄλλη πόρτα εἶπε:

— Τόσα καὶ τόσα χρόνια ἔμενα κλειστή. Ποιός συλλογίσθηκε νὰ μὲ ἀνοίξη; Θὰ τὸν ἀφήσω νὰ περάση ἐπειδὴ εἶναι ὁ μόνος ποὺ μὲ ἄνοιξε.

Ὁ δράκος φώναξε τότε στὸ σκύλο καὶ στὸ ἄλογο:

— Πιάστε τον!

Τὸ ἄλογο ἀποκρίθηκε:

— Δὲν τὸν πιάνω ἐπειδὴ μὲ γλύτωσε ἀπὸ τὴν πεῖνα δίνοντάς μου χορτάρι.

Καὶ τὸ σκυλὶ εἶπε:

— Κι' ἐμένα μοῦφερε κοντὰ τὸ κρέας.

Ὁ δράκος φώναξε τότε στὸ ποτάμι:

— Πνίξε τον!

Τὸ ποτάμι ἀποκρίθηκε:

— Ἤπιε ἀπὸ τὸ νερό μου λέγοντας: «Τί καθαρὸ νερό!» Σεῖς ὅμως μὲ περιφρονοῦσατε ἐπειδὴ τάχα εἶναι τὸ νεράκι μου θολό. Δὲν τὸν πνίγω.

Ὁ δράκος πρόσταξε τότε τὶς τριανταφυλλιὲς νὰ τοῦ φράξουν τὸν δρόμο. Μὰ κι' ἐκεῖνες τοῦ ἀποκρίθηκαν:

— Ἔκοψε ἀπὸ τὰ λουλούδια μας χωρὶς νὰ φοβηθῆ τὰ ἀγκάθια μας καὶ τὰ μύρισε λέγοντας: «Τί ὡραῖα λουλούδια!» Δὲν τοῦ φράζουμε τὸν δρόμο.

Ὁ δράκος ἄρχισε τότε νὰ τὸν κυνηγᾶη μονάχος του. Ἀλλὰ τὸ ποτάμι φούσκωσε καὶ τὸν ἔπνιξε. Ὅταν κατάλαβε τὸ βασιλόπουλο πὼς εἶχε σωθῆ ἔκοψε τὸ ἕνα λεμόνι. Ἀπὸ μέσα πρόβαλε μιὰ νέα καὶ τοῦ ζήτησε νερό. Μὰ δὲν βρέθηκε πουθενὰ ἐκεῖ κοντὰ νερὸ καὶ ἡ νέα πέθανε.

— Νὰ εἶναι τάχα καὶ μέσα στ' ἄλλα λεμόνια κοπέλλες; συλλογίσθηκε ὁ πρίγκηπας.

Ἡ περιέργειά του ἦταν τόσο μεγάλη ὥστε ἔκοψε καὶ τὸ δεύτερο λεμόνι. Βγῆκε κι' ἀπὸ ἐκεῖ μέσα μιὰ κοπέλλα ἀλλὰ πέθανε κι' ἐκείνη ἐπειδὴ δὲν βρέθηκε νερό. Ὁ πρίγκηπας θύμωσε μὲ τὸν ἑαυτό του καὶ δὲν ἔκοψε τὸ τρίτο λεμόνι παρὰ μονάχα ὅταν βρέθηκε πιὰ σὲ μιὰν ἡσυχη, μικρὴ λιμνοῦλα. Ἡ νέα ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὸ λεμόνι ἔσκυψε καὶ ἤπιε νερὸ καὶ ὅταν ξανασηκώθηκε ἦταν ὄμορφη σὰν τὴν χαραυγή. Ὁ πρίγκηπας πῆγε νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὴν χαρά του καὶ τῆς εἶπε:

— Πριγκήπισσά μου! Πάω νὰ φέρω τοὺς στρατιῶτες μου καὶ τὶς μουσικές μου γιὰ νὰ σὲ συνοδεύσουν ὡς τὸ παλάτι μου ὅπως σοῦ ἀξίζει.

Ἡ νέα ἀποκρίθηκε:

— Μὴν ἀφήσης τοὺς γονεῖς σου νὰ σὲ φιλήσουν στὸ μέτωπο γιατὶ θὰ μὲ λησμονήσης.

Ὁ πρίγκηπας ὑποσχέθηκε νὰ κάνη ὅπως τοῦ εἶπε καὶ ἔφυγε τρέχοντας γιὰ τὸ παλάτι. Μὰ οἱ γονεῖς του χάρηκαν τόσο πολὺ ὅταν τὸν εἶδαν νὰ γυρίζη ὥστε τὸν σφίξανε στὴν ἀγκαλιά τους καὶ τὸν φιλήσανε στὸ μέτωπο. Ἔτσι ξέχασε τὴν κόρη τῶν λεμονιῶν.

Στὸ μεταξὺ ἡ νέα εἶδε ἕνα δέντρο ποὺ ἦταν δίπλα στὴν λίμνη καὶ τοῦ εἶπε:

— Χαμήλωσε δέντρο.

Τὸ δέντρο χαμήλωσε καὶ ἡ νέα κάθησε ἐπάνω σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κλαριά του καθρεφτίζοντας τὸ ὡραῖο της πρόσωπο μέσα στὸ νερό. Σὲ λιγάκι ἦρθε μιὰ ὑπηρέτρια ἀραπίνα γιὰ νὰ γεμίση τὴν στάμνα της. Εἶδε μέσα στὴ λίμνη τὸ ὡραῖο πρόσωπο καὶ ἄρχισε νὰ θαυμάζεται.

— Τί ὄμορφη ποὺ εἶμαι! συλλογίσθηκε.

Γύρισε στὴν κυρία της καὶ τῆς εἶπε:

— Εἶδα τὸ πρόσωπό μου μέσα στὴ λίμνη καὶ θαύμασα τὴν ὀμορφιά μου. Δὲν μένω πιὰ ὑπηρέτρια.

Ἡ κυρία της ἄρχισε νὰ τὴν πειράξη.

— Δὲν εἶσαι ὄμορφη, τῆς εἶπε. Τὸ πρόσωπο ποὺ εἶδες μέσα στὸ νερὸ ἦταν κάποιας ἄλλης ποὺ κάθονταν ἀπάνω στὸ δέντρο.

Ἡ ἀραπίνα γύρισε πάλι στὴν λίμνη καὶ εἶδε τὴν κόρη τῶν λεμονιῶν.

—Πῶς ἀνέβηκες ἐκεῖ ψηλά; τὴν ρώτησε. Δὲν μὲ παίρνεις καὶ μένα κοντά σου;

Ἡ νέα ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ βαρυέται καὶ ἤθελε νὰ κουβεντιάση λίγο γιὰ νὰ περάση τὴν ὥρα της, πρόσταξε τὸ δέντρο πάλι νὰ χαμηλώση. Ἔτσι ἀνέβηκε ἡ ἀραπίνα καὶ κάθησε στὸ πλευρό της. Ἄρχισαν νὰ κουβεντιάζουν καὶ ἡ ὄμορφη νέα τῆς διηγήθηκε ὅλη της τὴν ἱστορία.

— Ἀφοῦ εἶσαι νεράϊδα, εἶπε ἡ ἀραπίνα, θὰ ἔχης καὶ κά-

—'Η δύναμή μου βρίσκεται σὲ μιὰ καρφίτσα ποὺ φόρεσα στὰ μαλλιά μου. Ἂν μοῦ τὴν κλέψουν θὰ γίνω πουλὶ καὶ θὰ πετάξω.

Σὲ λιγάκι ἄρχισε ἡ ἀραπίνα νὰ παινεύῃ τὴν ὁμορφιὰ τῆς νέας καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ τῆς χαϊδέψῃ τὰ μαλλιά. Καθὼς τὴν χάιδευε ὅμως τῆς ἔκλεψε τὴν καρφίτσα. Ἔτσι γίνηκε ἡ νεράϊδα πουλὶ καὶ πέταξε.

Μερικὲς μέρες ἀργότερα θυμήθηκε ὁ πρίγκηπας τὴν ὄμορφη νέα. Πῆρε στρατιῶτες καὶ μουσικὲς καὶ πῆγε νὰ τὴν συναντήσῃ. 'Η ἀραπίνα ποὺ τοὺς εἶδε ἀπὸ μακρὺ ἑτοιμάσθηκε ὅλη χαρά. Καθὼς τὴν ἀντίκρυσε ὁ πρίγκηπας σάστισε.

— Πῶς ἔγινες ἔτσι ; ρώτησε.

— Μ' ἔκαψε ὁ ἥλιος καὶ τὰ μάτια μου πετάχτηκαν ἀπὸ τὸ κλάμμα, ἐπειδὴ μὲ ξέχασες, ἀποκρίθηκε ἡ ἀραπίνα. Ἄμα μὲ πάρῃς, ὅμως, μαζί σου θὰ ὁμορφήνω ξανά.

'Ο πρίγκηπας πίστεψε στὰ λόγια της καὶ τὴν ὡδήγησε στὸ παλάτι. Οἱ γονεῖς του θύμωσαν ὅταν ἀντίκρυσαν τὴν ἀραπίνα καὶ τὸν ρώτησαν:

—Αὐτὴ εἶναι ἡ ὄμορφη νέα ποὺ ἀγάπησες;

Πίστεψαν ὅμως κι' ἐκεῖνοι ὅτι θὰ ξανάβρισκε τὴν πρώτη της ὁμορφιὰ καὶ ἔτσι γίνηκε ἡ ἀραπίνα πριγκήπισσα. Μὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ γίνηκε ὁ γάμος ἐρχόταν στὸν κῆπο τοῦ παλατιοῦ ἕνα κάτασπρο τρυγόνι καὶ ἔλεγε στὸν κηπουρό:

— Περιβολάρη, περιβολάρη! Ἄς εἶναι ὁ ὕπνος τοῦ πρίγκηπα γεμᾶτος γλυκὰ ὄνειρα. Μὰ ὁ ὕπνος τῆς ἀραπίνας νὰ εἶναι γεμᾶτος ἀγωνία καὶ ἐφιάλτες. Τὰ κλαράκια τοῦ κήπου ποὺ μὲ κρατανε νὰ μαραίνωνται ἕνα - ἕνα.

Τὰ κλαράκια τοῦ κήπου ἄρχισαν καὶ μαραίνονταν καὶ ὁ πρίγκηπας ποὺ τὰ εἶδε μάλλωσε τὸν κηπουρο.

— Γιατὶ δὲν περιποιεῖσαι τὰ δένδρα; τοῦ εἶπε.

'Ο περιβολάρης φοβήθηκε νὰ μὴ τὸν διώξουν καὶ διηγήθηκε στὸν πρίγκηπα τὴν ἱστορία τοῦ τρυγονιοῦ.

— Ἄπλωσε ξόβεργες νὰ τὸ πιάσουμε, διέταξε ὁ πρίγκηπας.

Τὴν ἄλλη μέρα ἤρθε πάλι τὸ τρυγόνι μὰ δὲν μπόρεσε νὰ ξαναφύγῃ. 'Ο κηπουρὸς τὸ ἔπιασε καὶ τὸ πῆγε στὸν πρίγκηπα. Ἐκεῖνος τοὔφτιασε ἕνα χρυσὸ κλουβὶ καὶ τὸ κρέμασε μέσα στὴν κάμαρά του. Τὸ τρυγόνι φτερούγιζε χαρούμενα κάθε φορὰ ποὺ τὸν ἀντίκρυζε.

Τὸν ἴδιο καιρὸ περίμενε ἡ ἀραπίνα νὰ γίνῃ μητέρα καὶ αἰσθανόταν ἀδιαθεσία καὶ ἀνορεξία. Μιὰ μέρα λοιπὸν ζήτησε νὰ τῆς μαγειρέψουν τὸ τρυγόνι. 'Ο πρίγκηπας προσπάθησε νὰ τὴν πείσῃ ὅτι δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ φάῃ ἐκεῖνο τὸ τρυγόνι καὶ ὑποσχέθηκε νὰ πάῃ κυνῆγι νὰ τῆς φέρῃ καλύτερα. Μὰ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔλειπε στὸ κυνῆγι, διάταξε ἡ ἀραπίνα νὰ σφάξουν τὸ τρυγόνι.

Στὸ μέρος ποὺ χύθηκε τὸ αἷμα του φύτρωσε ἕνα ὡραῖο κυπαρίσι. 'Η ἀραπίνα διέταξε νὰ τὸ κόψουν καὶ νὰ φτιάσουν ἀπὸ τὸ ξύλο του κούνια γιὰ τὸ μωρό της. Κάποια φτωχειὰ γυναῖκα ποὺ περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ παρεκάλεσε νὰ τῆς δώσουν τὰ πελεκούδια ποὺ περίσσευαν γιὰ νὰ τὰ κάψῃ. Τῆς τἄδωσαν καὶ τὰ πῆρε στὸ φτωχικό της. Ὕστερα βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι της. Ἀλλὰ τὴν ὥρα ποὺ ἔλειπε, ξεπετάχτηκε μέσα ἀπὸ τὰ πελεκούδια ἡ κόρη τῶν λεμονιῶν καὶ ἄρχισε νὰ συγυρίζῃ. Σὲ λιγάκι ἔλαμπε τὸ φτωχικὸ ἀπὸ τὴν πάστρα καὶ τὴν νοικοκυρωσύνη. Ὅταν γύρισε ἡ γρηὰ παραξενεύτηκε τόσο πολὺ ὥστε σταυροκοπήθηκε λέγοντας:

—Νεράϊδα ἢ δαίμονας, ὅ,τι κι' ἂν εἶσαι, φανερώσου!

'Η νέα φανερώθηκε καὶ κάθησαν γιὰ νὰ φᾶνε τὸ φαγητὸ ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει μὲ τὰ χέρια της.

— Κράτησέ με γιὰ κόρη σου, παρακάλεσε τὴν γρηά.

Καὶ ἡ γρηὰ δέχτηκε μὲ χαρά της.

Ἐκεῖνες τὶς μέρες ἔτυχε νὰ πέσῃ ἀρρωστος ὁ πρίγκηπας καὶ ζήτησε νὰ τοῦ στείλουν ἀπὸ κάθε σπίτι ἕνα πιάτο σοῦπα γιὰ νὰ δυναμώσῃ. Θὰ ἔτρωγε μιὰ κουταλιὰ ἀπὸ κάθε πιάτο. Ὅταν τἄκουσε ἡ κόρη τῶν λεμονιῶν τοῦ ἑτοίμασε τὴν πιὸ ὡραία σοῦπα τοῦ κόσμου, ἔρριξε μέσα στὸ πιάτο ἕνα δαχτυλίδι ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει ὁ πρίγκηπας καὶ τὸ ἔδωσε στὴν γρηὰ νὰ τὸ πάῃ στὸ παλάτι. Οἱ φύλακες τοῦ παλατιοῦ δὲν θέλησαν νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ περάσῃ ἐπειδὴ τὴν εἶδαν τόσο φτωχειά. Μὰ ἐκείνη ἐπέμεινε καὶ ἔφερε μονάχη της τὴν σοῦπα στὸν πρίγκηπα. 'Ο ἄρρωστος ἔφαγε τὴν πρώτη κουταλιὰ καὶ τοῦ ἄρεσε τόσο πολὺ ὥστε ἄδειασε ἀμέσως ὅλο τὸ πιάτο. Ἔτσι ἀνακάλυψε τὸ μικρὸ δαχτυλίδι καὶ ρώτησε τὴν γρηά:

— Ποιὸς τὴν ἔφτιασε αὐτὴν τὴν ὡραία σοῦπα;

— 'Η κόρη μου, ἀποκρίθηκε ἡ γρηά.

— Αὔριο τὸ πρωΐ, εἶπε ὁ πρίγκηπας, νὰ φέρῃς τὴν κόρη σου κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου. Θὰ κατεβάσω μὲ ἕνα σχοινὶ ἕνα κοφίνι γεμάτο χρυσάφι. Πάρε τὸ χρυσάφι καὶ βάλε μέσα στὸ κοφίνι τὴν κόρη σου.

Τὸ ἄλλο πρωΐ ἔφθασε πράματι ἡ γρηὰ μὲ τὴν κόρη της μπροστὰ στὸ παλάτι. Πῆρε τὸ χρυσάφι καὶ ἔβαλε μέσα στὸ κοφίνι τὴν κόρη της ποὺ τὴν τράβηξε ἀμέσως ἐπάνω ὁ πρίγκηπας. Τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ἔσφιξε ὅσο μποροῦσε πιὸ δυνατά. Τὴν ἄλλη μέρα γίνηκε ὁ γάμος τους καὶ ζήσανε πολὺ εὐτυχισμένοι.

Τὴν ἀραπίνα, ὅμως, τὴν ἔδεσαν ἀπὸ τὶς οὐρὲς σαράντα ἀγρίων ἀλόγων ποὺ τὴν πήρανε στὰ βουνὰ καὶ τὴν κομμάτιασαν ἐπάνω στοὺς βράχους.

ΝΑΚΙ ΤΕΖΕΛ

Η ΣΑΤΥΡΑ ΤΗΣ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

«ΜΠΑΙΝ ΜΙΞΤ»

Τοῦ συνεργάτου μας
κ. Γ. ΘΙΣΒΙΟΥ

Ἡ ζέστη κάπως ἔσφιξε κι' οἱ συμπολῖτες ὅλοι
Ἀφήνουνε τὴν πόλη
Καὶ τρέχουν πρὸς τὴν θάλασσαν,
Μὲ τὴν ὁποίαν θησαυροὺς ἀμόθητους δὲν θ' ἄλλασσαν.
Πηγαίνουν ὅλοι γιὰ «μπαὶν - μὶξτ», νὰ κάνουν χρῶμα
(σκοῦρον
Νὰ δείξουνε τὶς χάρες των, στοὺς ἄλλους, ἐπὶ τέλους,
Νομίζοντες πὼς μοιάζουνε, τοὐλάχιστον, μὲ...Κοῦρον
Ἡ ξεπερνοῦν καὶ τὸν γνωστὸν... Ἑ ρ μ ῆ ν τ ο ῦ
(Π ρ α ξ ι τ έ λ ο υ ς.

Ἀκτὲς ὑπάρχουν ἄπειρες κι' ἀμέτρητα παράλια,
Ποὺ περιμένουν ὅλα τους νὰ γίνουνε σμπαράλια:
Εἶναι τὰ δυὸ τὰ Φάληρα, ἡ Βάρκιζα κι' ἡ Βάρη,
Γλυφάδα καὶ Σκαραμαγκᾶς, τὸ Πεῦκο κι' ἡ Ραφίνα,
Στὴ Βουλιαγμένη συρφετὸς καὶ φέτος ἀριβάρει
Καὶ μερικοὶ, στὸ Σούνιον θὰ τὴν περάσουν φίνα.
Πολλοὶ θὰ πᾶν' στὸν Ἅλιμον, ἢ μέχρι Διονύσου
Πολλοὶ θὰ φθάσουν στὶς ἀκτὲς μακρᾶς... ἐρημονήσου
Καὶ δὲν θ' ἀφήσουν, τελικῶς, καμμιὰν ἀκρογιαλιά,
Ποὺ νὰ μὴ τὴν γεμίσουνε σκουπίδια καὶ... γυαλιά.

Ὅλος ὁ κόσμος κατ' αὐτὰς στὴ θάλασσα πηγαίνει
Νὰ κολυμπήσῃ στὸ νερὸ, νὰ παίξῃ ν' ἀλαλάξῃ,
Νὰ κάνῃ τὶς θαλάσσιες ἀσκήσεις του ἐν γένει
Καὶ πρὸ παντὸς τοῦ σώματος τὸ χρῶμα του ν' ἀλλάξῃ.
Προς τοῦτο παραδίδεται στὴν ἡλιοθεραπεία
Καὶ' τὴν Γλυφάδα τὴν περνᾶς γιὰ τὴν... Α ἰ θ ι ο π ί α!

Κορίτσια γέροι καὶ γρηὲς καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ
Ἀπ' τὸ πρωΐ ξεσφίγγονται σὲ κάποιαν ἀμμουδιὰ
Ποὺ μεταβάλλεται κι' αὐτὴ σὲ ψησταριὰ τὸ θέρος
Πολλάκις σὲ καμίνι.
Κι' ἂν ἐπὶ πλέον... πυροπῇ πολλὲς καρδιὲς ὁ ἔρως
Κάλε ζευγάρι... ψ ή ν ε τ α ι, πλὴν ὅμως καὶ τὰ...
(ψ ή ν ε ι.

Ὁ σοβαρὸς ὁ σύζυγος ἐχθρεύεται τὶς μόδες
Ἐπίσης καὶ τὸ μαΐρισμα στὸ μέρος τὸ ἀμμῶδες.
Κι' ἂν δῇ πὼς ἡ συμβία του τοιαύτας δείχνει τάσεις
Καὶ πὼς χαμένες πάντοτε πηγαίνουν οἱ συστάσεις
Ἐγκαταλείπει πάραυτα τὸν τρόπο τὸν καλό του
Καὶ τὰ «παρακαλῶ» του.
Ἀλλάζει φύλλο μονομιᾶς, ἐξάπτεται, τὴν βρίζει
Κι' ἀντὶ νὰ πάῃ στὴ θάλασσα, στὸ ξύλο τὴν...
(μ α υ ρ ί ζ ε ι.

Ἡ ζέστη κάπως ἔσφιξε κι' οἱ συμπολῖτες ὅλοι
Τραβᾶνε γιὰ τὶς θάλασσες κι' ἀδειάζουνε τὴν πόλι.
Νυχθημερὸν πηγαίνουνε καὶ κολυμποῦν στὰ Φάληρα,
Καὶ κάνουνε τὴν Πάουερ νὰ κολυμπᾷ στὰ... τ ά λ-
(λ η ρ α!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Τὰ κατορθώματατοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα»

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΕΚΒΙΑΣΜΟΣ

Τοῦ Χέρμαν Λάντον

Μιὰ διαγραφὴ

Ο ΣΥΜΠΑΘΗΤΙΚΟΣ ἐκεῖνος νέος μπῆκε σὰν φοβισμένος στὴν «Λέσχη τῶν Ζωοφίλων» καὶ ἀφοῦ ἔδωσε στὸ θεστιάριο τὸ παλτό του, τὸ κασκόλ του καὶ τὸ καπέλλο του, προχώρησε διστακτικὰ πρὸς τὸ χώλλ. Πρὶν ἀνοίξῃ τὴν τζαμόπορτα ἔρριξε μιὰ ματιὰ στοὺς πέτσινους καναπέδες καὶ στὰ φωτεῖγ καὶ ὠχρίασε βλέποντας ἕναν νέο μ' ἀθλητικὸ παράστημα καὶ γαλανὰ μάτια, ποὺ ἔπαιρνε τὸ ἀναψυκτικό του διαβάζοντας κάποιο περιοδικό. Κοντοστάθηκε λίγες στιγμὲς σὰν ἀναποφάσιστος καὶ τέλος, παίρνοντας θάρρος, ἄνοιξε τὴν τζαμόπορτα, μπῆκε στὸ χώλλ, καὶ κατευθύνθηκε μὲ βῆμα σταθερὸ πρὸς τὸν νέο ποὺ καθόταν.

— Μάρτεν!

Ἐκεῖνος σήκωσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ περιοδικό του, ἔμεινε γιὰ δυὸ στιγμὲς σὰν ἀπολιθωμένος κυττάζοντάς τον καὶ τέλος ὠρθώθηκε μὲ ἕνα χαμόγελο:

— 'Ο σάτυρος!

'Ο ἄλλος ἐδάγκασε τὰ χείλη του πρὶν ἀπαντήσῃ :

— Κι' ἐσὺ, ὁ φίλος μου Μάρτεν Ντὰλ ἐπίστεψες στ' ἀλήθεια πὼς ἦτο δυνατὸν ἐγὼ, ὁ Ντὶκ Ἅλιμπεν, νὰ ἐπιτεθῶ μέσα σὲ ἕνα τραῖνο ἐναντίον μιᾶς γυναίκας μ' ἀνήθικους σκοπούς;

'Ο Μάρτεν Ντὰλ τοῦ ἔσφιξε συγκινημένος τὸ χέρι:

— Κάθησε, φίλε μου! Μολονότι καταδικάσθηκες, εἶμαι ἕνας ἀπὸ τοὺς λίγους, ὁ μόνος ἴσως, ποὺ πιστεύει στὴν ἀθωότητά σου.

— Σ' εὐχαριστῶ, Μάρτεν. Τὶ τρομερὸ πρᾶγμα! Νὰ ἐξαρτάται ἡ τιμὴ καὶ ἡ ὑπόληψη ἑνὸς ἀνθρώπου ἀπὸ δικαστὰς ἠλιθίους! Εἶμαι θῦμα ἐκβιασμοῦ, Μάρτεν!

— Σὲ πιστεύω καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ πιστέψῃς στὴν συμπάθειά μου.

— Τί γίνεται ἐδῶ ; Τί λέγουν τὰ μέλη;

— Χμ! Τί ἤθελες νὰ ποῦν; Οἱ φίλοι σου βρίσκονται σὲ δύσκολη θέση. Αὔριο γίνεται συμβούλιο καὶ πολὺ φοβᾶμαι ὅτι ἡ πλειοψηφία θὰ σὲ καταδικάσῃ.

— Θὰ μὲ διαγράψουν ἀπὸ μέλος τῆς Λέσχης;

— Μολονότι πολλοὶ πιστεύουν στὴν ἀθωότητά σου, ὑπάρχει ἐναντίον σου τὸ τελεσίδικο γεγονὸς μιᾶς καταδίκης καὶ μάλιστα καταδίκης ἀρκετὰ ταπεινωτικῆς. Καταλαβαίνεις ὅτι οἱ φίλοι σου θὰ βρεθοῦν σὲ μιὰ θέση ἐξαιρετικὰ δύσκολη. Φαντάζομαι ὅμως ὅτι θὰ διαγραφῆς καὶ θὰ σοῦ κλεισθοῦν οἱ πόρτες τῆς Λέσχης μὲ τὴν διαβεβαίωση ὅτι θὰ ἐγγραφῆς ἐκ νέου καὶ θὰ σοῦ ζητηθῇ συγγνώμη ἂν, καὶ παρὰ τὴν καταδίκη σου. κατορθώσῃς ὁπωσδήποτε νὰ ἀποδείξῃς πὼς ἔπεσες θῦμα ἐκβιασμοῦ.

— Πῶς νὰ τὸ ἀποδείξω αὐτό; Εἶναι τόσο δύσκολο! Ἂν μποροῦσα νὰ τὸ ἀποδείξω, θὰ τὸ ἀπεδείκνυα στὴν δίκη μου. 'Η κατάθεσις τοῦ ἀναθεματισμένου ἐκείνου ἀστυνομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ, ποὺ γιὰ τὴν κακή μου τύχη ταξίδευε σὲ ἄλλο διαμέρισμα τοῦ τραίνου, μὲ συνέτριψε κυριολεκτικά.

— Ἐννοεῖς τὸν ἐπιθεωρητὴ Σοῦμερ ; 'Ακριβῶς αὐτὸν περιμένω ἐδῶ!

— Θὰ ἔλθῃ ὁ ἐπιθεωρητὴς Σοῦμερ στὴ Λέσχη;

— Τὸν περιμένω νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη.

— Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὸν δῶ κρεμασμένο αὐτὸν τὸν ἀστυνομικό.

— Ὄχι τὸν καϋμένο. Δὲν εἶναι κακὸς ἄνθρωπος! Αὐτὸς κατέθεσε ὅ,τι εἶδε. Καὶ... μεταξύ μας τώρα, Ντίκ. Εἶδε ὄχι καὶ τόσο εὐχάριστα πράγματα. Μιὰ ὡραία γυναῖκα ξαπλωμένη στὸν καναπὲ καὶ μισόγυμνη, μὲ τὴν τουαλέττα της κουρελιασμένη, τρελλὴ ἀπὸ τὴ φρίκη καὶ ἀπέναντί της ἑσένα κάτωχρον!

— Ἀλλὰ αὐτὴ μόνη της ἐξέσχισε τὴν τουαλέττα της!

— Ἐγὼ σὲ πιστεύω! Οἱ δικασταί σου ὅμως δὲν σὲ πίστεψαν καὶ τὰ μέλη τῆς Λέσχης πιστεύουν σήμερα στὴν ἀπόφαση τῶν δικαστῶν σου!

— Ἔχεις δίκηο. Ἄς φύγω λοιπὸν πρίν....

— Ναί, Ντίκ. Εἶναι προτιμότερο νὰ φύγῃς φίλε μου, μὴ σοῦ γίνῃ καμμιὰ προσβολή. Σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅμως : Πίστεψε στὴν συμπάθειά μου καὶ στὴν ἐλπίδα μου πὼς πολὺ σύντομα θ' ἀποκατασταθῇ ὁπωσδήποτε ἡ ὑπόληψή σου.

Ἕνα αἰθέριο πλάσμα

Λίγο μετὰ τὴν ἀναχώρηση τοῦ Ντὶκ Ἅλιμπεν ἔφθασεν ἀσθμαίνοντας ὁ ἐπιθεωρητὴς Σοῦμερ.

— Ἄργησα λίγο, εἶπε, γιατὶ μοῦ παρουσιάσθηκε κάτι τὸ ἀπρόοπτο.

— Γιὰ λέγε λοιπόν; Τί σοῦ ξανασκάρωσε ὁ Λωποδύτης — Φάντασμα;

— Ἄ! Ναί! Συνηθισμένα πράγματα. Κάποιο κολλιέ, κάποια συλλογὴ γραμματοσήμων, κάποιο ἐπισκεπτήριο....

— Πάρ' το ἀπόφαση Σοῦμερ. Θὰ μποροῦσες ἀκόμη καὶ τὸν διάβολο νὰ πιάσῃς μιὰ μέρα ἀπὸ τὰ κέρατα, ἀλλὰ τὸν Λωποδύτη—Φάντασμα δὲν θὰ τὸν πιάσῃς.

— Χμ! Θὰ γελάσῃ καλὰ ὅποιος γελάσῃ τελευταῖος. Μιὰ τοῦ κλέφτη, δυὸ τοῦ κλέφτη, τρεῖς.... καὶ ἡ σειρὰ τοῦ Σοῦμερ νὰ γελάσῃ!

—Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς ἔχουν ὥς τώρα γίνει... χίλιες τοῦ κλέφτη!

— Γέλα - γέλα! Θὰ τοῦ τὶς φορέσω ὡστόσο κάποιο βράδυ τὶς χειροπέδες!

— Αὐτὸ στὸ εὔχομαι! Θὰ ἤθελα μάλιστα νὰ μουνα θεατὴς τοῦ θριάμβου σου.

— Αὐτὸ δὰ νὰ λέγεται! 'Ο Λωποδύτης — Φάντασμα δὲν θὰ συλληφθῇ ἂν ὁ φίλος μου Μάρτεν Ντὰλ δὲν εἶναι παρών !

— Πάει καλά. Ἄς μιλήσουμε τώρα καὶ γιὰ ἄλλα πράγματα. Ξέρεις ποιὸς καθόταν στὸ κάθισμα ποὺ κάθεσαι λίγο πρὶν ἔλθῃς;

— Πῶς θέλεις νὰ ξέρω;

— 'Ο Ντὶκ Ἅλιμπεν.

— 'Ο σάτυρος;

— Δὲν πιστεύω, Σοῦμερ, νὰ εἶναι ἔνοχος ὁ νέος αὐτός. Τὸν γνωρίζω πολὺ καλὰ καὶ τὸν λυπᾶμαι γιατὶ ὄχι μόνον τοῦ κλείνεται ἡ πόρτα τῆς Λέσχης, ἀλλὰ καὶ διότι διαλύεται ὁ ἀρραβώνας του μὲ μιὰ νέα ποὺ τὴν λατρεύει. 'Η καταδίκη αὐτὴ τὸν ἔκαμε πτῶμα ! Ἦτο ὡραία ἡ γυναῖκα ἐκείνη;

— Ὡραία; Ἦτο ἱκανὴ νὰ βάλῃ σὲ πειρασμὸ καὶ ἅγιον ! Πλάσμα ! Ὅταν μπῆκα στὸ διαμέρισμα, μόλις σταμάτησε μὲ τὶς φωνές της καὶ μὲ τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου τὸ τραῖνο, καὶ τὴν εἶδα ριγμένη σ' ἐκείνη τὴ στάση ἐπάνω στὸν καναπέ, σὲ βεβαιώνω πὼς βρέθηκα σ' ἀμηχανία γιατὶ δὲν ἤξερα τὶ νὰ πρωτοκάνω ! Νὰ γραπώσω τὸν ἀχρεῖο.... ἢ νὰ θαυμάσω τὸ αἰθέριο πλάσμα;

— Καὶ κατέληξες στὸ συμπέρασμα πὼς ἔπρεπε νὰ γραπώσῃς τὸν ἀχρεῖο.... χωρὶς νὰ πάψῃς νὰ θαυμάζῃς τὸ αἰθέριο πλάσμα!... Τί ὥρα κάνεις;

— 'Οχτὼ παρὰ τέταρτο.

— Διάβολε! Τόσο ἀργά; Πᾶμε νὰ σοῦ κάνω τὸ τραπέζι. Περνώντας ἀπὸ τὴν Σκότλαντ — Γυὰρδ θ' ἀνεβοῦμε στὸ γραγραφεῖο σου νὰ μοῦ δείξῃς τὸν φάκελλο τῆς ὑποθέσεως Ντὶκ Ἅλιμπεν.

— Θὰ εἶναι στὴ διάθεσή σου κάθε φορὰ ποὺ γιὰ νὰ τὸν δῆς... θὰ μοῦ κάνῃς τὸ τραπέζι.

Ἕνας μισογύνης

Ἡ ὡραία γυναῖκα ἐτοποθέτησε τὸ βαλιτζάκι της στὸ δίχτυωτὸ τοῦ διαμερίσματος, πῆρε μιὰ στάση νωχελικὴ στὸν καναπὲ καὶ ἔρριξε μιὰ φευγαλέα ματιὰ στὸν μονακὸ συνεπιβάτη της, ποὺ καθόταν ἀπέναντί της.

Ἦτο ἕνας συμπαθητικὸς νέος μὲ κατάξανθα μαλλιὰ καὶ μὲ γαλανὰ μάτια, ὁ ὁποῖος ἐδιάβαζε κάποιο περιοδικὸ καὶ οὔτε στράφηκε κὰν νὰ τὴν κυττάξῃ. Λίγο μετὰ τὴν ἐκκίνηση τοῦ τραίνου ἡ ὡραία γυναῖκα ρώτησε ξαφνικά:

— Μήπως σᾶς πειράζει, τζέντλεμαν, ἂν ἀνοίξω τὸ παράθυρο;

— Μπορεῖτε νὰ τὸ ἀνοίξετε, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος πωγερὰ, χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ περιοδικό του.

Ἐκείνη σηκώθηκε καὶ ἄνοιξε τὸ παράθυρο, ἀπορώντας πῶς ὁ νέος αὐτὸς ποὺ εἶχε τόσο εὐγενικὸ παρουσιαστικὸ δὲν προθυμοποιήθηκε νὰ σηκωθῇ νὰ ἀνοίξῃ.

— Θὰ εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρον αὐτὸ

Σὲ κάθε φύλλο ἡ «ΕΒΔΟΜΑΣ» δημοσιεύει ἀπὸ μιὰ νέα αὐτοτελῆ καὶ πρωτότυπη περιπέτεια τοῦ περιφήμου
Λωποδύτη - Φάντασμα

διαβάζετε, ἔκαμε σὲ λίγο ξαναπαίρνοντας προκλητικὴ στάση.

— Πολὺ ἐνδιαφέρον.

— Ὅταν τελειώσετε, θὰ μοῦ δανείσετε τὸ περιοδικό σας, νὰ τοῦ ρίξω κι' ἐγὼ μιὰ ματιά;

— Διαβάζω πολὺ ἀργὰ καὶ δὲν θὰ τελειώσω τόσο γρήγορα.

Τί ἄνδρας ἦταν αὐτός; Ἄλλος στὴ θέση του θὰ τὸ θεωροῦσε εὐτύχημα νὰ ταξιδεύῃ μὲ μιὰ τόσο ὡραία γυναῖκα, ἡ ὁποία εἶχε τόση διάθεση γιὰ κουβέντα. Κι' αὐτὸς οὔτε καταδεχόταν νὰ τὴν κυττάξῃ κἄν!

— Ἄ! Διαβάζετε πολὺ ἀργά;...

— Ναὶ καὶ γι' αὐτὸ δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ μὲ διακόπτουν.

— Μιλᾶτε σὰν μισογύνης.

— Εἶμαι.

— Τί κρῖμα! Μοῦ ἐπιτρέπετε τοὐλάχιστον τὸ κάπνισμα;

— Εὐχαρίστως γιατὶ τὸ κάπνισμα μοῦ ἀρέσει.

— Προσφέρατέ μου λοιπὸν ἕνα σιγαρέττο.

— Δὲν καπνίζω.

— Ἀλλὰ μοῦ εἴπατε πρὸ ὀλίγου ὅτι τὸ κάπνισμα σᾶς ἀρέσει.

— Μοῦ ἀρέσει ὅταν καπνίζουν ἄλλοι. Σᾶς εἶπα ὅτι δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ μοῦ διακόπτουν τὴν ἀνάγνωση.

Ἐδάγκασε ἀπὸ τὸ πεῖσμα της τὰ χείλη της, πῆρε στάση πολὺ πιὸ νωχελικὴ καὶ πολὺ πιὸ προκλητικὴ κι' ἀνάβοντας ἕνα σιγαρέττο, στράφηκε καὶ κύτταξε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο. Σὲ λίγο τὸ τραῖνο μπῆκε σὲ ἕνα τοῦνελ καὶ ἡ ὡραία γυναῖκα ὠρθώθηκε καὶ ἀφοῦ στάθηκε μιὰ στιγμὴ προκλητικὴ μπροστά του, τοῦ κατέβασε μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση τὸ περιοδικὸ ποὺ κρατοῦσε μπρὸς στὰ μάτια του.

— Κυττᾶξτε με μιὰ στιγμή!

— Νὰ σᾶς κυττάξω. Σᾶς βλέπω. Τί θέλετε νὰ προσέξω περισσότερο;

— Πῶς μὲ βρίσκετε;

— Ὁποιοσδήποτε θὰ σᾶς εὕρισκε πολὺ ὡραία.

— Νὰ σᾶς πῶ κάτι;

— Κάμετε σύντομα.

— Ἔχω ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπὸ 100 λίρες.

— Δὲν φαντάζομαι νὰ νομίζετε πὼς θὰ σᾶς τὶς δώσω ἐγώ;

— Σεῖς θὰ μοῦ τὶς δώσετε καὶ θὰ σᾶς πῶ τὸν λόγο! Ἂν δὲν μοῦ τὶς δώσετε, θὰ ξεσχίσω τὴν τουαλέττα μου, θὰ ἀναμαλλιασθῶ, θὰ γρατζουνίσω μὲ τὰ νύχια μου λιγάκι τὴν ἐπιδερμίδα μου, θὰ σημάνω τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ, ὅταν τὸ τραῖνο σταματήσῃ, θὰ πῶ πὼς μοῦ ἐπιτεθήκατε.

— Δὲν θὰ τὸ κάνετε αὐτό.

— Θὰ τὸ κάνω ἂν δὲν μοῦ μετρήσετε ἀμέσως τὶς 100 λίρες. Ξέρετε τὸν νόμο. Ἕξη μῆνες φυλακή, πρόστιμο καὶ ψυχικὴ ὀδύνη. Θὰ χάσετε τὴν ὑπόληψή σας, θὰ σᾶς διαγράψουν ἀπὸ τὴν Λέσχη σας...

— Δὲν θὰ τὸ κάνετε αὐτό!

— Πληρώνετε; Ναὶ ἢ ὄχι;

— Ὄχι.

— Συμβιβάζομαι μὲ 80 λίρες.

— Οὔτε σελλίνι!

— Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σᾶς!

Καὶ ξεσχίζοντας τὴν τουαλέττα της, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ γοερὰ καὶ ἐσήμανε τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Τὸ τραῖνο σταμάτησε στὴ στιγμὴ καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ τρέξανε μὲ τοὺς ὑπαλλήλους στὸ διαμέρισμα, τὴν βρῆκαν μισόγυμνη ἐπάνω στὸν καναπὲ, ἀναμαλλιασμένη, τρελλὴ ἀπὸ τὴν φρίκη.

—Αὐτός!... Αὐτός...! Μοῦ ἐπετέθη!... Προσπάθησε νὰ μὲ φιμώσῃ... Τί κακοήθεια!

— Ἀλήθεια; ρώτησεν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς. Ἄκουσες τὶ λέει; Τί ἔχεις νὰ πῆς;

— Ἔχω νὰ πῶ πὼς εἶναι μιὰ πολὺ ὡραία γυναῖκα... ὅπως βλέπετε καὶ μόνοι σας ἄλλως τε!

— Τί κακοήθεια ! Ἐπανέλαβε ἐκείνη προσπαθώντας νὰ κρύψῃ τὰ γυμνά της μέλη. Ἔχει τὸ θράσος καὶ νὰ εἰρωνεύεται !

— Ἀκολούθησέ μας! διέταξεν ὁ ἀστυνομικὸς πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Πολὺ εὐχαρίστως. Εἰδοποιήσατε, ὅμως, τὸν ὑπηρέτη μου, ποὺ ταξιδεύει σὲ βαγόνι τῆς τρίτης θέσεως, νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ σηκώσῃ. Μπίλιγκ ὀνομάζεται.

— Νὰ ἔλθῃ νὰ σᾶς σηκώσῃ;

— Ναί... γιατὶ εἶμαι παράλυτος ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω. Ὁ Μπίλιγκ μὲ σηκώνει στὰ χέρια του καὶ μὲ τοποθετεῖ σὲ ἕνα ἀμαξάκι....

Ἡ ὡραία γυναῖκα ἔχασε μονομιᾶς τὸ χρῶμα της καὶ τὸν κύτταξε μὲ ἀπορία.

— Παράλυτος;

— Μάλιστα, ὡραία μου κυρία! Ἐξηγεῖστε τώρα στοὺς κυρίους ἀστυνομικοὺς πῶς τὰ κατάφερε ἕνας παράλυτος νὰ σᾶς κάνῃ σ' αὐτὰ τὰ χάλια.

— Ἀλλὰ... ψιθύρισε μὲ φωνὴ σβυσμένη. Εἶναι δυνατόν;

— Εἶναι κυρία μου, εἶναι. Καὶ νὰ ἡ ἀπόδειξις: Μπίλιγκ ! Σήκωσέ με φίλε μου ν' ἀκολουθήσω τοὺς κυρίους ἀστυνομικούς....

— Ἡ κωμωδία αὐτὴ νὰ πάψῃ! διέταξεν ὁ ἀστυνομικός. Ἐπιμένετε, κυρία, ὅτι σᾶς ἐπετέθη αὐτὸς ὁ παράλυτος;

Στάθηκε ἀναποφάσιστη γιὰ μιὰ στιγμή: συλλογιζόταν τὴν εὐθύνη μιᾶς ψευδοῦς καταγγελίας καὶ ἀποφάσισε ν' ἀλλάξῃ λόγια.

— Ὄχι, ἀλλὰ... εἶχα στοιχηματίσει μαζί του νὰ τοῦ παίξω μιὰ νόστιμη φάρσα. Δὲν ἐγνώριζα ὅτι εἶναι παράλυτος...

— Πολὺ ἐπικίνδυνη αὐτὴ ἡ φάρσα ὡραία μου! ἀκούσθηκε μιὰ βροντερὴ φωνὴ καὶ φάνηκεν ὁ ἐνσπέκτωρ Σοῦμερ, ὁ ὁποῖος τὴν κύτταξε καὶ ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένος:

— Μπά! Μπά! Πάλι σεῖς; Ὥστε καὶ ὁ Ντὶκ Ἄλιμπεν.... Τὸ ἔχετε ἐπάγγελμα λοιπόν;... Δώσατέ μου τώρα τὸ ἀβρὸ αὐτὸ χεράκι....

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν παράλυτο:

— Μίστερ Μάρτεν Ντάλ, ἡ συγκίνησι ποὺ θὰ πάρετε, θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ σᾶς σκοτώσῃ ἢ καὶ νὰ σᾶς θεραπεύσῃ ἀπὸ τὴν παραλυσία.

— Ἔκαμε τὸ δεύτερο ! ἀποκρίθηκε ὁ ἀριστοκράτης ἐγειρόμενος γελαστός. Ὡραία μου κυρία, τὸ ἔξυπνο πουλὶ πιάνεται ἀπὸ τὴ μύτη. Ἔπρεπε νὰ ἀποκαταστήσω τὴν ὑπόληψη τοῦ φίλου μου Ντὶκ Ἄλιμπεν.Γιατὶ μὲ κυττᾶτε μὲ τόση ἔχθρα; Καὶ ὅμως δὲν εἶμαι κακός. Ὅταν βγῆτε ἀπὸ τὴν φυλακή, ἐλᾶτε στὸ μέγαρό μου νὰ πάρετε ἕνα τσαΐ. Μοῦ ἀρέσει πολὺ νὰ παίρνω τὸ τσαΐ μου μὲ μιὰ ὄμορφη γυναῖκα....

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ἀπόδοσις: ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

ΕΠΕΙΝΑΣΑΤΕ ΠΟΤΕ;

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 21)

ωδῶν, καὶ μιὰ φορὰ— ἐκουσίως μάλιστα —ξαναδοκίμασα τὸ δάγκωμα τῆς πείνας ἀλλὰ ὄχι εὐχάριστο αὐτὴ τὴν φορὰ ὅπως ὅταν ἤμουν παιδί.

» Νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὴν ὑποχρεωτικὴ πεῖνα ποὺ μᾶς ἐπιβάλλουν οἱ γιατροί; Ὅταν εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ βλέπωμε τοῦ κόσμου τὰ ὡραῖα φαγητὰ καὶ νὰ μὴ τολμᾶμε νὰ τὰ ἀγγίζωμε; Ὅταν μᾶς ἔρχεται πολλὲς φορὲς νὰ στείλωμε στὸν διάβολο καὶ ἰατροὺς καὶ ἰατρικὴ; Σᾶς βεβαιῶ ὅτι θὰ τῶχα κάνει καὶ αὐτό, ἂν δὲν ἤμουν ὁ ἴδιος γιατρός, κάποτε ποὺ ὑποχρεώθηκα νὰ κρατήσω αὐστηρὴ δίαιτα. Ἂν καὶ ὡς ἐπιστήμων, ἔχω τὴν γνώμη ὅτι θὰ ἔπρεπε ἕξη μόνον φορὲς τὴν ἑβδομάδα νὰ τρῶμε καὶ τὴν ἑβδόμη νὰ νηστεύωμε. Μὰ δὲν πρόκειται τώρα νὰ μιλήσωμε γιὰ... διαιτητικὴ.

Ἔτσι ὁ κ. Βλαβιανὸς ἐπέστρεψε στὸ θέμα μας.

— Ἡ τρίτη περίπτωσις ποὺ δοκίμασα τὴν πεῖνα ἦταν σ' ἕνα ταξιδάκι ἀνοιξιᾶτικο ποὺ ἔκανα μὲ καίκι καὶ ποὺ παρ' ὀλίγο νὰ στοιχίσῃ τὴν ζωὴ ὅλων ὅσων εἴχαμε λάβει μέρος. Τὸ κέφι ὡστόσο καὶ ἡ καλὴ καρδιὰ τῶν συνταξιδιωτῶν ἔκαμαν ὥστε ἡ τρικυμία καὶ ὁ κίνδυνος τοῦ πνιγμοῦ νὰ ἐξουδετερωθοῦν ἀπὸ ἕνα κέφι τρελλό, ἀλλὰ... χωρὶς φαγιὰ καὶ κρασιά!

» Ἀφοῦ ἐμοιράσθηκαν ὅλα τὰ ὑπάρχοντα μεταξὺ 15 ἀτόμων καὶ ἀφοῦ μείναμε στὸ πέλαγος 48 ὧρες ἐντελῶς νηστικοί, συνεχίσαμε τὸ γέλιο καὶ τὰ ἀστεῖα χωρὶς νὰ ἀνιαζόμαστε καθόλου γιὰ τὴ κατάστασή μας. Αὐτὸ δὲ ἐξηγεῖται ἀπὸ τὶς γνωστὲς τοξίνες οἱ ὁποῖες ἐπενεργοῦν ὡς δηλητήριον ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου καὶ φέρουν εἰς μὲν τὴν πρώτη περίοδο τῆς πείνας σὲ μιὰ εὐχάριστη κατάσταση, γιὰ νὰ καταλήξουν ὕστερα τραγικά, σὲ παράλυση κ.λπ., ἂν ἡ κατάστασις παραταθῇ.

» Τὸ φεγγαράκι, λοιπόν, τοῦ Αἰγαίου καὶ ἡ ἡσυχία εἶχαν φέρει τὸ κέφι μας στὴν διαπασῶν. Καὶ ἐξακολουθήσαμε νὰ βρισκόμαστε στὴν ἴδια κατάσταση μέχρις ὅτου μᾶς παρέλαβε ἕνα ἀτμόπλοιο ποὺ πέρασε τυχαίως ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ ἔτσι συνεχίσαμε τὸ γλέντι μας μὲ κρασοκατάνυξη πιὰ αὐτὴ τὴ φορά!

Καὶ ὁ κ. Βλαβιανὸς συμπληρώνει:

— Τί τὰ θέλετε ὅμως; Παρ' ὅσα σᾶς εἶπα, στὴν ἡλικία ποὺ ἔχω φτάσει τῶν 67 ἐτῶν, θυμοῦμαι πάντα μὲ συγκίνηση μόνο τὴν περιπέτειά μου τὴν παιδική, ὅταν ὁ πατέρας μου σκυμμένος ἀνασκάλευε τὴ φωτιὰ γιὰ νὰ ψηθοῦν γρήγορα οἱ πατάτες...

Τὸ καναρίνι, ποὺ τόση ὥρα ἔμενε βουβό, ἀρχίζει ἕνα τρελλὸ κελάδημα χοροπηδώντας μέσα στὸ κλουβί του.

— Τὸ βλέπετε; Παραπονεῖται γιατὶ δὲν τοῦ μιλῶ! μᾶς λέει ὁ κ. Βλαβιανός.

Σηκώνεται καὶ πλησιάζει τὸ κλουβί:

— Κίτσο μου... Κίτσο μου...

Τὸν ἀφήνω, λοιπόν, νὰ τὰ πῇ τώρα μὲ τό... καναρίνι του.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΕΓΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ

ΑΥΤΟ συνέβη πραγματικά

ΕΙΧΑ δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια νὰ συναντηθῶ μὲ τὸν παλιό μου συμμαθητὴ καὶ φίλο Μιχάλη Π.

Οὔτε καὶ εἶχα ἀκούσει σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτόν. Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι εἶχε πεθάνει ἢ τοὐλάχιστον ὅτι εἶχε πάει σὲ πολὺ μακρυνὸ ταξίδι. Ξανασυναντηθήκαμε λοιπὸν ὑπὸ πολὺ περίεργες συνθῆκες καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἂν δὲν μοῦ μιλοῦσε ἐκεῖνος ἐγὼ δὲν θὰ τὸν ἔβλεπα. Καὶ δὲν θὰ τὸν ἔβλεπα ἐπειδὴ εἶχα συγκεντρώσει ὅλη μου τὴν προσοχὴ στὶς δυὸ ὡραῖες νέες ποὺ στέκονταν μπροστὰ στὸ ἕτοιμο γιὰ ἀναχώρηση τραῖνο τῆς Πελοποννήσου. Τὴν στιγμὴ ποὺ ἔδωσε ὁ σταθμάρχης τὸ σῆμα γιὰ τὴν ἀναχώρηση, ἀπαχαιρέτησε τὴν μιὰν ἀπὸ τὶς δύο γυναῖκες μὲ ἕνα φιλί, ἐνῶ τῆς ἄλλης ἔσφιξε μονάχα τὸ χέρι. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι, χωρὶς νὰ ἔχω προσέξει ἀκόμη ὅτι πρόκειται γιὰ τὸν παλιό μου φίλο, ἔκανα ἄθελα τὴν σκέψη πὼς ἡ ἁπλὴ αὐτὴ χειραψία ἦταν πολὺ πιὸ θερμὴ ἀπὸ τὸ φιλὶ ποὺ εἶχε δώσει στὴν ἄλλην. Σὲ λιγάκι ξεκίνησε τὸ τραῖνο. Εἶδα τὶς δύο νέες νὰ κουνᾶνε τὰ μαντήλια τους ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ προπαθοῦσα νὰ μαντεύσω ποιὰ σχέσις μποροῦσε νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ νέου ποὺ ἐρχόταν τώρα πρὸς τὸ μέρος μου. Ἀλλὰ πρίν προφθάσω νὰ σκεφθῶ περισσότερο τὸν εἶδα νὰ μὲ κυττάζῃ χαμογελώντας:

— Δημήτρη!, φώναξε.

— Μιχάλη! Σύ εἶσαι στ' ἀλήθεια; Ὑπάρχεις λοιπὸν ἀκόμη στὴ ζωή;

— Ἂς εἶσαι καλὰ ποὺ ἐνδιαφέρθηκες νὰ μάθῃς τί γίνομαι.

— Μήπως ἐνδιαφέρθηκες σύ; τοῦ εἶπα γιὰ νὰ τὸν πειράξω.

— Πράγματι! Ἔχεις δίκηο, ἀποκρίθηκε. Εἶχα ὅμως τόσες σκοτοῦρες! Καὶ τὶς ἔχω δυστυχῶς ἀκόμη.

— Ἔλα τώρα, τοῦ εἶπα. Μὴ μοῦ κάνεις τὸν ἀπογοητευμένο ἀπὸ τὴν ζωή. Δόξα τῷ Θεῷ, τὸ ἐξωτερικό σου δείχνει ἄνθρωπο καλοστεκούμενο. Νὰ σοῦ πῶ μάλιστα τὴν ἀλήθεια: Λίγο ἔλειψε νὰ σὲ ζηλέψω ποὸ ὀλίγου ὅταν σὲ εἶδα νὰ συνοδεύῃς αὐτὲς τὶς δυὸ νέες ποὺ ἦταν ἡ μιὰ πιὸ χαριτωμένη ἀπὸ τὴν ἄλλην.

— Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχω τὸ παραμικρὸ παράπονο ἀπὸ τὴν ζωή, μοῦ εἶπε. Κερδίζω ἀρκετά. Ἔχω μιὰ πρώτης τάξεως γυναικούλα ποὺ μὲ λατρεύει καὶ φροντίζει νὰ μοῦ κάνῃ τὴν ζωὴ ὅσο πιὸ εὐχάριστη μπορεῖ. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα εἶναι δυστυχισμένος.

— Εἶσαι δηλαδὴ κατὰ φαντασίαν ἀσθενής, τοῦ ἀπήντησα.

Ὁμολογῶ ἐν τούτοις ὅτι ἀπὸ τὸ ὕφος του καταλάβα πὼς ὑπέφερε πραγματικὰ ἀπὸ κάποιον ἐσωτερικὸ πόνο. Καὶ δὲν ἄργησε νὰ μοῦ τὸν ἐξομολογηθῇ. Μοῦ μίλησε ὅπως μιλοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ διηγοῦνται τὸν πόνο τους ἐλπίζοντας ὅτι θὰ τὸν κάνουν μὲ τὸν τρόπον αὐτὸ πιὸ ἐλαφρό. Ἀκοῦστε τί μοῦ διηγήθηκε:

«Καθὼς θὰ θυμᾶσαι—ἄρχισε νὰ μοῦ λέῃ —εἶχα χάσει ἀπὸ μικρὸς τὸν πατέρα μου καὶ ζοῦσα ὅλο τὸν καιρὸ μὲ τὴν μητέρα μου ποὺ μὲ εἶχε μονοχοπαίδι καὶ μοναδική της παρηγοριά. Τὸ ὄνειρό της ἦταν νὰ μὲ παντρέψῃ γιὰ ν' ἀνοίξω δικό μου σπίτι. Φοβόταν μήπως πεθάνῃ καὶ μ' ἀφήσει ὁλομόναχο στὸν κόσμο. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελα ν' ἀκούσω τίποτα γιὰ τὰ σχέδιά της. Κάποιο ἀπόγευμα ὅμως τὴν ἐπισκέφθηκε μιὰ παλιά της φίλη, ἡ κυρία Β. Κ. μαζὶ μὲ τὴν μεγάλη της κόρη, τὴν Μαργαρίτα. Ἦταν μιὰ συμπαθητικὴ νέα, μὲ ἁπλοὺς κι' εὐγενικοὺς τρόπους, ἔξυπνη, μορφωμένη καὶ γενικὰ πολὺ εὐχάριστη. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ζωή μου ἔκανα τὴν σκέψη ὅτι δὲν θὰ ἦταν ἄσχημο νὰ ἔχῃ κανεὶς μιὰ τέτοια γυναῖκα. Ἡ μητέρα μου μάντεψε τὶς σκέψεις μου καὶ χωρὶς νὰ μοῦ πῇ τίποτα προσκάλεσε τὴν φίλη της καὶ τὴν κόρη της νὰ ξανάρθουν σὲ λίγες μέρες γιὰ τὸ τσαΐ. Ἡ δεύτερή μου συνάντησις μὲ τὴν Μαργαρίτα ἐπιβεβαίωσε τὴν ἐντύπωση ποὺ εἶχα σχηματίσει τὴν πρώτη φορά. Ἀρχίσαμε νὰ μιλᾶμε μὲ οἰκειότητα σὰν νὰ γνωριζόμαστα ἀπὸ πολλὰ χρόνια καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς οἱ μητέρες μας συμφώνησαν ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμὴ νὰ συμπεθερέψουν. Ὅπως εἶναι φυσικό, μᾶς προσκάλεσαν κι' ἐκεῖνες στὸ σπίτι τους καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἄρχισε τὸ μεγάλο μου μαρτύριο. Ἡ Μαργαρίτα ἦταν μιὰ εὐχάριστη καὶ γοητευτικὴ νέα. Ἀλλὰ ἡ μικρότερή της ἀδελφή, ἡ Κατίνα, ποὺ πρωτογνώρισα ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, ἦταν κάτι περισσότερο. Ἦταν θελκτική, γοητευτική. Τὴν Μαργαρίτα τὴν εἶχα συμπαθήσει. Ἀλλὰ τὴν Κατίνα τὴν ἐρωτεύθηκα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴν ἀντίκρυσα».

Ὁ φίλος μου διέκοψε στὸ σημεῖο αὐτὸ γιὰ λίγο τὴν ἀφήγησή του καὶ ὕστερα συνέχισε:

«Τὸ μεγάλο μου σφάλμα ἦταν ὅτι δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ φωνάξω τὴν ἀλήθεια. Ἡ Κατίνα μοῦ φέρθηκε ἄλλως τε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μὲ μεγάλην εὐγένεια ἀλλὰ καὶ μὲ φανερὴ ἀδιαφορία. Δὲν γνοῦσες ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία ὅτι οἱ δυὸ ἀδελφὲς εἶχαν μιλήσει μεταξύ τους γιὰ τὸ ἄτομό μου καὶ εἶχαν μείνει σύμφωνες ὅτι ἤμουν «τῆς Μαγαρίτας». Τί ἀπόρουσα νὰ κάνω; Ἂν ἀρχίζα νὰ φλερτάρω τὴν μικρότερη, θὰ μὲ ἔλεγαν παλιάνθρωπο, γυναικᾶ καὶ θὰ φρόντιζαν νὰ διακόψουν κάθε σνέση μαζί μας. Στὸ μεταξὺ ἄλλωστε εἶχα μιλήσει καὶ μὲ τὴν μητέρα μου γιὰ τὴν Μαγαρίτα καὶ εἶδα νὰ ἁπλώνεται μιὰ τέτοια εὐτυχία στὸ πρόσωπο τῆς γρηᾶς ὥστε δὲν τολμοῦσα νὰ τῆς προκαλέσω τώρα αὐτὴν τὴν ἀπογοήτευση. Ἔτσι ἄφησα τὰ πράγματα ν' ἀκολουθήσουν τὸν μοιραῖο τους δρόμο καὶ νὰ καταλήξουν στὸν γάμο μου μὲ τὴν Μαργαρίτα. Τρεῖς ἄνθρωποι ἔγιναν εὐτυχισμένοι μὲ τὸν τρόπο αὐτό. Ἡ μητέρα της, ἡ μητέρα μου κι' ἡ ἴδια. Πάνε τώρα περισσότερο ἀπὸ δέκα χρόνια ποὺ εἴμαστε ἀνδρόγυνο. Δὲν τῆς ἔδωσα ποτὲ τὴν παραμικρὴ ἀφορμὴ νὰ καταλάβῃ τὸ μαρτύριό μου. Ἔχει ἀπόλυτη πεποίθηση ὅτι τὴν ἀγαπάω καὶ δὲν ἐνδιαφέρθηκα ποτέ μου γιὰ ἄλλην γυναῖκα. Καὶ ὁμολογῶ ὅτι αὐτὸ εἶναι γιὰ μένα μιὰ μεγάλη παρηγοριά. Εἶναι τόσο καλή, τόσο ἀφωσιωμένη, τόσο ἐρωτευμένη μαζί μου, ὥστε δὲν θὰ ἤθελα νὰ τὴν κάνω νὰ πονέσῃ».

Ὁ φίλος μου σταμάτησε πάλι γιὰ λίγο. Νόμισα πὼς εἶχε τελειώσει, ἄφησε

Ἕνας ἄνθρωπος μὲ λεπτὰ αἰσθήματα παντρεύεται μιὰ νέα γιὰ νὰ μὴ τὴν δυσαρεστήσῃ, ἐνῷ ἀγαπᾶ τὴν ἀδελφή της. Καὶ τὸ μαρτύριο ἀρχίζει καὶ γιὰ τοὺς δυό.

ὅμως ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμὸ καὶ συνέχισε:

«Ἀλλὰ τὸ τραγικώτερο ἀπ' ὅλα ἦρθε ἀργότερα: Ἡ Κατίνα μὲ ἀγάπησε μὲ τὴν ἴδια φλόγα ποὺ τὴν ἀγαποῦσα κι' ἐγώ. Δὲν ἐξηγηθήκαμε ποτέ. Δὲν μιλήσαμε σχεδὸν ποτὲ φανερὰ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ξέρει ὅτι ὑποφέρω γι' αὐτὴν ὅπως ἔφερα κι' ἐγὼ ὅτι ὑποφέρει ἐκείνη γιὰ μένα. Μὰ οὔτε ἐκείνη σκέφθηκε ποτὲ νὰ προδώσῃ τὴν ἀδελφή της οὔτε κι' ἐγὼ ν' ἀπατήσω τὴν γυναῖκα μου μὲ τέτοιο αἰσχρὸ τρόπο. Ἀγαπιόμαστε ὡστόσο. Μὰ ἡ ἀγάπη μας εἶναι ἕνα καθημερινὸ μαρτύριο, μιὰ καθημερινὴ τραγωδία. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ πέθανε ἡ μητέρα τους, ἡ Κατίνα ζῇ μαζί μας. Βλεπόμαστε καθημερινά. Ἐρχόμαστε πολὺ κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Πολλὲς φορὲς νομίζω ὅτι θὰ ξεχαστῇ καὶ θὰ ὁρμήσῃ νὰ μ' ἀγκαλιάσῃ. Τὴν βλέπω ὅμως ἀμέσως ὕστερα νὰ παίρνῃ τὸ παλιὸ ἀδιάφορο ὕφος της. Καταλαβαίνω πόσο ὑποφέρει. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὴν βοηθήσω. Δὲν θέλω νὰ πικράνω τὴν Μαγαρίτα, ποὺ μοῦ λέει πολλὲς φορές: «Ἔχω τὴν ὑποψία πὼς ἡ Κατίνα ἀγαπάει κάποιον ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν παντρευθῇ. Διαφορετικὰ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιὰ ποιὸ λόγο μένει ἀκόμη ἀύπαντρη μιὰ τόσο ἐξαιρετικὴ κοπέλλα».

» Τώρα τὶς συνώδευσα στὸν σταθμό. Θὰ λείψουν γιὰ κάμμια δεκαριὰ ἡμέρες. Καὶ ὕστερα... Ὕστερα θ' ἀρχίσῃ πάλι τὸ μαρτύριο.»

Κύττᾶξα μὲ λύπη τὸν φίλο μου. Ἔνιωθα καλὰ ὅτι ὁ πόνος του ἦταν πραγματικός, καὶ τὸ χειρότερο δὲν εἶχε νὰ τοῦ κάνῃ τὸ ἴδιο.

✱

Η Κόρη τῆς Μαργαρίτας

Ἕνα δραματικὸ κοινωνικὸ μυθιστόρημα τοῦ Ξ. Ντὲ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Προηγούμενα

Ἡ Κα Αἰμιλία, οἰκονόμος τοῦ βουλευτοῦ Ροβέρτου Βαλλεράν ποὺ μόλις ἔχει πεθάνει, πηγαίνει στὸ Τροάϊ νὰ παραλάβῃ τὴν κόρη του Ρενέ, ποὺ εἶναι ἡ μόνη κληρονόμος τῆς μεγάλης περιουσίας του. Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Βαλλεράν, ὁ Λεοπόλδος Λαντιέ, ποὺ ἐποφθαλμιᾶ τὴν κληρονομιά, τὴν ἀκολουθεῖ κρυφά. Ἡ Κα Αἰμιλία παίρνει τὴν Ρενὲ ἀπὸ τὸ οἰκοτροφεῖο. Θὰ ἔφευγαν τὴν ἄλλη μέρα γιὰ τὸ Παρίσι.

17ον

Ἡ ΚΥΡΙΑ Σολλιὲ εἶχε γεμίσει καὶ αὐτὴ ἕνα κιβώτιο ἀπὸ διάφορα πράγματα, κατὰ τὶς πεντέμιση δὲ τὸ ἀμάξι τοῦ ξενοδοχείου μετέφερε τὶς δυὸ γυναῖκες στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό.

Στὴν αἴθουσα τοῦ ἴδιου σταθμοῦ περίμενε ἀπό τινων λεπτῶν καὶ ὁ δραπέτης τῆς φυλακῆς τοῦ Τροάϊ.

Δὲν πλησίασε καθόλου τὶς δυὸ γυναῖκες. Μονάχα ὅταν ἡ κ. Αἰμιλία σηκώθηκε νὰ πάῃ στὴν θυρίδα τῶν εἰσιτηρίων, τὴν ἀκολούθησε καὶ πῆγε καὶ στάθηκε ἀπὸ πίσω της, ὅπως εἶχε κάνει καὶ στὸ Ρομιλλύ.

Σὲ λίγο ἡ θυρὶς ἄνοιγε καὶ ὁ Λαντιὲ ἄκουσε τὴν κυρία Σολλιὲ νὰ λέγῃ στὸν ὑπάλληλο:

— Εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχω ἕνα ἰδιαίτερο διαμέρισμα γιὰ τὸ Παρίσι;

— Πόσες θέσεις σᾶς χρειάζονται;

— Μόνον δύο.

— Ἔχετε τὴν διάθεση νὰ πληρώσετε τέσσαρες;

— Μάλιστα.

— Τότε ἐν τάξει. Ἰδοὺ τὰ εἰσιτήριά σας.

Ἡ κ. Αἰμιλία πλήρωσε καὶ μπῆκε μὲ τὴν Ρενὲ στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς τῆς πρώτης θέσεως.

Ὁ Λαντιὲ ζήτησε κι' αὐτὸς, μὲ τὴν σειρά του, τὸ εἰσιτήριό του.

— Ἕνα εἰσιτήριο πρώτης θέσεως γιὰ τὸ Παρίσι.

—Θὰ μπορούσατε νὰ παίρνατε καὶ δευτέρας, εἶπε ἀστειευόμενος ὁ ὑπάλληλος. Θάσασταν καὶ πάλι μόνος στὸ βαγόνι ὅπως θάστε καὶ τώρα.

— Γιατί; ρώτησε ὁ Λαντιέ.

— Μ' αὐτὸν τὸν καιρὸ ποιὸς ταξιδεύει; Ὅλο τρίτης θέσεως εἰσιτήρια ἔβγαλα σήμερα. Τὸ τραῖνο θὰ εἶναι σχεδὸν ἀδειανό....

«Τὸ ἐλπίζω» σκέφθηκε ὁ Λαντιὲ καὶ ἀπομακρύνθηκε.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ἔφθανε τὸ τραῖνο ἀπὸ τὸ Σομόν. Ἔρχότανε σχεδὸν κενό.

Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ σταθμοῦ ἄνοιξαν τὶς πόρτες καὶ τὸ λίγο πλῆθος ποὺ περίμενε ἔνηκε ἔξω καὶ ἔσπευσε νὰ καταλάβῃ τὶς θέσεις του.

Ὁ Λεοπόλδος ἄφῆκε τὴν κυρία Αἰμιλία καὶ τὴν Ρενὲ νὰ προηγηθοῦν καὶ κατόπιν βγῆκε καὶ αὐτὸς καὶ πῆρε θέση στὸ ἴδιο βαγόνι πρώτης θέσεως ἀλλὰ σὲ ἕνα διαμέρισμα λιγάκι ἀπομακρυσμένο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ εἶχαν κρατήσει οἱ δυὸ γυναῖκες.

Ἦταν ἐντελῶς μόνος του στὸ «κομπαρτιμὰν» ἐκεῖνο.

Ἓξ λεπτὰ μετὰ τὴν ἄφιξή του, τὸ τραῖνο ξεκίνησε.

Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὸ Τροάϊ στὸ Παρίσι, εἶναι ἑκατὸν ἑξῆντα ἑπτὰ χιλιόμετρα. Ὑπὸ ὁμαλὰς ὅμως συνθήκας σὲ τέσσερις ὧρες τὸ τραῖνο τὴν διανύει. Τὸ ταξίδι λοιπὸν δὲν ἐπρόκειτο νὰ εἶναι κοπιαστικό. Ἐν τούτοις ἡ κ. Σολλιὲ ἐκράτησε ὁλόκληρο διαμέρισμα γιὰ νὰ ἔχῃ ἡ Ρενὲ ὅλη της τὴν ἄνεση καὶ νὰ μὴν τοὺς ἐνοχλήσῃ ἡ παρουσία κανενός.

Κάμνοντας ὅμως αὐτὸ ἡ πιστὴ γυναῖκα ἐξυπηρετοῦσε, χωρὶς νὰ θέλῃ, τὰ σχέδια τοῦ Λεοπόλδου Λαντιέ.

Ὁ τελευταῖος αὐτὸς περίμενε νὰ ξεκινήσῃ τὸ τραῖνο. Κατόπιν σηκώθηκε καὶ πλησιάζοντας τὴν μοναδικὴ λυχνία ποὺ ἔκαιε μέσα στὸ διαμέρισμά του, ἔβγαλε ἕναν ὁδηγὸ καὶ μελέτησε τὶς ἀποστάσεις μεταξὺ τῶν διαφόρων σταθμῶν ἀπὸ ὅπου θὰ περνοῦσε τὸ τραῖνο.

Τὸ δάχτυλό του σταμάτησε στὸν σταθμὸ τῆς Λογκεβίλ.

— Ἀπὸ τὸ Λογκεβίλ, ψιθύρισε, γιὰ νὰ φθάσῃ ἡ ἀμαξοστοιχία στὸ Μαιζὸν Ρουζ ἀπαιτοῦνται εἴκοσι πέντε λεπτά, δηλαδὴ περισσότερος καιρὸς ἀπὸ ὅσος μοῦ ἀρκεῖ. Ἐκεῖ θὰ ἐνεργήσω...

Ξανάκλεισε τὸν ὁδηγὸ καὶ ἔβγαλε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα ἐκεῖνα ἐγχειρίδια ποὺ τὰ λένε «μαχαίρια τῆς Ντορντὸν», τὸ ἄνοιξε καὶ ἐξῆτασε τὴν λεπίδα.

— Τρομερὸ ὅπλο, ψιθύρισε γαμογελώντας. Δυὸ χτυπήματα ἀρκοῦν. Κληρονόμος καὶ οἰκονόμος θὰ πάνε μαζὶ σ' ἕναν κόσμο καλλίτερο. Ὅταν δὲ βάλω ἐγὼ στὸ χέρι τὸ γράμμα καμμιὰ ἀστυνομία τοῦ κόσμου δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ἀνακαλύψῃ ποιὸς εἶναι ὁ δολοφόνος. Τὸ μυστήριο μὲ τὸ ὁποῖον ἡ κ. Αἰμιλία περιβάλλει τὴν κόρη τοῦ Ροβέρτου Βαλλεράν, θὰ καταστήσῃ ἀδιαπέραστο τὸ σκοτάδι τῆς ὑποθέσεως. Ὁ ἐξάδελφός μου Πασκὰλ Λαντιὲ θὰ πρέπει ὕστερ' ἀπὸ αὐτὸ νὰ μοῦ ἀνάψῃ μιὰ μεγάλη λαμπάδα καὶ νὰ μοῦ δώσῃ ἕνα ἑκατομμύριο.

Τὸ τραῖνο εἶχε περάσει ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τὸ Σαβιὲρ χωρὶς νὰ σταματήσῃ. Ὁ Λαντιὲ ἐπλησίασε στὸ παράθυρο καὶ τὸ ἄνοιξε. Γρήγορα ὅμως τραβήχθηκε μέσα καὶ τὸ ξανάκλεισε. Τὸ γιόνι ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτῃ πυκνὸ καὶ ὁ ἄνεμος φυσοῦσε πανσμένος. Σωστὴ χιονοθύελλα.

Ἐπὶ τέλους ἡ ἀμαξοστοιχία ἔφθασε στὸ Λογκεβίλ, ὅπου καὶ ἐστάθησε μεσονυκτὸς λεπτά. Τέσσερις ἢ πέντε ταξιδιῶται βγῆκαν γιὰ νὰ ξεμουδιάσουν λίγο. Ὁ σταθμάρχης ὅμως τοὺς κατατρόμαξε, βεβαιώνοντάς τους ὅτι ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτῃ τὸ χιόνι δὲν θὰ κατώρθωναν νὰ φθάσουν στὸ Παρίσι.

Ὁ Λεοπόλδος, φυσικά, εἶχε φροντίσει νὰ μὴ βγῇ διόλου ἀπὸ τὸ βαγόνι του. Ἔπρεπε νὰ μείνῃ ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἀθέατος ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐπιβάτες, γιὰ νὰ τὸν φόβον μελλοντικῆς ἀναγνωρίσεώς του.

— Ὅλοι οἱ ἐπιβάται στὰς θέσεις των!.... Ἀκούσθηκε ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπ' ἔξω ἡ φωνὴ τοῦ ὁδηγοῦ.

Μισὸ λεπτὸ ἀργότερα τὸ τραῖνο ξεκινοῦσε.

—Δὲν πρόκειται νὰ σταματήσουμε διόλου ἐπὶ εἴκοσι λεπτά! εἶπε μόνος του ὁ Λεοπόλδος. Καιρὸς ν' ἀρχίσουμε λοιπόν.

Κατέβασε ἀμέσως ἀπὸ τὸ δίχτυ τὴν βαλίτσα ποὺ εἶχε ἀγοράσει στὸ Τροάϊ, τὴν ἄνοιξε καὶ ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα σακάκι καὶ ἕνα πηλήκιο σιδηροδρομικοῦ ὑπαλλήλου καὶ κατόπιν ἄρχισε νὰ γδύνεται. Σὲ πέντε λεπτὰ εἶχε μεταμορφωθῇ σ' ἕναν τέλειο ἐλεγκτὴν ἀμαξοστοιχίας. Κατόπιν, ἀφοῦ κυττάχθηκε μὲ ἱκανοποίησι σ' ἕνα καθρεφτάκι τῆς τσέπης, ἔκλεισε τὰ ἄλλα ροῦχα του στὴ βαλίτσα καὶ τὴν ἔβαλε στὴ θέση της.

Ἀφοῦ ἔγινε καὶ αὐτὸ κι' ἐβεβαιώθηκε ὅτι δὲν εἶχε ἀφήσει γύρω του ἴχνη τῆς μεταμφιέσεώς του, προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξε καὶ βγῆκε στὴν σανίδα ποὺ χρησίμευε στὰ βαγόνια τοῦ καιροῦ ἐκείνου γιὰ νὰ πηγαίνουν οἱ ὑπάλληλοι ἀπὸ τὸ ἕνα διαμέρισμα στὸ ἄλλο.

Κατόπιν ξανάκλεισε τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματός του.

Κάθε ἄλλος στὴν θέση του θὰ δείλιαζε. Ἡ θύελλα ἐμαίνετο ἔξω καὶ οἱ νιφάδες τοῦ χιονιοῦ ἐτύφλωναν. Ὁ Λαντιὲ ὅμως ἦταν ἄνθρωπος γεμάτος θάρρος καὶ ἀποφασιστικότητα. Προκειμένου νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σχέδιό του, δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ ἀντιμετωπίσῃ καὶ τὴν χειρότερη καταιγίδα, καὶ τὸν μεγαλύτερο τυφῶνα!

Προχωρώντας σιγὰ-σιγὰ καὶ σκύβοντας γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ὁρατὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους ταξιδιῶτες, μπροστὰ ἀπὸ τὰ διαμερίσματα τῶν ὁποίων περνοῦσε, ἔφθασε στὸ διαμέρισμα τῶν δύο γυναικῶν. Μὲ τρόπο σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ τύτταξε μέσα.

Ἡ Αἰμιλία καὶ ἡ Ρενὲ ἦσαν μισοκοιμισμένες, ἡ μιὰ ἀπέναντι στὴν ἄλλη στὶς δυὸ γωνιὲς τοῦ διαμερίσματος, κοντὰ στὸ παράθυρο.

Ὁ Λαντιὲ δὲν ἐδίστασε. Ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα στὸ βαγόνι.

Οἱ δυὸ γυναῖκες ξύπνησαν ταυτοχρόνως καὶ κύτταξαν τὸν ἀπρόοπτο ἐπισκέπτη μὲ κάποια ἀνησυχία στὴν ἀοχή. Κατόπιν, ὅμως, βλέποντάς τον νὰ φράῃ τὴν στολὴ τοῦ σιδηροδρομικοῦ ὑπαλλήλου καθησύχασαν.

— Τὰ εἰσιτήριά σας, παρακαλῶ, κυρίες μου!... ἔκανε ὁ Λαντιὲ, παραλλάζοντας τὴν φωνή του.

Ἡ κ. Αἰμιλία ἔκλεψε ὑπέρα στὸ πρόσωπο τῆς γιὰ νὰ δῇ τὰ εἰσιτήρια, ἐνῶ ἡ Ρ. ἀφῆκε τὸ κεφάλι της νὰ ξαναπέσῃ βαρὺ πάνω στὰ μαξιλάρια καὶ ξανάκλεισε τὰ μάτια.

Ὁ Λαντιὲ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε χώσει τὸ χέρι του μέσα στὴν τσέπη του καὶ ἔπιασε τὸ φονικὸ ὅπλο του.

— Ἰδοὺ κύριε, τοῦ εἶπε ἡ κ. Αἰμιλία δίνοντάς του τὰ δύο εἰσιτήρια.

Ὁ Λαντιὲ ἦταν ἕτοιμος νὰ χτυπήσῃ.

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν ὥρα ἀντήχησαν ἕξω πυροβολισμοί, καὶ τὸ τραῖνο ποὺ εἶχε ἐν τῷ μεταξὺ ἐπιβραδύνει τὴν πορεία του, ἐσταμάτησε ἐντελῶς.

Ὁ Λεοπόλδος ὠπισθοχώρησε κατάπληκτος.

—Τί συμβαίνει κύριε; ρώτησε τρομαγμένη ἡ κ. Αἰμιλία.

— Δὲν ξέρω τίποτα κυρία, ἀπήντησε ὁ ψευδοϋπάλληλος.

Κεφάλαιον Β'

Μεγάλη φασαρία γινότανε μέσα στὸ τραῖνο. Παράθυρα κατέβαιναν, πόρτες ἀνοιγαν, σφυρίγματα ἀκουγόντανε ἀνάμικτα μὲ φωνές.

Ἡ Ρενὲ ποὺ εἶχε ξυπνήσει ἐν τῷ μεταξὺ, ρώτησε καὶ αὐτὴ τὸν Λεοπόλδο:

— Γιὰ ὄνομα Θεοῦ κύριε, τί τρέχει;

— Δὲν ξέρω τίποτα, ἀπήντησε γιὰ δεύτερη φορὰ ὁ Λεοπόλδος. Καὶ δὲν ἔλεγε ψέμματα. Οὔτε κι' αὐτὸς μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τί ἦταν ἡ φασαρία αὐτὴ καὶ γιατὶ αὐτὸ τὸ ἀπρόοπτο σταμάτημα τοῦ τραίνου.

— Πηγαίνω νὰ μάθω... εἶπε στὶς δυὸ γυναῖκες.

Καὶ γρήγορα βγῆκε ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τῶν δύο γυναικῶν, ὄχι ὅμως γιὰ νὰ πάῃ στὸν ἀρχηγὸ τοῦ τραίνου, ἀλλὰ γιὰ νὰ διευθυνθῇ στὸ διαμέρισμά του. Μόλις βρέθηκε μόνος, ἔβγαλε γρήγορα-γρήγορα τὰ ροῦχα ποὺ φοροῦσε καὶ ξαναφόρεσε τὰ δικά του. Κατόπιν τακτοποίησε καὶ πάλι τὰ πράγματά του καὶ βγῆκε κι' αὐτὸς, νὰ ἰδῇ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἐπιβάτες τί συνέβαινε.

Δὲν ἄργησε νὰ μάθῃ.

Δὲν ἦταν πυροβολισμοὶ οἱ κρότοι ποὺ εἶχαν ἀκουσθῇ, ἀλλὰ πυροκρόταλα συνθηματικὰ ποὺ τὰ εἶχαν ρίξει σιδηροδρομικοὶ ὑπάλληλοι τῆς γραμμῆς γιὰ νὰ σταματήσῃ τὸ τραῖνο γιατὶ τὸ χιόνι εἶχε κλείσει ἐντελῶς τὴν γραμμὴ καὶ ἦταν ἀδύνατον νὰ προχωρήσῃ.

— Κατάρα! ψιθύρισε ὁ Λεοπόλδος. Πρέπει τώρα ν' ἀρχίσω πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή. Δὲν ἔχω τύχη. Πάει, τελείωσε!....

— Ποῦ βρισκόμαστε; ρώτησαν μερικὲς φωνὲς μαζί.

— Δυὸ χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ Μαιζὸν — Ρουζ, ἀπήντησε ὁ διευθυντὴς τῆς ἀμαξοστοιχίας. Θὰ στείλω νὰ εἰδοποιήσω ὅτι βρισκόμαστε σὲ ἀμηχανία καὶ νὰ ζητήσω βοήθεια. Ἐλπίζω νὰ μὴν ἀργήσουν νὰρθοῦν τὰ συνεργεῖα τῶν καθαριστῶν τῆς γραμμῆς.

Ἡ κ. Αἰμιλία καὶ ἡ Ρενὲ ἦσαν κατεστενοχωρημένες κι' αὐτὲς μὲ τὴν ἀπρόοπτη καθυστέρησιν, ἀλλὰ τί μποροῦσαν νὰ κάνουν; Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὰ βάλουν μὲ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως. Τὸ πῆραν, λοιπὸν, γρήγορα ἀπόφασιν.

Μετὰ μιάμισι ὥρα ἔφθασε ἡ βοήθεια. Δυὸ μεγάλα συνεργεῖα εἶχαν νταλῆ ἀπὸ τὸν ἑπόμενο σταθμὸ μὲ φανάρια, σκαπάνες, φτυάρια καὶ ὅ,τι ἄλλο χρειαζότανε. Τὰ συνεργεῖα ἐργάσθηκαν ἐντατικὰ καὶ κατώρθωσαν ὥστε κατὰ τὰς τρεῖς τὸ πρωὶ νὰ ξεκινήσῃ καὶ πάλι τὸ τραῖνο καὶ νὰ φθάσῃ βραδυπορώντας στὸ Μαιζὸν — Ρούζ. Ἀπὸ ἐκεῖ ὅμως ἦταν ἀδύνατον νὰ προχωρήσῃ. Τηλεγράφημα ποὺ μόλις εἶχε φθάσει, ἀνήγγελλε ὅτι ἡ γραμμὴ μεταξὺ τοῦ Νανζὶ καὶ Γκραμπουὶ ἦταν ἐντελῶς ἀδιάβατος. Οἱ ταξιδιῶται λοιπὸν ἀναγκάσθηκαν νὰ κατέβουν καὶ νὰ καταφύγουν σὲ κανένα ξενοδοχεῖον ὅπου θὰ περίμεναν νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ συγκοινωνία.

Ἡ Ρενὲ λοιπὸν καὶ ἡ κ. Σολλιὲ εἶχαν σωθῇ πρὸς τὸ παρόν.

Τὸ ἀπρόοπτο αὐτὸ περιστατικὸ ἐματαίωσε τὰ ἀπαίσια σχέδια τοῦ κακούργου.

Κατέβηκαν καὶ αὐτὲς μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἐπιβάτες, παρακολουθούμενες κατὰ πόδας ἀπὸ τὸν διώκτη τους.

Τὸ κρύο ἦταν δριμύτατο. Τὸ θερμόμετρο ἔδειχνε δώδεκα ὑπὸ τὸ μηδέν!

Τὰ λίγα ξενοδοχεῖα τοῦ τόπου, ποὺ ἦσαν ὅλα τὼν κοντὰ στὸν σταθμὸ, ἦταν ἐκείνη τὴν ὥρα ἀνοιχτὰ καὶ κατάφωτα, τὸ προσωπικό των δὲ ὁλόκληρο ἦταν σὲ κίνηση, ὑποδεχόμενον τὴν ξαφνικὴ αὐτὴ πελατεία.

Ξαφνικὰ μιὰ στριγγιὰ γυναικεία κραυγὴ ἀντήχησε μέσα στὸ σκοτάδι, μιὰ δὲ γυναῖκα μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸν σταθμὸ, ἔχανε τὴν ἰσορροπία της καὶ ἔπεφτε κάτω.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ἡ κ. Αἰμιλία. Εἶχε γλυστρήσει πάνω στὸ ἀπεσμιγμένο χιόνι καὶ τώρα καθότανε πάνω σ' αὐτὸ κρατώντας τὸ ἕνα της πόδι καὶ φωνάζοντας ἀπὸ τοὺς πόνους.

Κατατρομαγμένη ἡ Ρενὲ γονάτισε κοντά της ἐνῷ ἄλλοι ταξιδιῶται ἔσπευσαν εἰς βοήθειάν της.

— Χρειάζεται γιατρὸς, εἶπε ἕνας ἀπὸ αὐτούς. Μοῦ φαίνεται πὼς χτύπησε πολὺ ἄσχημα αὐτὴ ἡ γυναῖκα.

Ὁ σταθμάρχης ποὺ εἶχε εἰδοποιηθῇ ἐν τῷ μεταξὺ, ἔστειλε ἐπειγόντως νὰ φωνάξῃ τὸν γιατρὸ τοῦ τόπου. Εὐτυχῶς ὅτι ὁ γιατρὸς δὲν ἦταν μακρυά. Ἔσπευσε ἀμέσως καὶ διέταξε ὡς πρῶτο μέτρο, τὴν μεταφορὰ μὲ μεγάλη προσοχὴ, τῆς παθούσης στὸ πλησιέστερο ξενοδοχεῖο. Φοβόταν κανένα κάταγμα.

Δυὸ ὑπηρέτες τοῦ ξενοδοχείου τοῦ σταθμοῦ, ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντὰ, μετέφεραν μὲ πολλὰς προφυλάξεις τὴν κ. Σολλιὲ στὴν μεγάλη αἴθουσα τοῦ ξενοδοχείου καὶ τὴν ἐξάπλωσαν ἐπάνω σ' ἕναν καναπέ.

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα εἶχε συνέλθει ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τοὺς πρώτους μεγάλους πόνους καὶ προσπαθοῦσε νὰ παρηγορήσῃ τὴν Ρενὲ ποὺ ἔκλαιε.

— Μὴν ἀνησυχῆς κόρη μου, τῆς εἶπε, πονῶ πολὺ ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ εἶναι πολὺ σοβαρό...

— Τί συνέβη κυρία; ρώτησε ὁ γιατρός.

— Γλύστρησα, θέλησα νὰ σταθῶ ὄρθια ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερα καὶ ἔπεσα. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔβγαλα τὸ ἀριστερό μου πόδι.

— Ποῦ πονεῖτε;

— Στὸν ἀστράγαλο.

— Θὰ ἰδοῦμε εἶπε ὁ γιατρός.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς μιὰ ὑπηρέτρια τοῦ ξενοδοχείου:

— Βγάλε σὲ παρακαλῶ τὸ παπούτσι τῆς κυρίας, τῆς εἶπε.

Ἡ ὑπηρέτρια ὑπήκουσε ἐνῷ ἡ κυρία Αἰμιλία ἔσφιγγε τὰ δόντια της γιὰ νὰ μὴ φωνάξῃ.

— Ὁ ἀστράγαλος εἶναι πράγματι πρισμένος εἶπε ὁ γιατρός. Εὐτυχῶς, ὅμως, ὅτι δὲν εἶνε παρὰ ἁπλὸ στραμπούλιγμα... Ὀκτὼ μέρες ἀναπαύσεως θὰ εἶναι ὑπεραρκετὲς γιὰ νὰ συνέλθετε ἐντελῶς, κυρία.

—Ὀκτὼ μέρες κλεισμένη ἐδῶ μέσα!... φώναξε ἡ κ. Αἰμιλία μὲ ἀπόγνωση.

— Καὶ πρέπει νὰ εἶσθε εὐχαριστημένη. Ἂν ἦταν κανένα κάταγμα ἢ διάστρεμμα τί θὰ κάμνατε; Θὰ ἤσαστε ὑποχρεωμένη νὰ μείνετε ἀκίνητη ἐπὶ πολλὲς ἑβδομάδες.

Ὁ γιατρὸς ἔβαλε ἀμέσως ψυχρὰ ἐπιθέματα ἐπάνω στὸ πονεμένο μέρος καὶ κατόπιν διέταξε νὰ μεταφέρουν τὴν κ. Αἰμιλία στὸ κρεββάτι.

— Ἔχω δυὸ δωμάτια δίπλα-δίπλα, εἶπε ὁ ξενοδόχος καὶ θὰ τὰ ἑτοιμάσω γιὰ τὶς δυὸ κυρίες.

Τὰ δωμάτια αὐτὰ ἦταν στὸ πρῶτο πάτωμα. Ἡ κ. Αἰμιλία ἀνεβάσθηκε μὲ προσοχὴ καὶ τοποθετήθηκε στὸ κρεββάτι.

Ἀνακατωμένος μέσα σ' ἕναν ὅμιλο ταξιδιωτῶν ὁ Λεοπόλδος Λαντιέ, παρηκολούθησε ὅλην αὐτὴν τὴν κίνηση.

Ἡ δήλωσις τοῦ γιατροῦ ὅτι θὰ ἐχρειάζοντο ὀκτὼ μέρες ἀναπαύσεως στὴν κ. Σολλιὲ, μᾶλλον τὸν εὐχαρίστησε. Ἔλπιζε ὅτι κατὰ τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα θὰ εὕρισκε τὸν καιρὸ νὰ δολοφονήσῃ τὶς δυὸ γυναῖκες χωρὶς νὰ ἐνοχοποιηθῇ. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ περάσῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς στὸ σαλόνι τοῦ ξενοδοχείου ἐπάνω σ' ἕναν καναπέ, μιὰ καὶ δὲν ὑπῆρχε πιὰ δωμάτιο, καὶ ν' ἀναβάλῃ γιὰ τὴν ἄλλη μέρα τὴν κατάστρωση τοῦ νέου σχεδίου δράσεως.

❁

Εἶχαν περάσει τέσσερις μέρες ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ εἶχε ὁριστικῶς συμφωνηθῇ μεταξὺ τοῦ Πασχὰλ Λαντιὲ καὶ τοῦ ἐξαδέλφου του Λεοπόλδου, ἡ ἐκτέλεσις τῶν δύο γυναικῶν, καὶ ὁ Πασχὰλ δὲν εἶχε πάρει καμμιὰ εἴδησή του.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ χρεωκοπημένος ἐργολάβος δὲν ὑπωπτεύετο διόλου ὅτι ὁ Λεοπόλδος ἦταν ἐξάδελφός του.

— Ἡ σιωπὴ αὐτὴ δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου, ψιθύρισε κάποια στιγμὴ μόνος του. Ἔχει γοῦστο νὰ μοῦφαγε καὶ τὰ λεπτὰ καὶ νὰ τὸ ἔστριψε!... Ὀπωσδήποτε δὲν θ' ἀργήσω νὰ βεβαιωθῶ γι' αὐτό.

Τί θὰ ἔκαμνε ὅμως ἂν συνέβαινε αὐτὸ ποὺ ὑπωπτεύετο; Τί θὰ ἔκαμνε μὲ τὴν κληρονομιά; Θὰ παρουσιαζότανε μόνος του ὡς κληρονόμος καὶ θὰ ἄρχιζε δικαστικὸν ἀγῶνα μὲ τὴν νόθο κόρη τοῦ Βαλλεράν; Αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ξέρῃ ἀκόμη οὔτε καὶ νὰ ἀποφασίσῃ σχετικῶς. Θὰ περίμενε μερικὲς μέρες ἀκόμη καὶ κατόπιν θὰ ἐνεργοῦσε.

Τὸ βράδυ τῆς ἰδίας αὐτῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Πασχὰλ Λαντιὲ ἔκαμε τὶς σκέψεις αὐτὲς, ἔφθανε ἕνα γράμμα στὸ γραφεῖο του. Ἦταν ἀπὸ τὸν κ. ντὲ Τερύ. Ὁ πατέρας τῆς Ὀνωρίνης παρακαλοῦσε τὸν ἐργολάβο νὰ πάῃ χωρὶς ἀναβολὴ νὰ τὸν συναντήσῃ σπίτι του.

— Τί διάβολο νὰ μὲ θέλῃ;.... διερωτήθηκε ὁ Πασχάλ. Ἡ λῆξις τῶν χρεωστικῶν εἶναι ἀκόμη μακρυά... Καὶ γιατὶ αὐτὸ τὸ ἐπιτακτικὸ ὕφος;

Ὁ Πασχὰλ Λαντιὲ ἤξερε ὅτι ἡ ἀβεβαιότης εἶναι ἀνυπόφορο μαρτύριο. Ἔφαγε, λοιπὸν, βιαστικά, πῆρε ἕνα ἀμάξι καὶ διευθύνθηκε στὸ σπίτι τοῦ κ. ντὲ Τερύ.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

Τὸ καρνὲ τῆς ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Κουβεντοῦλα

Ἕνας ἐγωϊστής

Μιὰ ἀναγνώστριά μου, ἡ Ρέα Ε. ἀγαπᾶ κι' ἀγαπιέται ἀπὸ ἕναν νέον κατὰ τὰ τελευταῖα 6 χρόνια. Τὸ εἰδύλλιόν τους ἄρχισε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἦταν ἐκείνη 14 ἐτῶν. Ἐκεῖνος ὅταν φεύγῃ τὴν ἀγνοεῖ, δὲν τῆς γράφει καὶ ὅταν ἐπιστρέφῃ ἐπιζητεῖ νὰ τὴν ξαναδῇ. Οἱ γονεῖς της θέλουν νὰ τὴν παντρέψουν μ' ἕναν ἄλλον. Μοῦ ζητᾶ τὴν συμβουλή μου.

Κορίτσι μου, σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ μοῦ δείχνετε. Θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς συμβουλέψω σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ τὸ παιδί μου. Οἱ διάφορες μικρολεπτομέρειες ποὺ μοῦ ἀναφέρατε φανερώνουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ τόσο ἀγαπᾶτε εἶναι ἕνας ἐγωϊστὴς ποὺ σκέπτεται μόνον τὴν δική του ἄποψη τῶν διαφόρων ζητημάτων. Δέχεται τὸ αἴσθημά σας ὅταν εἶναι κοντά σας κι' ὅταν φεύγῃ σᾶς ἀγνοεῖ. Εἶσθε ἀκόμα τόσο νέα. Μὴν καταστρέφετε τὴν μελλοντική σας ζωὴ περιμένοντας νὰ τὴν συνδέσετε μ' ἕναν τέτοιον ἐγωϊστή. Ἂν ὁ κύριος αὐτὸς σᾶς ἀγαποῦσε, θὰ ἔτρεμε τόσο πολὺ μή σᾶς χάσῃ, ὥστε κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του θὰ σᾶς ἔγραφε τακτικὰ προσπαθώντας νὰ συγκρατήσῃ τὸ αἴσθημά σας. Δεύτερον, τώρα ποὺ ἔχει πλέον μιὰ καθωρισμένη σταδιοδρομία, θὰ σᾶς μιλοῦσε γιὰ τὸ μέλλον, γιὰ τὰ ὄνειρά του, ἔστω κι' ἂν δὲν ἦταν ἀκόμα εἰς θέσιν νὰ σᾶς παντρευθῇ.

Μὴν πετᾶτε τὴν τύχη σας, κορίτσι μου. Ἀκούσατε τοὺς δικούς σας. Δημιουργήσετε τὴν ζωή σας ἀνεξαρτήτως αὐτοῦ. Θὰ εἶσθε ἀσφαλῶς εὐτυχεστέρα μὲ ἄλλον παρὰ μ' ἕναν τέτοιον ἐγωϊστή.

ΛΟΡΑ

Καλοκαιρινὰ φορεματάκια

Τί χαριτωμένα, τί φρέσκα ποὺ εἶναι τὰ καλοκαιρινὰ φορέματα! Φαίνονται σὰν νὰ ἔχουν μαζέψει ὅλα τὰ λουλούδια τῆς ἀνοίξεως γιὰ νὰ μᾶς στολίσουν.

Σὲ φθηνὰ ἢ σὲ ἀκριβὰ ὑφάσματα, τὰ λουλούδια πλεονάζουν ἐφέτος, ὅπως ἐπίσης καὶ τὰ χρώματα παστέλ, ρόζ, σιέλ, μώβ.

Τὸ πρῶτο μοντέλο ποὺ σᾶς παρουσιάζομε εἶναι σὲ βαμβακερὸ ριγωτὸ ἐμπριμέ. Σχηματίζει πλαστρὸν καὶ τελειώνει στὸν λαιμὸ μὲ τρία λουλούδια. Ἕνα λευκὸ καὶ δυὸ στὸ σκουρότερο χρῶμα τοῦ σχεδίου.

Τὸ δεύτερο εἶναι πολὺ νεανικό. Γίνεται σὲ κεντητὸ ὀργκαντὶ καὶ δίνει μιὰ χαριτωμένη ἐαρινὴ ἐμφάνιση στὴν σιλουέτα. Προσέξτε τὸ ντεκουπάζ τοῦ λαιμοῦ καὶ τὸ κορσελὲ τῆς μέσης.

Τὸ τρίτο μοντέλο, σὲ χρῶμα σέλ, εἶναι ἀπὸ κρέπ-ντέ-σίν ἐμποιμέ. Τὸ σχέδιο τοῦ ὑφάσματος γίνεται μὲ μπλὲ μαρέν, μπλὲ ρουὰ καὶ λευκοὺς κύκλους. Προσέξατε τὴν νέα γραμμή του. Ἡ μπάσκ τὸ κάνει νὰ μοιάζῃ σὰν ζακετάκι. Πρωτότυπη γαρνιτούρα ἀπὸ πιετάκι σὲ ταφτὰ μπλὲ μαρέν.

Τὸ τέταρτο μοντέλο εἶναι ἐπίσης ἀπὸ κρέπ-ντέ-σίν ἐμπριμέ. Παρουσιάζει τὶς νέες τετράγωνες βοῦλες. Τὸ φόντο ρόζ ἔχει βοῦλες μπλέ. Τὸ μπροστινὸ φύλλο ποὺ συνεχίζεται καὶ πίσω ἀρχίζοντας ἀπὸ τοὺς ὤμους λεπταίνει πολύ. Φορίεται μ' ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ αὐτὰ χαριτωμένα καπελλάκια ποὺ συνηθίζονται πολὺ ἐφέτος. Τὰ ἄνθη εἶνε στὸ χρῶμα τῆς γαρνιτούρας ἢ τοῦ φόντου.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Πιλάφι ὠ-γκραντέν

Ἑτοιμάζετε ἄσπρο πιλάφι καὶ μιὰ καλὴ σάλτσα μπεσαμέλ. Σὲ κάποιο προηγούμενο φύλλο σᾶς εἶχα δώσει τὴν συνταγή της. Κόβετε λίγο ζαμπὸν σὲ μικρὰ κομμάτια ἢ περισσεύματα κρέατος ποὺ ἔχετε. Τὰ ρίχνετε στὸ ρύζι μαζὶ μὲ ἀρκετὸ τυρὶ τριμμένο (παρμεζὸν ἢ κασέρι). Ἀλείφετε μὲ βούτυρο μιὰ καραβάνα γιὰ τὸν φοῦρνο, τὴν πασπαλίζετε μὲ γαλέττα, ρίχνετε μιὰ μικρὴ στρώση μπεσαμέλ, μετὰ τὸ πιλάφι τὸ ὁποῖον καλύπτετε πάλι μὲ σάλτσα μπεσαμέλ. Ἀπὸ πάνω ἀρκετὸ τυρὶ τριμμένο, γαλέττα καὶ βούτυρο. Στείλετε στὸν φοῦρνο γιὰ νὰ ροδίσῃ.

Τὸ μοντέρνο οἰσαμέρισμά σας

Τὰ παλαιὰ ἔπιπλα συνηθίζονται πολύ. Ἂν ἔχετε κανένα γραφειάκι τῆς γιαγιᾶς σας ἢ ἕνα μικρὸ κομμό, δώσετέ του διακεκριμένη θέση στὸ νοικοκυριό σας. Τοποθετούμενο μεταξὺ δύο παραθυριῶν, θὰ ἐναρμονισθῇ ὡραῖα μὲ τὸ περιβάλλον τὸ ὁποῖον θὰ ἐξευγενίσῃ. Ὡραῖο συμπλήρωμα τοῦ ἐπίπλου αὐτοῦ θὰ ἦταν ἕνα πούφ σκεπασμένο μὲ μονόχρωμο ὕφασμα, ἁρμονισμένο φυσικὰ μὲ τὸ λοιπὸ περιβάλλον τοῦ δωματίου. Πολὺ κατάλληλο γιὰ τὴν χρήση αὐτὴ θὰ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ παλαιὰ σκαμνιὰ τοῦ πιάνου.

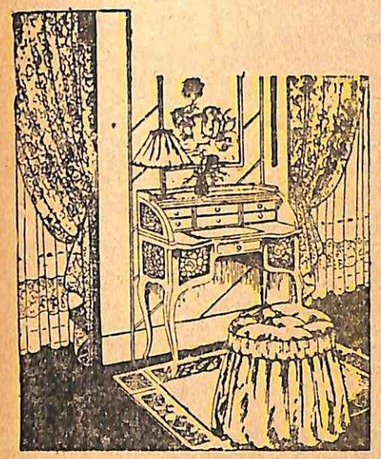

Φυσικὴ ὑγιεινὴ

Κινησιοθεραπεία

6ον

Ἀπὸ τὸ προηγούμενον ἤρχισα νὰ σᾶς γράφω εἰδικὲς γιὰ τὴν φυσιολογικὴ διαμόρφωση καὶ τὴν αἰσθητικὴ ἀνάπτυξη τοῦ στήθους ἀσκήσεις. Σᾶς ἔγραψα τὴν ὑπ' ἀριθ. 1 ἡ ὁποία περιελάμβανε ἔπαρσιν τῶν χειρῶν πρὸς τὰ ὀπίσω μετὰ συγχρόνου εἰσπνοῆς καὶ κατόπιν ἐπαναφορὰ τῶν χειρῶν πρὸ τοῦ στέρνου μετ' ἐκπνοῆς. Καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2 κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκτελοῦνται μερικὰ ἡμικύκλια διὰ τῶν χειρῶν κρατούντων μικροὺς ἁλτῆρας ἢ μέχρι 2 ὀκάδων ἀντικείμενα εἰς ἑκάστην τούτων. Συνεχίζω σήμερον τὰς ὑπ' ἀριθ. 3 καὶ 4 ἀσκήσεις, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ ἐκτελοῦνται ἐν συνεχείᾳ καὶ μετὰ ὀλιγόλεπτον ἀνάπαυσιν ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1 καὶ 2.

ΑΣΚΗΣΙΣ 3

Λάβετε στάσιν προσοχῆς μὲ τὸ στῆθος πάντοτε προτεταμένον, τοὺς ὤμους καλὰ πρὸς τὰ πίσω, τὸ σαγόνι καὶ τὴν κοιλιὰ πρὸς τὰ μέσα. Κατόπιν στηριχθῆτε μὲ τὰ δυό σας χέρια ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι ὅπως δείχνει ἡ εἰκών μας. Κάμψατε λοιπὸν τώρα τοὺς βραχίονας μέχρις ὅτου τὸ στῆθος σας ἐγγίσῃ τὴν κώχη τοῦ τραπεζιοῦ καὶ ἐπανέλθετε πάλιν ἠρέμα τεντώνοντας τὰ χέρια σας στὴν ἀρχικὴ στάση τῆς προσοχῆς. Ἡ κίνησις αὐτὴ πρέπει νὰ γίνεται ἠρέμα καὶ μὲ σύγχρονον εἰσπνοὴν κατὰ τὴν κλίσιν τοῦ κορμοῦ πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ἐκπνοὴν κατὰ τὴν ἀνόρθωσιν. Ἐπαναλήψις τῆς ἀσκήσεως ταύτης τετράκις. Ὀλιγόλεπτος

ἀνάπαυσις. Κατόπιν πέσατε πρηνεῖς (μπρούμυτα) στὸ πάτωμα ἢ ἐπάνω σ' ἕνα σκληρὸ ντιβάνι καὶ στερεωθῆτε μὲ τεντωμένα καλὰ τὰ χέρια σας, ἐπάνω στὶς δυό σας παλάμες καὶ στὰ ἄκρα τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν. Κατόπιν κάμπτετε τοὺς ἀγκῶνας μέχρις ὅτου ὁ κορμὸς ἐγγίσῃ ἐλαφρὰ τὸ πάτωμα, ἐνῷ συγχρόνως εἰσπνέετε βαθειά. Ἐπανέλθετε τώρα σιγὰ-σιγὰ στὴν ἀρχική σας θέση, τεντώνοντας καλὰ τὰ χέρια σας, καὶ κάμνοντας συγχρόνως καὶ ἐκπνοή. Ἐπαναλάβετε τὴν ἄσκησιν αὐτὴν ἄλλες 4 φορές.

ΑΣΚΗΣΙΣ 4

Στηριχθῆτε καλὰ σὲ στάση προσοχῆς σὲ μιὰ πόρτα, μὲ τὴν ράχη σας καλὰ κολλημένη καθ' ὅλον τὸ μῆκος της ἐπάνω σ' αὐτὴν, οὕτως ὥστε οἱ ὦμοι νὰ ναι τραβηγμένοι καλὰ πρὸς τὰ πίσω, τὸ στῆθος σας προτεταμένο, τὸ σαγόνι κι' ἡ κοιλιὰ πρὸς τὰ μέσα. Καθῆστε στὴν στάση αὐτὴ ἐπὶ 5 λεπτά. Ἡ ἄσκησις αὐτὴ χρησιμεύει: γιὰ ν' ἀποκτήσετε τὴν συνήθεια νὰ περπατᾶτε πάντοτε μὲ τοὺς ὤμους πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἡ συνήθεια αὐτὴ εἶναι πολὺ σοβαρὸς γιὰ τὴν ἀνάπτυξη καὶ φορμάρισμα τοῦ στήθους. Ν' ἀποφεύγετε πάντοτε μετὰ προσοχῆς νὰ γέρνετε τοὺς ὤμους πρὸς τὰ ἐμπρός, γιατὶ μὲ τὴν συνήθεια αὐτὴ, κυφώνει σιγὰ-σιγὰ ἡ σπονδυλικὴ στήλη, ὑποφέρουν τὰ νεφρὰ καὶ βοηθιάζει, ἀτροφεῖ ἢ πλαδαρώνει τὸ στῆθος, ἐκ τῆς πλήρους ἀτονίας τῶν μυῶν τοῦ θώρακος. Ἀφοῦ λοιπὸν καθήσετε ἐπὶ 5 λεπτὰ κολλημένη καλὰ καθὼς εἴπαμε μὲ τὴν ράχη στὴν πόρτα, τέλος στέκεσθε ὀρθία καὶ σὲ στάση προσοχῆς μπροστὰ σ' ἕναν τοῖχο καὶ σ' ἀπόσταση 1 μέτρου ἀπ' αὐτοῦ, καὶ στηρίζεσθε ἐπάνω του μὲ τὶς παλάμες σας, σκύβοντας ἐλαφρῶς. Ἀρχίζετε τότε νὰ σπρώχνετε μὲ τὶς παλάμες σας τὸν τοῖχο, προχωρώντας συγχρόνως πότε-πότε ἕνα βηματάκι πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ πότε ἄλλο ἕνα πρὸς τὰ ὀπίσω, διὰ νὰ ἐναλλάσσεται ἡ διάστασις τῶν θωρακικῶν μυῶν.

Στὸ ἑπόμενο ὡραῖες γυμναστικὲς ἀσκήσεις, συνδεδεμένες μὲ τὰ παιχνίδια τῆς παλάας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΑΑΣ

Δερματολόγος ἰατρὸς, Σόλωνος 40

Ἡ ἀλληλογραφία τῆς ΛΟΡΑΣ

★ Μερσεντὲς, Ἡράκλειον. Νὰ κάνετε τρία ἀτμόλουτρα τὴν ἑβδομάδα μὲ 5 ποτήρια νερὸ καὶ 2 κουταλιὲς τίλιο. Διάρκεια ἀτμολούτρου δέκα λεπτὰ καὶ ἀπόσταση τοῦ προσώπου ἀπὸ τὴν κατσαρόλα 2 πιθαμῶν. Ἐπίσης δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα ν' ἀλείφετε τὸ πρόσωπο μὲ ἐλαφρὸ στρῶμα κτυπημένου ἀσπραδιοῦ αὐγῶν, τὸ ὁποῖον ν' ἀφαιρῆτε μετὰ 10 λεπτὰ μ' ἄφθονο γλυκὸ νερό. Νὰ ξεμακιγιάρεσθε τὸ βράδυ μὲ τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Ροδόνερο	10	γραμ.
Γλυκερίνη	40	»
Ὠ ντὲ λοριὲ σερὶζ	105	»

Πρὸ δὲ τῆς πούδρας σας πρὸς τὸ παρὸν καὶ μέχρις ὅτου μαλακώσῃ ἡ ἐπιδερμίς σας χρησιμοποιεῖτε τὴν ἑξῆς κρέμα:

Ἀμυγδαλόλαδο ἀπὸ γλυκὰ ἀμύγδαλα	50	γραμ.
Κερὶ ἄσπρο	12,50	»
Παραφίνη μαλακὴ	12,50	»
Βόραξ	1	»
Ροδόνερο	25	»

Ροδέλαιο πρὸς ἀρωματισμόν.

Μετὰ δίμηνο ξαναγράφτε μου.

★ Μαραμένο Λουλοῦδι Σ. Μ. Γιὰ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν περιποίηση τοῦ προσώπου σας ν' ἀκολουθήσετε τὶς συμβουλὲς ποὺ δίνω παραπάνω πρὸς «Μερσεντὲς Ἡράκλειον». Γιὰ τὴν περιποίηση τοῦ λαιμοῦ σας ἀκριβῶς ὅ,τι γράφω στὸ φύλλο ποὺ μοῦ γράφετε, δηλαδὴ στὸ 649. Οἱ ρυτίδες τῶν ματιῶν σας ὀφείλονται στὴν ὀφθαλμικὴ πάθησή σας καὶ στὰ φάρμακα ποὺ μεταχειρίζεσθε γι' αὐτήν. Γιὰ τὴν κακοσμία τῆς ἀναπνοῆς προσέχετε τὸ στομάχι σας, ἐξετάστε τὰ δόντια σας. Ἐπίσης κάντε τέσσερες φορὲς τὴν ἡμέρα μερικοὺς γαργαρισμοὺς τοῦ στόματος μὲ τὸ ἑξῆς φάρμακο:

Ὠ ντιστιλὲ ντὲ κανὲλ	125	γραμ.
Ἀλκοὸλ ντὲ μὲντ	125	»
Χλωρὺρ ντὲ σὸ ρεσὰντ	1	»

Νὰ ρίχνετε σ' ἕνα ποτῆρι γιὰ κάθε γαργαρισμὸ 2 κουταλιὲς τῆς σούπας ἀπὸ τὸ φάρμακο, κι' ἄλλες δυὸ σκέτο χλιαρὸ νερό.

★ Δυστυχισμένην, Σάμον. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν περιποίηση νὰ κάνετε καὶ σεῖς ὅ,τι ἀκριβῶς γράφω ἀνωτέρω πρὸς «Μερσεντὲς, Ἡράκλειον». Γιὰ τὰ μαλλιά σας ζητᾶτε πῶς νὰ μαυρίσετε τὶς ὑπάρχουσες τρίχες, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἐκάνατε, καθὼς μοῦ γράφετε, περμανάντ καὶ μάλιστα μὲ φάρμακο. Δηλαδὴ ἕνα κι' ἕνα γιὰ ν' ἀσπρίσουν ὁλότελα καὶ ν' ἀρχίσουν συγχρόνως νὰ σπάζουν. Ἀποφεύγετε τὴν περμανάντ καὶ ἰδίως μὲ φάρμακο, πράγμα ἄλλως τε ποὺ ἔχει ἀπαγορευθῆ ὡς ἐπικίνδυνον γενικῶς ἀπὸ τὸ Ἰατροσυνέδριον. Χρησιμοποιεῖτε τὴν συνταγή μου προσοδευτικῶς ἀφοῦ ὡς ἀκινδύνου. Εἶνε τὸ μόνο μέσον μὲ τὸ ὁποῖον θὰ μοιάζουν οἱ λευκές σας τρίχες.

ΛΟΡΑ

Ἕνα αἰσθηματικὸ ἀριστούργημα τοῦ ΖΥΛ ΜΑΡΥ

ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ στὴν καρδιά

Τὰ προηγούμενα

Ὁ Ὠντικούρ καταδικασθεὶς ἀδίκως γιὰ τὸν φόνο τοῦ ἄλλοτε προϊσταμένου του Γεωργίου ντέ Μπωπρεώ, δραπετεύει ἀπὸ τὸ κάτεργο. Ὁ διάσημος δικηγόρος Ζὰν Ντεμάρ, ποὺ ἔχει παντρευθῆ τὴν σύζυγο τοῦ δολοφονημένου, δέδαιος πιὰ γιὰ τὴν ἀθωότητα τοῦ Ὠντικούρ καὶ συγκατανεύοντος τοῦ γιοῦ τοῦ Μπωπρεώ, Ζεράρ, τὸν κρύβει σ' ἕνα ἀγρόκτημα. Οἱ ἀστυνομικοί, ὅμως, τὸν ἀνακαλύπτουν ἀλλὰ δὲν τὸν συλλαμβάνουν. Τὸν ἐξετάζουν καθὼς καὶ τὸν Ζεράρ καὶ πείθονται ὅτι ὁ Κολλιδέ, ἕνας ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ Οἴκου Μπωπρεώ, εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ συλληφθῆ. Τὸν ἀναζητοῦν, ἀλλ' αὐτὸς εἶναι μὲ τὴν ἀδερφή του καὶ τὴν ἄρρωστη κόρη του στὴν Ἰταλικὴ Ριβιέρα.

15ον

Οἱ ΔΥΟ γυναῖκες τὸν ἐμιμήθηκαν. Ἀνέβηκαν σιγὰ - σιγὰ τὴν Βιάλε Μπερίγκο καὶ κατόπιν πῆραν ἕνα στενὸ δρομάκι μὲ φοινικόδενδρα καὶ πορτοκαλλιές. Ὁ δρομάκος αὐτὸς κατέληγε σὲ μιὰ πόρτα. Ὁ Κολλιδὲ τὴν ἄνοιξε καὶ παραμέρισε νὰ περάσουν οἱ δυὸ γυναῖκες. Κατόπιν μπῆκε κι' ἐκεῖνος κλείνοντας πίσω του τὴν πόρτα.

Βρέθηκαν μέσα σ' ἕναν κῆπο κατάφυτο καὶ γεμάτο ἀρώματα. Στὸ βάθος ἦταν μιὰ μικρὴ ἀλλὰ κομψὴ βίλλα. Τὴν εἶχε νοικιάσει ὁ Κολλιδὲ καὶ ἐκεῖ ἔμενε μὲ τὴν Σουζάννα καὶ τὴν ἀδελφή του, μὲ μόνο προσωπικὸ καὶ ὑπηρεσία μιὰ Ἰταλίδα, τὴν Μάρθα, τὴν ὁποία εἶχε προσλάβει ὁ Κολλιδὲ ἐπὶ τόπου.

Οἱ ἀναγνῶσται μας καταλαβαίνουν γιατὶ ὁ Κολλιδὲ ἐδιάλεξε μιὰ ἰταλικὴ πόλη, τὸ Σὰν Ρέμο, γιὰ διαμονή του, ἀντὶ μιᾶς γαλλικῆς, τὴν Μαντὸν π. χ. ποὺ τὸ κλῖμα ἦταν παρόμοιο μὲ τοῦ πρώτου. Εἶχε πάντοτε τὴν ἐντύπωση ἢ τὸν φόβο ὅτι τὸν ἀναζητοῦσαν, ἤθελε λοιπὸν νὰ εἶναι ἥσυχος ἀπὸ κάθε ἐνόχληση. Προηγουμένως ἡ ἄρρωστη μὲ τὴν θεία της διέμεναν στὸ Μαντόν. Ἐκεῖ τοὺς εὗρισκε ὁ Κολλιδὲ καὶ ἀπ' ἐκεῖ προήρχετο τὴν ἡμέρα ποὺ τὸν εἶδαμε νὰ φθάνη στὴν λεωφόρο Φριντλάν καὶ νὰ μάθεται ἀπέναντι στὸ σπίτι τῆς Μαριντέττας. Ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ πῆρε μιὰ μέρα ξαφνικὰ τὴν ἀπόφαση νὰ ἀφήση τὸ γαλλικὸ ἔδαφος καὶ νὰ ἐγκατασταθῆ μὲ τοὺς δικούς του στὸ Σὰν Ρέμο.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀφοῦ ἔφαγαν, ἡ Σουζάννα βγῆκε καὶ περπάτησε λίγο στὸν κῆπο. Κατόπιν ἐπέστρεψε στὸ δωμάτιό της. Ἀφοῦ διάβασε λίγα λεπτά, ἔσβησε τὸ φῶς, ἀλλὰ δὲν ἔπεσε στὸ κρεββάτι. Φαινόταν σὰν κάτι νὰ περίμενε. Τὸ πρόσωπό της, ἂν μποροῦσε νὰ φανῆ, θὰ ἔδειχνε μεγάλη ἀγωνία.

Μιὰ ὥρα πέρασε ἔτσι.

Τὸ δωμάτιο τῆς Σουζάννας, ποὺ ἦταν γωνιακό, εἶχε ἕνα παράθυρο ποὺ ἔβλεπε στὸν κῆπο ἀπὸ τὰ πλάγια, καὶ ἕνα ἄλλο στὴν πρόσοψη τῆς βίλλας ποὺ ἔβλεπε στὸν δρομάκο ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχαν ἀνέβει. Οἱ γρίλλιες τοῦ παραθύρου αὐτοῦ ἦσαν κλειστές.

Ξαφνικὰ ἀκούσθηκε πάνω στὶς γρίλλιες αὐτές ὁ μαλακὸς θόρυβος ποὺ κάμνει μιὰ φοῦχτα χῶμα, ριπτομένη ἀπὸ κάποια ἀπόσταση ἐπάνω στὸ ξύλο.

Ἡ Σουζάννα ἀνατινάχθηκε καὶ ἔτρεξε ἀμέσως πρὸς τὸ παράθυρο, τὸ ἄνοιξε καὶ ἔκαμε ἕνα σημεῖο μὲ τὸ χέρι. Κατόπιν ἔκλεισε τὸ παράθυρο, τυλίχθηκε σ' ἕνα μακρὺ ἐπανωφόρι καὶ ἄνοιξε ἀθόρυβα τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της. Γιὰ μιὰ στιγμὴ στάθηκε ἀκίνητη καὶ ἀφουγκράσθηκε. Κατόπιν σιγὰ - σιγά, πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, προχώρησε στὸν διάδρομο, ἀφοῦ προηγουμένως ξανάκλεισε τὴν πόρτα πίσω της, καὶ κατέβηκε κάτω.

Σὲ λίγο ἦταν στὸν κῆπο. Περπατώντας σκυφτά, κάτω ἀπὸ τὶς τριανταφυλλιὲς καὶ τὰ ἄλλα δένδρα, ἔφθασε ὡς τὴν πόρτα τοῦ κήπου, τὴν ἄνοιξε καὶ βγῆκε ἔξω. Τὴν ἴδια ὥρα μιὰ μαύρη σκιά, μὲ τὸ πρόσωπο σκεπασμένο μ' ἕνα πυκνὸ πέπλο, τὴν πλησίασε, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὴν περέσυρε ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς πορτοκαλλιὲς καὶ τὰ φοινικόδενδρα τοῦ δρομάκου.

Ἡ σκιὰ αὐτὴ ἦταν μιὰ γυναῖκα. Οἱ δυὸ γυναῖκες περπάτησαν γρήγορα χωρὶς ν' ἀνταλλάξουν λέξη. Ὕστερ' ἀπὸ πέντε λεπτὰ σταμάτησαν, γιατὶ ἡ Σουζάννα δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ προχωρήση ἄλλο.

Ἕνα παγκάκι ἦταν ἐκεῖ κοντά. Ἡ γυναῖκα μὲ τὰ μαῦρα ὡδήγησε τὴν Σουζάννα πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθήση στοργικά. Ἔπειτα κάθηκε καὶ αὐτὴ δίπλα της καὶ ἀνεσήκωσε τὸ πέπλο της.

Ἂν ὁ ἀναγνώστης ἦταν δυνατὸν νὰ παρευρεθῆ ἐκείνη τὴν ὥρα ἐκεῖ, θὰ ἀνεγνώριζε τὴν Μαριντέττα.

— Σουζάννα ! Ἀγαπημένη μου Σουζάννα! ψιθύρισε σφίγγοντας τὰ χέρια τῆς νεαρᾶς κόρης καὶ κυτάζοντάς την μὲ ἄπειρη τρυφερότητα στὰ μάτια.

Καὶ οἱ δυὸ γυναῖκες ἄρχισαν νὰ μιλοῦν πολὺ σιγά.

Μῆνες τώρα βλεπόντουσαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ἡ Μαριντέτα ἐλάτρευε τὴν Σουζάννα. Καὶ ἡ μικροῦλα τῆς ἀνταπέδιδε μὲ ὅση θέρμη μποροῦσε τὴν ἀγάπη της αὐτή.

Ἀφοῦ μετὰ τὸ διαζύγιό της, ἡ Μαριντέττα ἔχασε γιὰ ἀρκετὸν καιρὸ τὰ ἴχνη τῆς Σουζάννας, τὴν ξανάβρισκε μιὰ μέρα ξαφνικὰ στὸ Μαντόν, ὅπου εἶχε πάει γιὰ λίγες μέρες νὰ ξεκουρασθῆ. Κατώρθωσε νὰ συναντηθῆ μαζί της κρυφὰ καὶ τῆς συνέστησε νὰ μὴν πῆ τίποτε στὸν πατέρα της. Ἡ συνάντησις αὐτὴ ὑπῆρξε ἀποφασιστικὴ γιὰ τὴν ζωὴ τῆς Μαριντέττας. Ἡ χαρὰ ποὺ ἡ ἁμαρτωλὴ ἀλλὰ καὶ τόσο βασανισμένη αὐτὴ γυναῖκα δοκίμασε ξαναβρίσκοντας τὴν νέα ποὺ τὴν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ κόρη της, ἦταν τόση ὥστε τρόμαξε μὴν τὴν ξαναχάση.

Καὶ αὐτὸ θὰ γινότανε, ἀσφαλῶς, μιὰ μέρα — συλλογιζόταν — ἂν ἡ Σουζάννα μάθαινε ποιὰ ἦταν στὴν πραγματικότητα, τὶ ζωὴ ἔκαμνε. Καὶ ἡ Μαριντέττα ἀποφάσισε νὰ ἀλλάξη ζωή.

Πούλησε ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε καὶ ἔφυγε ὁριστικὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι χωρὶς νὰ πῆ σὲ κανέναν ποῦ ἐπήγαινε.

Στὸ Μαντὸν νοίκιασε μιὰ βίλλα κοντὰ στὴν βίλλα ὅπου ἔμενε ἡ οἰκογένεια Κολλιδὲ καὶ συνηντάτο κρυφὰ μὲ τὴν Σουζάννα, φροντίζοντας μὲ κάθε τρόπο νὰ μὴ γίνη ἀντιληπτὴ ἡ παρουσία της ἀπὸ τὸν τέως σύζυγό της.

Ὅταν μιὰ μέρα ξαφνικὰ ὁ Κολλιδὲ πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ ἀλλάξη τόπο διαμονῆς, ἡ λύπη τῆς Σουζάννας ἦταν μεγάλη. Δὲν ξαναβρῆκε τὴν ψυχική της ἠρεμία παρὰ μόνον ὅταν ἡ Μαρία τῆς ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ τὴν ἀκολουθοῦσε σὲ λίγες μέρες καὶ αὐτή.

Ἔτσι ἡ τέως σύζυγος τοῦ Κολλιδὲ κατοίκησε στὸ Σὰν Ρέμο.

Μὲ τὴν Σουζάννα βλεπόντουσαν τὶς βραδυνὲς ὧρες, ὅταν καμμιὰ φορὰ ὁ Κολλιδὲ ἄφηνε τὶς δυὸ γυναῖκες μόνες γιὰ νὰ κάμη κανέναν μονήρη περίπατο ἢ γιὰ νὰ πάη στὸ ψάρεμμα, ποὺ ἦταν ἡ μοναδική του διασκέδασις. Συχνά, ὅμως, συναντῶντο καὶ τὴν νύχτα.

Ὁ Κολλιδὲ δὲν ὑποπτεύετο τίποτε.

Ἡ χαρὰ τῆς Σουζάννας ἦταν ἀπερίγραπτη κάθε φορὰ ποὺ συνηντάτο μὲ τὴν μητρυιά της· τὴν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της ἀποκαλώντας της «χρυσῆ μητεροῦλα». Καὶ ἡ χαρὰ τῆς Μαριντέττας δὲν εἶχε ὅρια στὸ ἄκουσμα τῶν δύο αὐτῶν γλυκῶν λέξεων.

Μιὰ μέρα ἡ Σουζάννα ζήτησε νὰ μάθη τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους εἶχαν χωρίσει ἡ Μαρία καὶ ὁ πατέρας της.

Ἡ Μαρία ταράχθηκε. Ἂν ἔλεγε στὴν Σουζάννα τὴν ἀλήθεια, ἀσφαλῶς θὰ τὴν ἔκαμνε νὰ συχαθῆ τὸν πατέρα της, τοῦ ὁποίου ὑφίστατο καὶ ἐκείνη μέχρις ἐνὸς ὁρίου τὸν δεσποτισμό. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸ ἤθελε ἡ Μαρία ποὺ ἡ καλοσύνη της ἦταν τόση ὅση καὶ ἡ ἀγάπη της γι' αὐτὸ τὸ ἄρρωστο κορίτσι. Προσπάθησε λοιπὸν νὰ ἀποφύγη τὴν ἀπάντηση.

— Ἀργότερα χρυσοῦλα μου, ἀργότερα, ὅταν θὰ μεγαλώσης λίγο ἀκόμη, τότε θὰ μάθης αὐτὸ ποὺ μὲ ρωτᾶς. Γιὰ τὴν ὥρα ὅμως μὴ μὲ ρωτᾶς τίποτε. Ἀφησέ με νὰ σ' ἀγαπῶ ὅπως σὲ ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Μὴ μὲ ρωτᾶς τίποτε, ἂν δὲν θέλης νὰ μὲ κάμης δυστυχισμένη.

— Χρυσῆ μου μητεροῦλα, θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω παρὰ νὰ σὲ ἰδῶ δυστυχισμένη! φώναξε ἡ Σουζάννα...

Ἀπὸ τότε δὲν τῆς ξανάκανε πιὰ λόγο.

Ἡ Μαρία εἶχε ἡσυχάσει ἀλλὰ μόνον ἀπὸ αὐτό. Γιατὶ εἶχε πάντα τὴν ἀνησυχία τῆς ἀνακαλύψεώς της ἀπὸ τὸν Κολλιδέ. Ὄχι γιατὶ ὁ πρώην ἄνδρας της θὰ ἀπηγόρευε στὴν κόρη του νὰ ξαναϊδῆ τὴν μητρυιά της, ἀλλὰ γιατὶ θὰ ξανάρχιζε πάλι τὴν πίεσή του ἐπάνω της, γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάση νὰ δεχθῆ τὸν ἔρωτά του καὶ νὰ τὰ ξαναφτιάξουν. Κι' αὐτὴ τὴ φορά, ἴσως, ὁ Κολλιδὲ θὰ πραγματοποιοῦσε τὴν ἀπειλή του καὶ θὰ τὴν σκότωνε στὸ τέλος ἂν ἀρνιόταν καὶ πάλι νὰ τὸν ἀκολουθήση.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀπὸ κουβέντα σὲ κουβέττα ἦθε πάλι στὴ μέση τὸ ζήτημα τοῦ ἐνδεχομένου χωρισμοῦ των.

— Θὰ πεθάνω μητέρα, ἂν ἐπρόκειτο νὰ σὲ χάσω μιὰ μέρα.

— Σουζάννα, πρέπει νὰ ἔχης θάρρος.

Δὲν ξέρει κανεὶς πῶς τὰ φέρνει ἡ τύχη. Ἂν αὐτὴ θελήση νὰ χωρίσουμε.....

— Ὄχι! Ὄχι! δὲν θέλω!...

— Καὶ πρῶτα - πρῶτα ἂν γίνη αὐτὸ δὲν θάναι γιὰ πάντα. Θαρθῶ νὰ σὲ ξαναβρῶ.

— Μιλᾶς ἔτσι σὰν νὰ φοβάσαι τίποτε....

Καὶ τρομαγμένη ἀπὸ τὴν ἴδια της τὴν ὑποψία ἡ νεαρὰ κόρη, πρόσθεσε μὲ μάτια βουρκωμένα:

— Μήπως σκέπτεσαι νὰ μὲ ἀφήσης;

— Ὦ! ὄχι! ἔκαμε ἡ Μαρία.

— Τότε γιατὶ μοῦ μιλᾶς ἔτσι;

— Γιὰ νᾶσαι ὁπωσδήποτε προετοιμασμένη ἂν καμμιὰ φορὰ τύχη καὶ συμβῆ τοῦτό.

Ἡ Σουζάννα ἔγειρε τὸ κεφάλι στὸν ὦμο τῆς «μητεροῦλας» καὶ ἀναστενάζοντας βαθειὰ εἶπε:

— Ξέρω ὅτι δὲν θὰ ζήσω πολλὰ χρόνια. Τὸ ἥμισυ αὐτὸ κλῖμα δὲν θὰ μπορέση νὰ μὲ γιατρέψη. Ξέρω ὅτι εἶμαι στηθικὰ καὶ ὅτι θὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια μου αὐτή. Ἄκουσα μιὰ φορὰ τὸν γιατρὸ νὰ κουβεντιάζη μὲ τὸν πατέρα· τὸ καταλαβαίνω ἄλλως τε καὶ μόνη μου. Δὲν πονάω πουθενὰ ἀλλὰ αἰσθάνομαι τὶς δυνάμεις μου κομμένες... Δὲν παραπονιέμαι ὅμως γι' αὐτὸ ποὺ μὲ περιμένει ἀφοῦ ἔτσι τὸ θέλει ὁ καλὸς Θεός, μονάχα θέλω τὶς λίγες μέρες ποὺ μοῦ μένουν νὰ τῆς ζήσω εὐτυχισμένες. Καὶ δὲν θὰ μπορέσω νὰ εἶμαι ποτὲ εὐτυχισμένη χωρὶς ἐσένα...

Ἡ Μαρία ἔκλαιε.

— Εἶσαι σκληρή, πολὺ σκληρή, ἀγαπημένη μου μικροῦλα, τῆς εἶπε.

— Εἶδες λοιπὸν πῶς τὸ κατάλαβα; ἔκανε ἡ Σουζάννα... Θὰ φύγης, θὰ σὲ χάσω, καὶ τότε θὰ χαθῶ κι' ἐγώ....

Ἡ Μαρία τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν φίλησε τρυφερά.

— Ἔλα, σῶπα τώρα, τῆς εἶπε, μὴν εἶσαι ὑπερβολική...

Καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγο:

— Νομίζω πὼς εἶναι ὥρα νὰ πηγαίνης Σουζάννα. Ἀρίζει νὰ κάνη δροσιά.

— Ἂς μείνωμε λίγο ἀκόμη.

— Ὄχι... ὄχι!... Ἂν τὸ μάθαινε ὁ πατέρας σου, ἂν μᾶς ἔπιανε ξαφνικά, τὶ θὰ γινόμασταν Σουζάννα;

Τὰ λόγια αὐτὰ εἶχαν τὸ ἀποτέλεσμά τους.

— Ἔχεις δίκηο χρυσῆ μου μητεροῦλα, εἶπε ἡ ἄρρωστη νέα. Ἂς ἐπιστρέψω.

Σηκώθηκαν.

Ἡ Μαρία πῆρε τὴν Σουζάννα ἀπὸ τὴν μέση καὶ προχώρησαν πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ κήπου. Ἕνα τελευταῖο φιλὶ καὶ ἡ Μαρία χανότανε σὰν σκιὰ, ὅπως εἶχεν ἔλθει, ἐνῶ ἡ Σουζάννα ἔμπαινε μέσα στὸ σπίτι.

Στὸ χὼλ, ὅμως, σταμάτησε τρομαγμένη. Ὁ πατέρας της κατέβαινε ἐκείνη τὴν ὥρα τὴν σκάλα ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὸ δωμάτιό της. Κάποια ἀπροσδιόριστη ἀνησυχία τὸν ἔκανε νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεββάτι του καὶ νὰ ἰδῆ τὶ γινότανε ἡ Σουζάννα. Ἂν εἶχε σκεπασθῆ καλὰ, ἂν δὲν εἶχε λησμονήσει τὸ παράθυρο ἀνοικτό.

Ἀνέβηκε καὶ βρῆκε τὸ δωμάτιο κενό.

Θέλησε νὰ τρέξη κάτω γιὰ νὰ ἰδῆ ποῦ ἦταν ἡ Σουζάννα. Τὴν ἀντάμωσε στὴ σκάλα ν' ἀνεβαίνη.

—Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; τὴν ρώτησε. Πῶς βγῆκες ἔξω ὁλομόναχη;

Ἡ καρδιὰ τῆς ἄτυχης νέας χτυποῦσε δυνατά.

— Πατέρα, μὴ με μαλώνης! ἱκετεύσε.

—Ἀπάντησε. Καὶ πρὸ παντὸς ὄχι ψευτιές, Σουζάννα!

— Ἡ νύχτα ἦταν τόσο γλυκειὰ ὥστε δὲν μπόρεσα νὰ ἀνθέξω στὸν πειρασμὸ νὰ πάω νὰ ἀναπνεύσω λίγο στὴν ἀκρογιαλιά.

— Μόνη σου; Αὐτὴ τὴν ὥρα!

— Μόνη, πατέρα!

— Ψεύδεσαι!

— Πατέρα!

— Μὲ ποιὸν ἤσουν; Σουζάννα! ἔχω τὴν πεποίθηση ὅτι κάτι μοῦ κρύβεις!...

Ἡ νέα ἔτρεμε ὁλόκληρη.

— Δὲν ἔχω νὰ σοῦ κρύψω τίποτα πατέρα, μουρμούρισε.

Ὁ Κολλιδὲ ἀγρίεψε.

— Θὰ μιλήσης ἢ ὄχι;

— Πατέρα, μοῦ προξενεῖς πρόμο!...

Τὰ λόγια αὐτὰ φάνηκαν νὰ καθησύχασαν τὸν Κολλιδέ.

Δίστασε γιὰ λίγο.

Ἔπρεπε νὰ συνεχίση τὶς ἐρωτήσεις του; Ἔπρεπε πρὸ παντὸς νὰ πιέση, νὰ στενοχωρήση τὴν ἄρρωστη μικροῦλα;

Θὰ ἦταν μάταιο. Ἡ Σουζάννα φαινόταν ἀποφασισμένη νὰ μὴ μιλήση

Καὶ ἐν τούτοις ἦταν βέβαιος ὅτι κάτι συνέβαινε. Δὲν ἦταν λοιπὸν προτιμότερο νὰ ἀφήση κατὰ μέρος τὴν τακτικὴ τῆς βίας καὶ τῶν ἀπειλῶν καὶ νὰ καταφύγη στὸν δόλο; Θὰ ἔκαμνε πῶς ξεχνοῦσε τὸ ἐπεισόδιο αὐτό. Θὰ ἀποκοίμιζε τοὺς φόβους τῆς Σουζάννας καὶ θὰ τὴν ἔπιανε μιὰ ἄλλη βραδυὰ ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Προσπάθησε νὰ χαμογελάση.

— Σοῦ ζητῶ συγγνώμη, κόρη μου, τῆς εἶπε. Δὲν σὲ ὑποπτεύομαι διόλου. Γιατὶ θὰ ἤθελες νὰ σὲ ὑποπτευθῶ; Μονάχα νὰ, δὲν θέλω νὰ βγαίνης νύχτα ἔξω καὶ μόνη σου. Εἶσαι κορίτσι καὶ ὅση ἀσφάλεια καὶ ἂν ὑπάρχη ἐδῶ, δὲν εἶναι σωστό. Ἔπειτα τὴν νύχτα πέφτει πάντα κάποια δροσιὰ, πρᾶγμα ποὺ μπορεῖ νὰ σὲ βλάψη... Ἔλα τώρα, δός μου τὸ λόγο σου ὅτι δὲν θὰ τὸ ξανακάμης;

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

Τὸ εἶπε αὐτὸ ἀλλὰ ἀπὸ κάτοχρη ποὺ ἦταν ἔγινε ξαφνικὰ κατακόκκινη.

Ὁ Κολλιδὲ τὸ πρόσεξε αὐτὸ ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ μαντεύση τὴν ἀλήθεια. Ὑποπτεύθηκε μᾶλλον κάμμιὰ ἐρωτικὴ μικροπεριπέτεια. Κι' αὐτὸ τὸν ἔκαμε νὰ ὑποφέρη. Ἤθελε ἡ κόρη του νὰ ἀγαπᾶ μόνον αὐτὸν καὶ κανέναν ἄλλον. Τὴν ζήλευε ὅπως θὰ ζήλευε τὴν ἐρωμένη του, ὅπως ἐζήλευε ἄλλοτε τὴν γυναῖκα του, ὄχι βέβαια μὲ τὸ ἴδιο πάθος γιὰ ἐλατήριο τῆς ζήλειας του, ἀλλὰ πάντως μὲ τὴν ἴδια ἐκείνη ἄγρια ζήλεια ποὺ τὸν ἔκαμνε σωστὸ τύραννο, φόβο καὶ τρόμο τοῦ περιβάλλοντός του.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὅπως εἴδαμε, δὲν ἐπέμεινε ἄλλο. Ὑποσχέθηκε ὅμως στὸν ἑαυτό του νὰ ἐπαγρυπνῆ.

Τὰ πρῶτα βράδυα ποὺ ἐπηκολούθησαν δὲν εἶδε τίποτε τὸ ὕποπτο.

Ἕνα βράδυ εἶδε μιὰ γυναῖκα ντυμένη στὰ μαῦρα μ' ἕνα πυκνὸ πέπλο ριγμένο στὸ πρόσωπο νὰ περιδιαβάζη πρὸς τὸ μέρος τῆς βίλλας. Φαινόταν ἀπὸ τὸ περπατημά της νέα. Ὁ Κολλιδὲ δὲν ἀναγνώρισε τὴν Μαριντέττα. Τὴν πῆρε γιὰ καμμιὰ ρωμαντικὴ γειτόνισσα ποὺ ἔκαμνε τὸν μονήρη περίπατό της στὸν λόφο.

Οἱ νύχτες διεδέχοντο ἡ μιὰ τὴν ἄλλη καὶ ὁ Κολλιδὲ δὲν ἀνακαλύπτε τίποτε.

Ἡ Μαρία καὶ ἡ Σουζάννα εἶχαν φανῆ πολὺ φρόνιμες καὶ πρόσεχαν.

Τὴν πρώτη φορὰ, ὕστερα' ἀπὸ τόσες μέρες ποὺ ξαναϊδωθῆκαν, ἔμειναν πολὺ λίγο μαζί. Κατὰ τὸ σύντομο ὅμως αὐτὸ χρονικὸ διάστημα ἡ Σουζάννα μπόρεσε νὰ μιλήση μὲ τὴν μητρυιά της γιὰ κάτι ποὺ ἀπὸ καιρὸ τὸ ἐσκέπτετο.

— Ἄκουσε μητεροῦλα τῆς εἶπε. Οἱ μέρες ποὺ πέρασα χωρὶς νὰ σὲ ἰδῶ ἦσαν οἱ φρικτότερες τῆς ζωῆς μου. Ὅταν τὴν τελευταία φορὰ σοῦ ἔλεγα ὅτι δὲν θὰ μποροῦσα νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα τὸ πῆρες ἴσως γιὰ ὑπερβολή, καὶ ὅμως ἦταν ἀλήθεια.

— Νὰ ποὺ μὲ ξανακθῆκες, ὅμως.

—Ναί, ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι θὰ σὲ ξανάχασω... Μπορεῖ ἐσὺ νὰ μὴ θέλης νὰ μ' ἀφήσης, ἂς ὑποθέσουμε ὅμως ὅτι μᾶς ἀνακαλύπτει ὁ πατέρας...

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, νὰ, θὰ ἔπρεπε νὰ σοῦ γράφω. Νὰ βρίσκωμαι κατὰ ἕνα ὁποιονδήποτε τρόπο σὲ ἐπαφὴ μαζί σου.

— Μίλησέ μου ἐλεύθερα κόρη μου. Θὰ λεγε κανεὶς πῶς ἔχεις κάτι νὰ μοῦ πῆς ἀλλὰ διστάζεις.

— Αὐτὸ ποὺ ἔχω νὰ σοῦ πῶ, μητεροῦλα μου, εἶναι νὰ σὲ ρωτήσω ποῦ πρέπει νὰ σοῦ γράφω.

Σὰν νὰ τῆς ἦθε ξαφνικὰ μιὰ ὑποψία, ἡ Μαρία πῆρε τὰ χέρια τῆς ἄρρωστης κοπέλλας καὶ τῆς εἶπε:

— Ὀρκίσου με ὅτι δὲν ἔχεις κανένα σχέδιο στὸ νοῦ σου ποὺ διστάζεις νὰ μοῦ τὸ πῆς;

Ἐκείνη μουρμούρισε:

— Τί σχέδιο θέλεις νἄχω, μητεροῦλα;

Ἡ Μαρία προσπάθησε νὰ τὴν κυττάξη κατάμματα, ἡ Σουζάννα ὅμως χαμήλωσε τὰ μάτια.

Ἡ Μαρία δὲν ἐπέμεινε περισσότερο.

Ἐπηκολούθησε κάποια σιωπὴ. Ὕστερα πάλι ἡ Σουζάννα ρώτησε:

— Πές μου, μητεροῦλα, ἂν χωρὶς νὰ σὲ δῶ, θὰ πᾶς βέβαια πίσω στὸ Παρίσι;

— Μάλιστα....

— Ποῦ θὰ μείνης ἐκεῖ;

— Δὲν ξέρω παιδί μου. Δὲν ἔχω οὔτε σπίτι, οὔτε τίποτε ἀπὸ Παρίσι. Γιὰ νὰ μαι κοντά σου τὰ πούλησα ὅλα.

— Δὲν ἔχεις τέλος πάντων κανένα γνωστὸ μέρος, κανέννα συγγενικό σου σπίτι ὅπου νὰ μείνης ἐν ἀνάγκῃ;

Ἡ Μαρία σκέφθηκε γιὰ λίγο. Σὰν νὰ δίσταζε.

Κατόπιν εἶπε:

— Λοιπὸν, βρῆκα. Ἂν καμμιὰ φορὰ γίνη αὐτὸ ποὺ φοβᾶσαι, γράψε μου: Παρίσι, ὁδὸς Λόρδου Βύρωνος, συνοικία Ἠλυσίων Πεδίων. Εἶναι ἕνας δρόμος ἥσυχος, ὅπου βρίσκει κανεὶς ἐπιπλωμένα σπίτια.

— Μοῦ χρειάζεται καὶ ὁ ἀριθμός.

— Τέσσερα.... ἀφοῦ ἐπιμένεις. Θὰ νὸν ὅμως νὰ μὴ βόλευτῶ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ὁπότε θὰ πρέπη νὰ ζητήσω κανένα ἄλλο.

— Στὸν ἴδιο δρόμο;

— Ναί.

— Θὰ σὲ βρῶ.

Ἡ συνομιλία τους ἐκείνη τὴ νύχτα σταμάτησε ἐδῶ.

Ἰδώθηκαν καὶ ἄλλες βραδυὲς κατόπιν χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς ἐνοχλήση. Οἱ φόβοι τῆς Σουζάννας δὲν φαίνεται νὰ ἐπαληθεύσαν. Ὁ Κολλιδὲ δὲν ὑποπτεύετο τίποτε.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

Νεοελληνική λογοτεχνία

Ἔρε πιά

Εἶναι κάμποσος καιρὸς τώρα ποὺ, περνώντας ἀπ' τὸ συνηθισμένο μου ἐξοχικὸ δρομάκι, βλέπω τὸν ρημαγμένο ἀπ' τὴν πολυκαιρία πάγκο ἔξω ἀπ' τὸ χαμόσπιτο, μονάχο κι' ἔρημο.

Μέσα στὴ σκέψη μου δὲν μπόρεσαν ποτὲ νὰ ξεχωρίσουν δυὸ πράγματα ἀλληλένδετα: ὁ παληὸς χορταρασμένος πάγκος κι' ἕνα γεροντάκι ὀγδοντάχρονο ποὺ καθόταν σ' αὐτὸν, ἀπ' τὸ πρωὶ ποὺ θὰ πρόβαλε ὁ ἥλιος, μέχρι ποὺ θὰ χανότανε πίσω ἀπ' τὴν ψηλὴ τὴ μάντρα καὶ τὰ κυπαρίσσια. Καὶ σὰν τοὺς ἔβλεπα τοὺς δυὸ συντρόφους, τὸ ἴδιο κακομοιριασμένους καὶ τοὺς δυό, σκεπτόμουνα: «ὁ πάγκος τοῦ γέρου κι' ὁ γέρος τοῦ πάγκου».

Καθὼς περνοῦσα τοὺς κύτταζα κι' ἔνοιωθα πὼς ζοῦνε σ' ἕναν ξέχωρο ἀπ' τὸν δικό μου κόσμο, καὶ πὼς συνεννοοῦνται ἀπόλυτα οἱ δυὸ μαζί.

Καὶ νὰ ποὺ, καθὼς περνοῦσα πάλι ἀπ' ἐκεῖ, ἕνα ὄμορφο πρωϊνὸ τ' Ἀπρίλη, βλέπω τὸν πάγκο ὀρφανεμμένο. Γύρω του ψηλὰ τὰ χορτάρια τὸν στόλιζαν σὰν ἕνα παληὸ μνῆμα. Τὸν κύτταξα περίλυπη....

Τίποτα πιὰ δὲν θύμιζε πὼς θᾶταν ἕνας καλοφτιαγμένος στὰ νειάτα του πάγκος, ποὺ θᾶστραφτε μὲ τὶς φανταχτερὲς λαδομπογιές του καὶ τὰ σκαλιστὰ σιδερένια του πόδια. Τώρα γέρασε κι' αὐτός· τὰ πόδια του δὲν τὸν κρατᾶνε κι' ἔχει πέσει βαρὺς ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ πάνω στὸ ψηλὸ χορτάρι. Ἔχει γάσει πιὰ τὸ «γέρο του». ἄσκοπη ἡ ὕπαρξή του. Ὁ χρόνος τώρα κάθησε βαρειὰ πάνω σ' αὐτὸν ποὺ κάθησαν χιλιάδες κουρασμένοι καὶ κάποια μέρα θὰ διαλύση τὰ σάπια σανίδια του.

(Ἀθήνα) ΗΛΕΚΤΡΑ Π

❁

Νυχτερινό

Κι' ἦταν δεῖλι ἀπ' ὁ
στὸν ἀφρᾶτο γιαλὸ
κι' εἶχε κλάψει.
κι' ἦταν γύρω πουλιὰ
— τῶν δασῶν τὰ βιολιὰ —
κι' εἶχαν πάψει

Κι' ἦλθε νύχτα βαθειὰ
κι' ἦλθε νύχτα γλυκειὰ
κι' εἶχες πάψει·
κι' ἦταν ἄστρα ψηλὰ
κι' ἦταν ἄστρα πολλὰ
— κι' εἶχα κλάψει.

Καὶ τὰ δόλια πουλιὰ
— τῶν δασῶν τὰ βιολιὰ —
ἄρχαν κρύψει
στὴν γλυκειά τους λαλιὰ
σὰν γλυκειὰ σιγαλιὰ
κι' εἶχαν θλίψη.

(Ἀθήνα) ΠΑΝΟΣ ΑΒΑΡΙΚΩΤΗΣ

Μάγια

Ἄχ! δὲν μοῦπες: δὲ βάθρης τὴ χαρά σου
(σὲ μένα!
Καὶ μὲ πλάνευες ὅλο καὶ μὲ πρόσταζες:
(Κέρνα!
(Ὦ χαρά μου, καὶ νᾶχα τὸν πιὸ σπάνιο
(ἀτιφορέα
μ' ὁλόμπιο ποτὶ γιὰ τὰ χείλη τὰ ὡραῖα!)
Τάχα τώρα ποὺ κλαίω, τὶ θὰ βρῶ; τὶ
(προσμένω;
Ὅ,τι πιάσαμε ὡραῖο τῶχεις σὺ σκοτω-
(μένο,
—μ' ἀποχρώσεις φωτὸς, μὲ χρυσάφι, μ'
(ἀχτίδες—
Μὰ δὲν εἶπες: «Τρελλὴ, ποῦ μὲ ξέρεις,
(ποῦ μ' εἶδες;»
Τί ἤσουν τάχα γιὰ μένα: Ὦ φιγῶ νὰ
(θυμᾶμαι...
Ἤσουν σίφουνας πεῦρθες καὶ μὲ πρόσ-
(ταξες: «Πᾶμε!»
καὶ μὲ πῆρες χαμένο στὸ τρανό σου γυρ-
(τάσι.
Ἤσουν σὺ πεῦρθες σάμπως καταιγίδι
(στὰ δάση.
Ὦ τὰ μάγια.... καὶ τὰ πλάνα σου μάεια
ποὺ πλαστήκαν μὲ σκόνη χρυσαφιῶν καὶ
(διαμάντια
Κι' ἦταν, λέει ἕνα ποίημα, ὥρμα πλάνη
(τὰ δάση
Κι' ἤμουν' ἐγὼ μιὰ χορδή, ποῦτρεμ' ὅλη
(νὰ σπάση!

(Λίμνη Ξυνιὰς) ΠΑΝΟΣ

❁

Ἐφήμερη ἀγάπη...

Θέλεις νὰ σ' ἀγαπήσω πραγματικά; Ἀλλὰ γιατί; Τί ἔχεις νὰ κερδίσης; Δὲν σὲ φτάνει αὐτὴ ἡ ἀγάπη ποὺ σοῦ χαρίζω;

Ὦ! πίστεψέ με! εἶναι χίλιες φορὲς καλλίτερη ἀπὸ τὴν ἄλλη, τὴν πραγματική. Ἡ ἄλλη ἀγάπη θέλει δάκρυα πολλά.... πάρα πολλά.... Θέλει θυσίες ἀφάνταστες γιὰ νὰ ζήση. Καὶ σέρνει πάντα μαζί της τὸν πόνο καὶ τοὺς στεναγμούς. Ἐνῶ αὐτὴ ποὺ σοῦ χαρίζω, ἡ ἀγάπη ἡ ἐφήμερη, ὅπως τὴν λένε, δὲν εἶναι καλλίτερη; Γι' ντᾶς ξένοιαστα... Δὲν σκέπτεσαι τίποτα, δὲν παίρνεις τίποτα στὰ σοβαρά. Κι' ἂν σοῦ σπαράξη κάποτε τὴν καρδιὰ ὁ πόνος μυστικά, γέλα ὅσο μπορεῖς· γέλα νὰ κρύψη τὸ γέλιο τὰ πονεμένα δάκρυα. Κι' ἂν σὲ τυραννῆ ἡ ἀνάμνησις κάποιας χαμένης εὐτυχίας, μὴν τὴν ἀφήσης! Ζήτα παντοῦ τὴ λησμονιά. Μὴν διώχνεις τὶς χαρὲς ποὺ δίνει ἡ ἀγάπη ἡ ἐφήμερη.

Ἔτσι θέλω κι' ἐσὺ νὰ μ' ἀγαπᾶς. Ἂν ἔχης καρδιὰ, κράτησέ την! Δὲν θέλω νὰ ξέρω πὼς ὑπάρχει. Σήμερα ἐσὺ, αὔριο ἄλλος. Κι' ἴσως στὸ τέλος ἡ λησμονιά.

Δὲν εἶναι ἔτσι καλλίτερα; Γιατὶ λοιπὸν ζητᾶς νὰ σ' ἀγαπήσω πραγματικά; Γιατὶ νὰ ὑποφέρομε ἀργότερα κι' οἱ δυό μας·

ΤΣΙΓΓΑΝΑ Σ. Ρ.

«ΕΒΔΟΜΑΣ»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
Γραφεῖα:
Ἀγίων Ἀναργύρων 33 — ΑΘΗΝΑΙ
Τηλέφ.: 20 - 528
Ἀρχισυντάκτης καὶ ὑπεύθυνος:
Β. ΣΑΜΠΑΣ (Ἱπποκράτους 176)
Διαχειριστής:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
Διευθυντὴς τυπογραφείου:
Ι. ΑΜΑΞΙΔΗΣ (Διαδ. Παύλου 10)

— ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ —

Ἐτησία ἐσωτερικοῦ	Δρχ.	250
Ἑξάμηνος »	»	125
Ἐτησία ἐξωτερ. Λ. Ἀγγλ.	1 Σελ.	10
» Ἀμερικῆς	Δολ.	7

— ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ —

μόνιμος ἀνταποκριτής μας τυγχάνει ὁ κ. Ἀναστάσιος Ἀναστασάκος, ἐξουσιοδοτημένος διὰ τὴν εἰσπραξιν τῶν ἐν ἐνεργείᾳ συνδρομῶν μας καὶ τὴν ἐγγραφὴν νέων συνδρομητῶν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἀπόψε

Ἀπόψε ἂν μοῦταζαν πολλάτια, δὲν θὰ τὰ δεχόμουνα. Ἂν μὲ καλοῦσαν νεράϊδες ἀφρόλαστες, νὰ μὲ σύρουν στὴ μεθυστική τους ἀγκαλιὰ καὶ νὰ μὲ νανουρίσουν μὲ τὰ ὁλόδροσα χάδια τους, δὲν θὰ πήγαινα.

Ἀπόψε ἤθελα μόνο νἀρθουνα τσιγγάνος. Νὰ μὲ νᾶβω κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό σου, νὰ σὲ νανουρίσω μὲ τὸν σκοπὸ τοῦ τραγουδιοῦ μου, νὰ σοῦ κλέψω τὴν καρδιὰ μ' ἕνα τσιγγάνικο βιολί.

Ἀπόψε ἤθελα νἀρθω νὰ σοῦ τραγουδήσω χίλιους σκοπούς, νὰ σοῦ πῶ πὼς σὰν ἀπόψε σὲ συνάντησα γιὰ πρώτη φορά.... Καὶ νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ ξανἀρθῆς.

Μὰ τὸ χάραγμα τῆς αὐγούλας, ὅσο γλυκὸ κι' ἂν ἦταν, μὲ βρῆκε μακρυά σου. Μὲ βρῆκε μέσα στοὺς κρύους τοίχους τῆς κάμαράς μου καὶ στάλαξε ξανὰ στὰ τἀβέρδια τῆς καρδιᾶς μου τὸν πόνο τῆς ἀπογοήτευση....

(Συνεχεῖται) ΠΑΝΟΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

❁

Στὸ σανατόριο

Μητέρα! Κάθε πούρχεσαι, χλωμοῦλα καὶ
(θυσιή,
στέκεις ἐμπρός μου —ἐρώτησι πελώρια—
(μ' ἀγωνία
Καὶ μέσα στ' ἀχνοφράντιστα ματάκια σου
(ἀκριβή
— φωσφορικὸ λαμπύρισμα— τρεμίζει σοῦ
(ἡ λατρεία.

Κάθε σου λόγος καὶ ματιὰ καὶ χάδι καὶ
(φιλὶ
μιλοῦνε γιὰ τὸ φόβο σου, γιὰ τὸν καϋμό
(σου λένε.
Ν' ἀντιμιλήσω πὼς μπορῶ, πὼς νὰ τὸ
(πῶ, καλή,
τὸ ψέμα π' ὅλα γύρω μου γιὰ μένα σ'
(κελαΐνε:

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΣΜΑΣ

Γιὰ νὰ διασκεδάζετε

Σταυρόλεξον

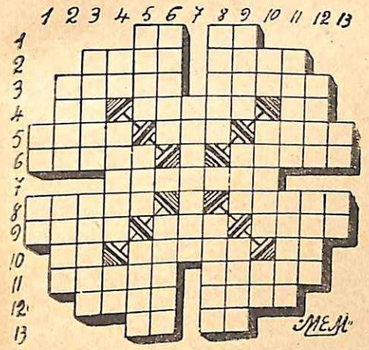

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Μετοχὴ τοῦ εἰμί—Ὑποθετικὸν 2) Πόλις τῆς Εὐβοίας— Θεὰ τῆς ἀρχαιότητος. 3) Ἀσθένεια— Ἰταλὸς καντσονετίστας. 4) Μέτρον, ἐπιφανείας— Ὁ Νεκρός, τὸ πτῶμα— Βυζαντινὴ νότα. 5) Κατοικίδιον ζῶον—Σκόρος— Ἀσιατικὴ θεότης. 6) Γιατρεία—Οὐδεμιᾶς ἐξαιρουμένης. 7) Κάτοικος τῆς Μαλαισίας. 8) Ὁ υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου—Δὲν τρώγονται ἀκόμα. 9) «...» ...' σταύρωσον αὐτόν» — Μυθικὴ χώρα—Δὲν εὑρίσκομαι σὲ φυσιολογικὴ κατάστασιν. 10) Ὑποθετικὸν — Πρωτεύουσα Εὐρωπ. κράτους— Προθέσις (μὲ ἔκθλιψιν). 11) Ὁ ζῶν πλάνητα βίον—Εὐρωπ. κράτος. 12) Γυναικεῖον ἐπώνυμον—Σόνορα. 13) Ἐκείνης—Ἄνθη.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Ἄρθρον (πλ.)—Αἰγυπτ. θεότης. 2) Ἡ ἡρωΐς καὶ ὁ τίτλος περιφήμου μυθιστορήματος— Χώρα τῆς Ἀσίας. 3) Ἐπέρχεται ὅταν χορτάσῃ κανείς— Χωρὶς συντροφιά. 4) Κατοικίδιον ζῶον—(ἀρχ.) —Ἀπόστολος—Ἀλλὰ (δημ.). 5) Ἀψηφιστος—Ὠσὰν (δημ.)—Ἀγώνισμα. 6) Περιβρέχεται παντοῦ ἀπὸ θάλασσα—Σήκωμα. 7) Ἐπαρχία τῆς Γερμανίας. 8) Καλλιεργημένη ἔκτασις— Ἡ ἰδία λέξις στὸν πληθυντικό. 9) Ἱερὸς τόπος— Ἡ χλόη— Δὲν εἶναι ὥριμα. 10) Λεπτὴ κλωστή—Νῆσος παρὰ τὴν Ἀλβανίαν — Νότα. 11) Ἀμυντικὸν ὅπλον τῶν Ἀργαλείων—Κάτοικος νήσου τῆς Δωδεκανήσου. (θηλ.). 12) Νῆσος τοῦ Εἰρηνικοῦ —Ἀγία. 13) Ἄρθρον (πληθ.)— Ἐρωμένη τοῦ Διός.

Ἀποστολεύς:

ΜΗΝΑΣ ΜΑΤΣΑΚΗΣ

❁

ΤΟ ΗΜΙΤΕΛΕΣ ΣΧΕΔΙΟ

Βλέπετε ἕνα ἡμιτελὲς σχέδιο, ἀποτελούμενο ἀπὸ λευκὰ καὶ μαῦρα τετράγωνα. Πρόκειται νὰ μαυρίσετε ὡρισμένα λευκὰ τετραγωνίδια ὥστε νὰ συμπληρωθῇ τὸ σχέδιον, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὸ τελικὸν σχέδιον εἶναι συμμετρικὸν ἀποτελούμενον ἀπὸ τέσσερα ὅμοια τέταρτα, καθοριζόμενα ἀπὸ τοὺς δύο μαύρους ἄξονας ποὺ χωρίζουν τὸ σχέδιον εἰς τέσσερα.

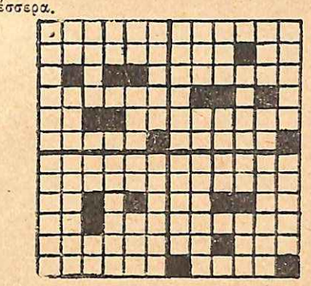

❁

ΕΝΑ ΚΑΛΟΠΛΗΡΩΜΕΝΟ... ΚΑΠΕΛΛΑΟ

Ἕνας κύριος μὲ εὐγενικοὺς τρόπους πῆγε μιὰ μέρα σ' ἕνα καπελλάδικο Ἀφοῦ παρετήρησε μὲ προσοχὴ τὰ διάφορα καπέλλα ποὺ τοῦ παρουσίασε ὁ ἔμπορος, ἀπεφάσισε νὰ ἀγοράσῃ ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἀντὶ τοῦ ποσοῦ τῶν 900 δρχ.

Ἐβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του ἕνα χαρτονόμισμα 5.000 δρχ. καὶ τὸ ἔδωσε στὸν καταστηματάργη ὁ ὁποῖος δυστυχῶς δὲν εἶχε ἀρκετὰ χρήματα στὸ ταμεῖον του γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ρέστα καὶ ἔστειλα τὸ χαρτονόμισμα στὸν φίλον του Παντελῆ. Ἔχοντας τὰ ρέστα τοῦ πεντοχίλιαρου στὴν τσέπη, καὶ κρατῶντας τὸ καινούργιο καπέλλο σὲ μιὰ χάρτινη σακκούλα, ὁ πελάτης ἀνεχώρησε ἀνενόχλητος.

Σὲ λίγο ὁ φίλος τοῦ καταστηματάργου παρουσιάσθηκε πολὺ παραγμένος: «Ξέρεις, τοῦ λέγει, τὸ πεντοχίλιαρο ποὺ μοῦ ἔστειλες ἦταν ψεύτικο!» Ὁ δυστυχὴς ἔμπορος ἀναγκάστηκε νὰ ἀντικαταστήσῃ στὸν φίλο του τὸ ψεύτικο πεντοχίλιαρο μ' ἕνα ἀληθινό.

Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε σὲ τί ποσὸν συνολικῶς ἀνέρχεται ἡ ζημία τοῦ ἐμπόρου;

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΜΕ 2 ΚΑΙ 4 ΠΟΔΙΑ

Ἕνας χωρικὸς ἔχει 50 κατοικίδια ζῶα, κουνέλια καὶ κότες. Τὰ πόδια τους ὅλα μαζί εἶναι 140. Πόσα εἶναι τὰ κουνέλια καὶ πόσες οἱ κότες;

Λύσεις παιχνιδιῶν προηγουμένου φύλλου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Σόμ—Βάρος—Σάν. 2) Ὄς—Ἀγορά— Σπορά—Σά. 3) Μία—Ἄτα. 4) Λεία— Ἀγίνωτα— Μίνα. 5) Ἄνω — Δόν. 6) Ἀρά—Κόσκινο—Σόν. 7) Ἄβα —Σάπ—Ὄρα— Σίκ. 8) Ρά—Βίλνα — Ρίμες— Κέ. 9) Ἕνα— Νῶε— Κόκ — Πόα. 10) Ἀπό— Σύνοδος—Ἄλς. 11) Ὄχι— Ρίο. 12) Φόρα—Κορδούη— Μετά. 13) Αἶα—Σός. 14) Τά— Ὁποῖα— Ρῆξις—Αἰ. 15) Ἕνα —Ἀδρός— Ἔλα

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Σοῦλι— Ἄρε— Ἀρετε. 2) Ὄς— Ἀβάια— Ἄν. 3) Μιαρὰ—Ἄπορα. 4) Αἰάνα—Ὀχάϊο. 5) Ἀγά— Σίν— Ἄπω. 6) Καλῶς. 7) Βρογχοπνευμονία. 8) ΑΑ—Ἄδ. 9) Ἕνεκα— Χορδή. 10) Ὄς —Ρό. 11) Σπιτονοικοκύρης. 12) Ὄρμος. 13) Ἥρα— ΑΕΚ— Σία. 14) Ἀτμός—Αἶμος. 15) Αἶμος— Πλόες. 16) Ἄς—Νίκος— Ἄλ. 17) Ναΐάς— Κέα— Μαρία.

ΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ

Πιλότος τοῦ Α 3 ἦτο ὁ Ντυπόν καὶ ἐξασκοῦσε πρὸ τοῦ πολέμου τὸ ἐπάγγελμα τοῦ σωφέρ.

Vesta

Ὁ στηθόδεσμος ὅπως πρέπει νὰ εἶναι

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Etam

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

TIS NOL Nº 222

προϊὸν τοῦ οἴκου Ἀρωματοποιίας ΜΙΣΕΚΟ ἐκτὸς τῆς θαυμασίας στιλπνώσεως τῶν τριχῶν, ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ διατηρῇ αὐτὰς πολὺ μαλακὰς καὶ στρωτάς. Μοναδικὴ διὰ μαλλιὰ ξηρά, σγουρά, χονδρὰ καὶ ἀπὸ περμανάντ.

Ἀντιπροσωπεία Παρακαταθήκη:

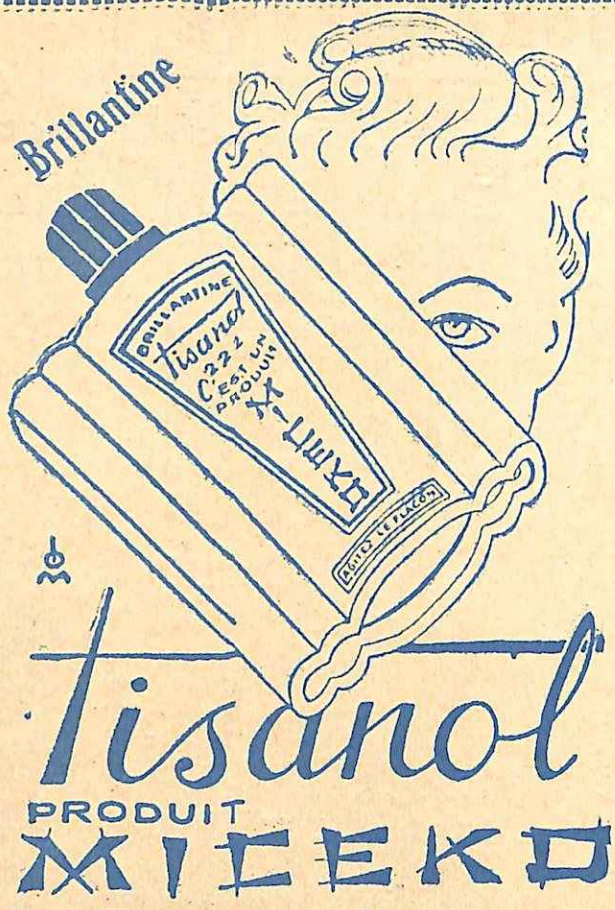

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

TISANOL Nº 222

προϊὸν τοῦ οἴκου Ἀρωματοποιίας ΜΙΣΕΚΟ ἐκτὸς τῆς θαυμασίας στιλπνώσεως τῶν τριχῶν, ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ διατηρῇ αὐτὰς πολὺ μαλακὰς καὶ στρωτάς. Μοναδικὴ διὰ μαλλιὰ ξηρά, σγουρά, χονδρὰ καὶ ἀπὸ περμανάντ.

Ἀντιπροσωπεία Παρακαταθήκη:

ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ ΚΟΜΜΩΙΗΡΙΟΝ "ΛΟΥΞ,,

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 75, ΤΗΛ. 23—776

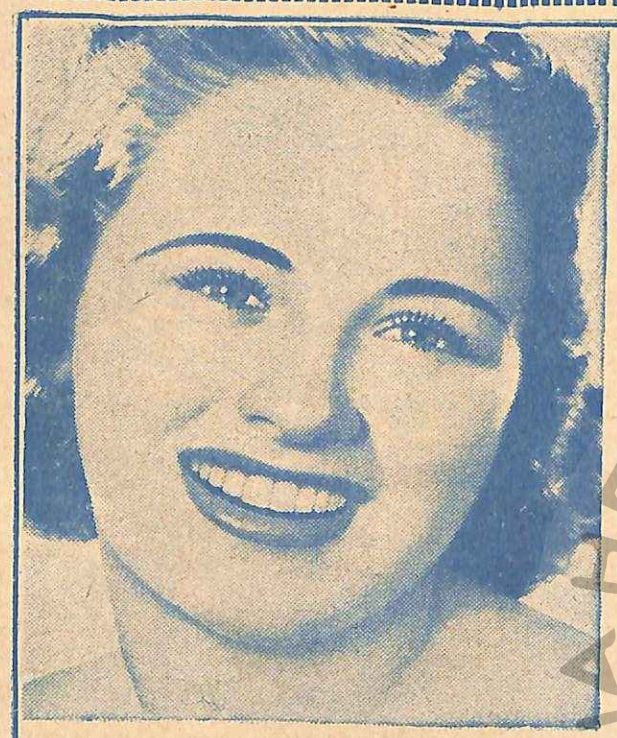

ΠΩΣ Ν ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΩΝ ΣΤΑΡ

Τίποτε ἄλλο δὲν σαγηνεύει τόσο, ὅσο τὸ χαμόγελο ποῦ ἀποκαλύπτει μίαν ὡραίαν ὀδοντοστοιχίαν - Ἀσφαλῶς θέλετε καὶ σεῖς ν' ἀποκτήσετε λευκὰ καὶ ἀπαστράπτοντα δόντια - Μὴν διστάζετε! Ἐφαρμόσατε ἀμέσως τὸ ἐπιλεγομένον σύστημα «ΚΟΛΥΝΟΣ-ΞΗΡΑ ΨΥΚΤΡΑ» δηλαδὴ τοποθετήσατε ἓν ἑκατοστόμετρον ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ξηρᾶς ψύκτρας καὶ καθαρίσατε δὶς τῆς ἡμέρας τὰ δόντια σας - Θὰ μείνετε ἔκθαμβοι μὲ τὸ ἀνέλπιστο ἀποτέλεσμα - αὐτοστιγμεὶ ἡ κρέμα μεταμορφώνεται εἰς ἕναν εὐχάριστον καὶ ζωοποιὸν ἀφρὸν ὁ ὁποῖος εἰσχωρεῖ εἰς κάθε σχισμήν, καὶ κυλότητα τοῦ στόματος σας - Αἱ κηλίδες ἐξαφανίζονται ἀμέσως, καὶ τὰ παράσιτα ἡ αἰτία τῆς σήψεως των φονεύονται.

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ